

Câu Lạc Bộ Sắc Lang

Contents

Câu Lạc Bộ Sắc Lang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	27
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	42
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21: Pn1	59
22. Chương 22: Pn2	65

Câu Lạc Bộ Sắc Lang

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nhất công nhất thụ, biến thái văn, công sủng thụ, ảm áp, điền văn, pinh

1. Chương 1

Vù vù. Một trận Bắc Phong (gió bắc) thổi qua. Tân Thuần đứng ở trước bảng thông báo của trường đã gần 10 phút. Chính là hắn còn chưa quyết định gia nhập câu lạc bộ nào. Vì sao học sinh mới lại phải tham gia câu lạc bộ chứ. Tân Thuần buồn bực không thôi.

Nhìn quảng cáo do các câu lạc bộ dán lên giống quảng cáo đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Đối với bóng rổ, bóng đá, tennis thậm chí ngay cả bóng bàn, Tân Thuần đều không muốn tham gia. Lý do đều phải đổ lên ba người cực kỳ yêu thương trong nhà hắn : lão mẹ, lão ba cộng thêm lão ca .

Từ khi Tân Thuần bắt đầu đến trường, bọn họ liền ngăn cản hắn tham dự tất cả những hoạt động ” nguy hiểm cao”. Họ sợ tiểu bảo bối nhu thuận đáng yêu của mình không may bị thương. Hoàn hảo Tân Thuần có tinh thần kiên trì luyện chạy, bằng không có thể hắn liền thật sự yếu đuối .

Sao vậy nhỉ, trừ bỏ những câu lạc bộ vận động, các câu lạc bộ khác đều là làm vườn, nấu nướng hoặc là câu lạc bộ đánh cờ linh tinh, hắn hoàn toàn không có hứng thú. Ai! Mệnh khổ nha. Tân Thuần tự oán tự ai thử dài, cúi đầu.

Đột nhiên hắn thấy ở góc có một áp-phích nho nhỏ, mặt trên viết “Câu lạc bộ Sắc lang “. Thật lợi hại, câu lạc bộ trong trường học thế nhưng lại có câu lạc bộ như vậy. Tân Thuần không khỏi bội phục. Nhìn điều kiện chiêu mộ thành viên.

Điều thứ nhất, người báo danh phải là nam. Đơn giản, hắn phù hợp.

Điều thứ hai, người báo danh phải có bề ngoài xuất chúng. Bề ngoài xuất chúng?

Tân Thuần không thể khẳng định điều này. Hắn lớn lên tuy rằng không tính là suất khí, nhưng tuyệt đối là tuần tú. Tính ra coi như chính mình đủ tư cách nhỉ.

Điều thứ ba, gia nhập câu lạc bộ phải chuẩn bị tốt tư tưởng vượt qua muôn vàn khó khăn. Chà...Tục ngữ nói, Ăn khổ trong khổ, mới là người bề trên thôi. (sống trong khổ cực mới trưởng thành hơn người). Điều thứ ba này mình coi như cũng có thể chịu được đi.

Vậy kế tiếp thì sao? Tân Thuần lại nhìn xuống phía dưới xem. [Nếu tự nhận là phù hợp ba điều trên, thỉnh đến Ban A năm thứ 2 tìm Phương Tiểu Vũ lấy đơn đăng ký. Sau khi đăng ký, nội trong một tuần sẽ xác nhận người đăng ký đủ điều kiện thông qua hay không].

Ấn. Câu lạc bộ này cũng quái dị quá, chặc!

Tân Thuần quyết định tiến hành thám hiểm trước. Đi Ban A năm thứ 2 lấy đơn đăng ký.

Tâm động không bằng hành động. Tân Thuần lập tức đi đến trước cửa phòng học Ban A năm thứ 2. Hắn nhìn vào bên trong, đông nghìn nghịt một đám người. Vậy người tên Phương Tiểu Vũ là ai đây? Tân Thuần chưa kịp nghĩ làm sao tìm được người thì đã có người đi đến.

“Bạn học này, xin hỏi người tìm người sao?”

Nói chuyện chính là một nữ sinh xinh đẹp.

“Xin hỏi Phương Tiểu Vũ có ở đây không?”

Tân Thuần ngại ngùng hỏi nữ sinh xinh đẹp này.

“Người tìm hắn?”

Nữ sinh này cao thấp đánh giá Tân Thuần một chút, lại cho Tân Thuần một cái tươi cười quái dị.

“Người chờ một chút.”

Chỉ chốc lát, từ trong phòng học đi tới một nam sinh bề ngoài nhã nhặn.

“Xin hỏi là người tìm ta sao?”

Phương Tiểu Vũ mỉm cười nhìn Tân Thuần.

“Ân. Đúng vậy.”

Tân Thuần thầm đánh giá Phương Tiểu Vũ. Trách không được điều kiện thứ hai trên tờ áp-phích kia yêu cầu phải bề ngoài xuất chúng, quả nhiên thành viên không như người thường.

“Cái kia. . . Ta có thể xin gia nhập ‘ câu lạc bộ sắc lang ’ không?”

Tân Thuần nhìn lên một chút bốn phía, hy vọng người khác không nghe được cái tên quái dị kia.

Phương Tiểu Vũ không e dè xem kỹ Tân Thuần.

“Hảo. Người trước tiên điền vào đơn đăng ký đi, cụ thể thì phải xem xã trưởng (trưởng câu lạc bộ), hấn phê chuẩn thì người liền thông qua.”

Phương Tiểu Vũ đi vào lấy đơn đăng ký.

“Xã trưởng?”

Tân Thuần tò mò. Chẳng lẽ Phương Tiểu Vũ nhà nhận này không phải xã trưởng?

“Hắn là quái nhân.”

Phương Tiểu Vũ cười cười rồi nói.

Quái nhân ? khẳng định là vậy rồi, bằng không ai lại đem tên câu lạc bộ gọi biến thái như thế! (Ngữ Tịch: Tân Thuần, người càng biến thái, lại muốn gia nhập!)

“Úc. Ta đây khi nào thì nộp đơn đăng ký này?”

Tân Thuần ngơ ngác hỏi.

“Điền xong thì nộp. Bất quá. . . Người xác định muốn gia nhập?”

Phương Tiểu Vũ hảo tâm nhắc nhở Tân Thuần.

“Có chỗ nào không ổn sao?”

Tân Thuần nghĩ không ra Phương Tiểu Vũ vì sao lại hỏi như thế.

“câu lạc bộ Sắc lang chính là chuyên môn bồi dưỡng sắc lang, người suy nghĩ cẩn thận ?”

Phương Tiểu Vũ tựa hồ cố ý đe dọa Tân Thuần.

Vậy không phải như mong muốn sao. Tân Thuần âm thầm nghĩ. Làm sắc lang có lẽ không tồi. Có thể chơi bời nơi nơi. Về nhà thì hấn, người luôn bị khi dễ sẽ có thể hảo hảo chống lại đám người trong nhà một phen.

“Suy nghĩ cẩn thận rồi. Ngày mai ta đến nộp đơn nha?”

Tân Thuần cười trộm một chút.

“Hảo. Ta ngày mai chờ người đến!”

Phương Tiểu Vũ lại hướng Tân Thuần cười cười rồi mới đi vào phòng học.

Tân thuần về nhà, không chút do dự điền đơn đăng ký. Ai ngờ, tờ đơn này lại hại hấn khổ cả đời.

2. Chương 2

(Xã trưởng = trưởng câu lạc bộ)

Sáng sớm, Tân Thuần chờ ở cửa phòng học Năm 2 Ban A. Cho đến khi gần vào học, Phương Tiểu Vũ mới đến trường.

“Phương học trưởng (đàn anh, huynh trưởng, sempai), đây là đơn ghi danh của ta.”

Nếu phải gia nhập câu lạc bộ, vậy Tân Thuần cần phải biểu hiện cung kính một chút. Hắn hai tay đưa đơn đăng ký.

Phương Tiểu Vũ tiếp nhận rồi mở ra xem.

“Tân Thuần, năm nhất Ban A. Cao 178 cm, nặng 65kg.”

Phương Tiểu Vũ gật đầu,

“Ân, không tồi. Có tiền đồ.”

Có tiền đồ? Là ý gì? Tham gia câu lạc bộ còn xem có tiền đồ hay không? Tân Thuần không dám mở miệng hỏi. Mình là người mới, hỏi nhiều sẽ khó tránh khỏi mấy đàn anh trong câu lạc bộ ngại phiền.

“Địa chỉ nhà, số điện thoại đều có điền.”

Phương Tiểu Vũ cẩn thận xét duyệt đơn đăng ký của Tân Thuần.

“Di. . .” (thán từ : ủa ?, gì ?)

Có một mục không điền. Phương Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Tân Thuần, Tân Thuần khẩn trương nắm chặt hai tay.

ên đi, vẫn là giao cho xã trưởng xem xét là được.

“Tốt. nếu thông qua, ta sẽ thông báo cho người. Người đi học trước đi.”

Tân Thuần nghe được, lập tức tạm biệt Phương Tiểu Vũ. Hắn đã muốn khẩn trương đến đầu đổ mồ hôi lạnh. Tân Thuần chạy đi rất nhanh. Ai ngờ, vừa đến góc thang lầu, liền đụng vào một người.

“A.”

Tân Thuần kêu thảm thiết một tiếng, té ngã trên đất.

“Người không sao chứ?”

Người đó đi tới kéo Tân Thuần lên, dùng lời nói lãnh đạm hỏi hắn.

“Không có việc gì. Thực xin lỗi!”

Tân Thuần lập tức giải thích. Hắn là học sinh mới, đụng vào người khác, mặc kệ là lỗi của ai, chính mình trước tiên cứ giải thích là được. Bằng không lỡ đắc tội nhân vật nào đó trong trường học, vậy ba năm trung học của hắn phải trôi qua sao đây.

“Ân?”

Tân Thuần cảm giác người tới rõ ràng ngữ khí trở nên hảo. Xem ra hắn chủ động xin lỗi đã lấy được thành quả. Nhưng tiếp theo Tân Thuần chợt nghe người đó hỏi

“Người tên gì? Xem ra là tân sinh, ở ban nào?”

Xong rồi, xem ra người ta không định tha thứ hắn. Sao bây giờ? Tân Thuần trong đầu không ngừng đảo tới đảo lui tìm đường thoát. Ông trời có thể là thật sự cảm thấy hắn đáng thương, giúp hắn reo vang vài tiếng chuông.

“Thực xin lỗi, vào học rồi, ta đi trước.”

Lỗi mẫn những lời này, Tân Thuần ngay lập tức chạy đi. Hắn từ đầu tới cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn vào người hắn đụng vào lấy một cái. Chỉ nghe thanh âm kia rất có từ tính. Có thể người nọ cũng không thấy được mặt hắn đi. Hy vọng như thế .

Mới vừa học xong tiết lễ khoá (học nghi lễ), Phương Tiểu Vũ đã đi tìm Tân Thuần. Nói với hắn xã trưởng đã đồng ý hắn gia nhập câu lạc bộ . Muốn hắn sau buổi trưa khi kết thúc lễ đọc diễn văn hoan nghênh học sinh mới thì đến tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Tân Thuần thực kinh ngạc, vị xã trưởng kia thật thần tốc nha. Tốt lắm, chỉ cần mình có câu lạc bộ để tham gia thì tốt rồi, miễn cưỡng hoàn thành hai năm hoạt động câu lạc bộ, năm thứ ba sẽ không cần tham gia.

Buổi chiều lễ đọc diễn văn chào mừng tân sinh được cử hành ở lễ đường. Tân Thuần cùng bạn học vừa mới quen tên Lâm Dực cùng nhau tới lễ đường. Tân sinh được sắp xếp ngồi ở trước nhất, năm hai ngồi ở khu trung gian, khu cuối để trống. Năm ba được đặc quyền không cần đến. Đọc diễn văn đơn giản chính là “show” một chút hùng phong của Hiệu trưởng, uy nghiêm của lão sư (giáo viên) cùng nhằm chán của đệ tử (học sinh) mà thôi. Ngay tại lúc Tân Thuần sắp ngủ gục thì nghe được cái thanh âm siêu cấp từ tính kia.

“Các vị bạn học cùng lão sư hảo. Ta đại diện toàn thể học sinh năm hai và năm ba hoan nghênh các tân sinh đã đến....”

Là cái thanh âm kia, không sai được!

Tân Thuần ngẩng đầu nhìn người trên khán đài. Oa! Thật hảo suất nha! Chẳng những thân người cao cao, diện mạo hảo, đến thanh âm đều hảo đến như thế. Tân Thuần âm thầm bội phục. Hắn hoàn toàn đã quên buổi sáng đã đắc tội với người này.

“Hắn là ai vậy nha?”

Tân Thuần vỗ vỗ Lâm Dực bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

“Ngu ngốc, là Hội trưởng Hội học sinh – Quý Anh Diễm. Ngay cả hắn mà cũng không biết, người sau này làm sao lẫn trong trường!”

Lâm Dực lập tức mở một khoá cấp tốc cho Tân Thuần.

“Hội trưởng...Hội học sinh!”

Tân Thuần hoàn toàn hoá thạch, hắn lập tức nghĩ tới buổi sáng đắc tội người này! Xong rồi, kiếp sống trung học của hắn sẽ vượt qua trong thê thảm! Khó lắm hắn mới thi đậu vào ngôi trường đứng hàng nhất nhì này!

Lúc này chuyện đó còn chưa đủ kích thích hắn, vừa ngược lên thì nhìn thấy Hội trưởng Hội học sinh trên đài đích, ánh mắt lơ đãng bay tới phía hắn. Chết! Bị hắn thấy ! Xem ra kiếp sống trung học vạn phần thê thảm của Tân Thuần hắn có nguy cơ bắt đầu từ lễ chào mừng học sinh mới.

Quên đi, đi Câu Lạc Bộ thôi. Trước tiên đi nơi đó trốn. Ít nhất Câu Lạc Bộ có cái tên quái dị vậy, không chừng có thể ngăn cản người không dám tìm tới trả thù chẳng. Chính là lão thiên gia còn cảm thấy hắn không đủ thê thảm hay sao ấy.

Tân Thuần trải qua thiên tân vạn khổ tìm nhiều lần cuối cùng cũng tìm cái Câu Lạc Bộ kia, sao nó gần Hội học sinh dữ vậy cả! Quên đi, hắn sau này khi đến chịu khó lén lút một chút. Vào Câu Lạc Bộ, Tân Thuần lại khiếp sợ, thật sự đều là tuấn nam đẹp trai dễ nhìn nha! Tuy rằng thành viên không nhiều lắm, nhưng hắn dám cam đoan chắc toàn bộ người đẹp trai trong trường đều gom vào đây!

Phương Tiểu Vũ thấy Tân Thuần tiến vào, lập tức đến giúp hắn giới thiệu với mọi người. Hắn là người mới, phải chiều cổ nhiều.

“Các vị, hắn là năm nhất Ban A, tên Tân Thuần. là thành viên mới duy nhất của năm nay.”

Phương Tiểu Vũ ôm vai của Tân Thuần, khiến hắn cảm thấy là lạ sao đó.

“Các vị học trưởng (đàn anh) hảo!”

Tân Thuần thành thật cúi đầu chào. Chỉ có hắn là người mới, vậy chứng minh những người khác đều là năm hai hoặc ba.

“Vị này là Từ Sam, vị này là Giang Bách, vị này là.”

Tân Thuần phải không ngừng cúi đầu xoay người, may mà lượng người không nhiều lắm. Tân Thuần như cái máy cúi hạ thắt lưng hơn mười lần.

Thật vất vả làm quen xong các cự thành viên, Tân Thuần thở ra một hơi. Nhưng hắn cũng không nghe thấy Phương Tiểu Vũ giới thiệu hội trưởng là ai. Muốn hỏi không ta? Vẫn là từ bỏ thôi, dù sao sau này cũng gặp được thôi. Vừa mới nghĩ vậy, lão thiên gia liền giúp Tân Thuần thực hiện nguyện vọng của hắn.

Cửa mở ra, bước vào chính là người mà Tân Thuần trăm triệu lần không muốn nhìn thấy – Quý Anh Diễm!

3. Chương 3

(xã trưởng = trưởng câu lạc bộ, vì ở TQ, câu lạc bộ còn được gọi là xã đoàn)

“Xã trưởng hảo!”

Trừ bỏ Tân Thuần trợn mắt há hốc mồm, toàn thể hội viên đều cúi chào Quý Anh Diễm.

“Các vị sao hôm nay ngoan như thế nha.”

Quý Anh Diễm đi vào cười cười nhìn mọi người, ánh mắt đảo qua thấy Tân Thuần đứng như pho tượng ở bên kia.

“Thảo nào! Nguyên lai cả đám đang diễn cho tân hội viên xem nha.”

“Hoan nghênh người, Tân Thuần.”

Quý Anh Diễm đến gần Tân Thuần, vươn tay ra bắt tay với Tân Thuần.

Sao hắn biết tên mình vậy cà? Choáng váng, Chẳng phải trên đơn đăng ký có hình sao, khó trách được thông qua nhanh như thế, xem ra là muốn xử đẹp hắn rồi.

Tân Thuần đại ra cúi đầu xuống. Không đúng, phải bắt tay! Tân Thuần ngẩng đầu, nhanh chóng bắt tay Quý Anh Diễm. Chính là hắn muốn rút tay lại cũng không rút được. Cứ vậy bị Quý Anh Diễm sờ tới sờ lui.

“Đừng khấn trương nha!”

Quý Anh Diễm sờ soạng Tân Thuần một hồi mới buông ra. Quả nhiên là sắc lang nha! Tân Thuần âm thầm kêu khổ, mình sao lại vài loại Câu Lạc Bộ này chứ. Loại Câu Lạc Bộ này sao có thể xuất hiện ở trường học chứ! Không đúng, xã trưởng còn là Hội trưởng Hội học sinh mà, vậy Câu Lạc Bộ này có nếu có người muốn đẹp cũng không dám đẹp a!

“Người mới phải dạy dỗ, liên giao cho ta đi.”

Quý Anh Diễm dùng ánh mắt nóng rực lia tới sẫm soi Tân Thuần. Không ổn, có cảm giác dương nhập lang khẩu (dê vào miệng sói). Xem ra hắn muốn vận dụng hình phạt riêng với mình! Tân Thuần mồ hôi lạnh ứa ra, biết vậy chẳng gia nhập. Sớm biết vậy, hắn đã tham gia cái gì Câu Lạc Bộ cờ vây, Câu Lạc Bộ nấu nướng hoặc là Câu Lạc Bộ làm vườn ! Vậy hiện tại còn kịp hồi lại không ta?

“Xã. . . Xã trưởng.”

Tân Thuần trong lòng run sợ kêu Quý Anh Diễm một tiếng.

“Chuyện gì?”

Quý Anh Diễm lại sờ sờ thắt lưng Tân Thuần.

“Xin hỏi. . . Ta hiện tại. . . hiện tại. . .”

Tân Thuần nhìn con người đen của Quý Anh Diễm, càng nhìn càng cảm thấy Quý Anh Diễm suất khí, ngay cả lời nói cũng lấp bắp không liền lạc, xong đời.

“Hiện tại xảy ra chuyện gì?”

Đầu Quý anh diễm lại cúi thấp hơn nữa, thở ra hơi ẩm ngay tại bên mặt Tân Thuần.

Không được, không thể nhìn hấn. Bằng sẽ nói không nên lời.

“Ta hiện tại có thể rút lui khỏi Câu Lạc Bộ không?”

Thật vất vả, Tân Thuần mới lên tiếng được.

“Rút lui khỏi Câu Lạc Bộ?”

Quý Anh Diễm cười cười mê người,

“Người không thấy dòng cuối trong tờ cuối cùng của đơn xin gia nhập sao?”

Dòng cuối cùng của tờ cuối cùng? Trời ơi có nhìn đâu. Hấn cũng chỉ nhìn mấy phần của trang đầu tiên thôi, mấy cái khác đơn giản chính là cái gì mà nội quy Câu Lạc Bộ nha, giới thiệu vắn tắt linh tinh gì đó về Câu Lạc Bộ nha. Mấy thứ này không phải sau khi gia nhập thì sẽ biết sao, nên ta cần xem đâu. Tân Thuần lắc đầu.

“Tờ cuối cùng viết: sau khi xã trưởng phê chuẩn gia nhập Câu Lạc Bộ, nếu muốn rút lui, trừ phi chuyển trường!”

Quý Anh Diễm hảo tâm nhắc cho Tân Thuần.

Hôn mê! Nguyên lai chính mình tự ký khế bán mình! kiếp sống trung học mệnh khổ của hấn nha ! Mệnh khổ sinh hoạt Câu Lạc Bộ nha! Quên đi, dù sao đều là chết, vậy cứ chết tại “câu lạc bộ Sắc lang” này đi!

Chấp nhận số mệnh, Tân Thuần đành phải biết Câu Lạc Bộ này rốt cuộc là hoạt động cái gì.

“Vậy phạm vi hoạt động của Câu Lạc Bộ là gì ?”

Hy vọng không phải lên núi đao, xuống chảo dầu! (ô, không, không đâu em :D)

“Không có phạm vi gì hết, chỉ làm những gì mình muốn làm là tốt rồi. Bất quá có một điều phải phù hợp.”

Quý anh diễm thần bí đối Tân Thuần phóng điện.

“Là cái gì?”

Tân Thuần ngơ ngác lại không hề cảm giác.

“Nhất định phải phù hợp ‘Sắc’ “

Quý Anh Diễm cười cười không có hảo ý.

“Sắc?”

Tân thuần khó có thể lý giải. Sắc cái gì? Trường học đích xác không hề thiếu nữ sinh có sắc. Tựa như ngày đó khi đi tìm Phương Tiểu Vũ thì nhìn thấy nữ sinh đó. Tân thuần mặt mày lộ ra vui mừng. Đúng rồi, đây là “Sắc lang câu lạc bộ” mà!

“Lang” thì phù hợp rồi , tiếp theo khẳng định phải có “Sắc” ! Hoàn hảo, cùng với ý muốn của mình cũng không sai biệt ! (By Ngữ Tịch: kỳ thật khác rất xa a!)

(Lang: sói, còn một nghĩa là chỉ người con trai, vd: ngũ lang: người con trai thứ năm trong nhà, em Thuần hiểu theo nghĩa thứ 2)

(Sắc: nghĩa phổ thông là màu sắc, ngoài ra còn có nghĩa là sắc đẹp hoặc sắc dục, e Thuần đang nghĩ đến nghĩa sắc đẹp, còn a Diễm thì đương nhiên là Sắc zực :D)

(Bắt đầu từ chương này, khái niệm ‘Sắc’ được dùng rất nhiều và thường xuyên, các nàng tự hiểu theo nghĩa mà Diễm ca nghĩ nha)

(em cứ nghĩ Câu Lạc Bộ này dạy của gái a, lắm rùi, lắm chêk rùi)

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dạy ngươi dùng ‘Sắc’ “

Quý Anh Diễm lại đặt tay lên thắt lưng Tân Thuần xoa lên xoa xuống. Ân, đáng người không tồi, phù hợp yêu cầu của hần.

“Sau này chiều ngày nào có lịch sinh hoạt Câu Lạc Bộ đều phải đến đúng giờ. Nếu muốn xin phép vắng, phải báo trước, đến báo cho ta.”

“Ân!”

Tân Thuần thành thật gật đầu. Muốn học ‘Sắc’ mà, đương nhiên phải đến.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, buổi chiều khi bắt đầu thời gian sinh hoạt Câu Lạc Bộ, Tân Thuần liền vọt tới câu lạc bộ sắc lang. May quá, không muộn. Hần cũng không muốn tái đắc tội Quý Anh Diễm. Tân Thuần chẳng những không có muộn mà tới còn đặc biệt sớm. Trong phòng sinh hoạt chỉ có Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách.

Lần này Tân Thuần không đắc tội Quý Anh Diễm, lại đắc tội Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách. Không có biện pháp, lần này cũng không có thể trách hần. Hần vừa vọt vào phòng sinh hoạt, liền thấy Giang Bách đem Phương Tiểu Vũ đặt dưới thân, hai người hôn nồng nhiệt không ngừng, tay Giang Bách còn vói vào trong quần áo của Phương Tiểu Vũ .

Không thể xem việc không nên xem. Tân Thuần lập tức nhắm mắt lại, bối rối vẩy tay liên tục.

“Ta. . . Ta cái gì cũng chưa thấy. cái gì cũng chưa thấy!”

Tân Thuần vừa nói rất nhanh vừa xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tân Thuần.”

Tân Thuần đụng vào một bức tường thịt.

“Sao phải rời khỏi?”

Quý Anh Diễm giữ chặt Tân Thuần đang muốn chạy đi.

“A. . . Cái kia. . .”

Tân Thuần không biết phải giải thích ra sao. Cũng không thể nói hần không cẩn thận phá hỏng chuyện thật tốt của hai người kia. Nếu vậy cuộc đời trung học của hần thực xong rồi. Đắc tội Quý Anh Diễm cũng chỉ chết gục một năm, sau đó Quý Anh Diễm liền tốt nghiệp. Mà đắc tội Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách hần sẽ còn chịu tội hai năm.

“Xã trưởng.”

Phương Tiểu Vũ đã từ phòng sinh hoạt đi ra .

Quý Anh Diễm nhìn Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách bên trong, lập tức hiểu được vừa rồi Tân Thuần gặp phải chuyện gì.

“Đã đến giờ sinh hoạt Câu Lạc Bộ, đều vào đi.”

Quý Anh Diễm đẩy Tân Thuần vào phòng sinh hoạt.

“Tân Thuần.”

Quý Anh Diễm nhìn Tân Thuần vừa rồi “bị” nhìn người ta hôn nồng nhiệt mà đang đỏ mặt, cho hắn ngồi xuống sofa của phòng sinh hoạt rồi nói:

“Tân Thuần nha, “Sắc” cửa thứ nhất người cũng không qua được!”

” “Sắc” cửa thứ nhất ? “

Là thứ gì ta? “Sắc” là phải học sao? gì mà còn qua cửa hay không qua cửa? thi cử gì sao? (để đó từ từ anh giải thích cho)

Tân Thuần nghi hoặc nhìn Quý Anh Diễm.

Quý Anh Diễm xoa xoa tóc Tân Thuần, ngồi ở bên cạnh hắn giải thích.

” “Sắc” cửa thứ nhất chính là phải “gặp Sắc bất loạn.””

Quý Anh Diễm giải thích cho Tân Thuần.

“gặp ‘Sắc’ bất loạn ư? “

Chẳng lẽ ý là nói thấy người khác âu yếm cũng không thể bối rối? Tựa hồ thật có lý nha, phải giống Liễu Hạ Huệ, ôm người khác ngồi trong lòng mà cũng không loạn! Tân Thuần gật đầu. (em yên tâm, cái Câu Lạc Bộ này chẳng thể tìm được bác Huệ nào đâu)

Quý Anh Diễm lại nhích lại gần thêm một chút, đặt tay mình trên đùi Tân Thuần.

“Cái gọi là gặp ‘Sắc’ bất loạn chính là mặc kệ nhìn hình ảnh phiến tình đến thế nào, chính mình đều phải khắc chế. Như vậy mới có thể làm cho mình có cơ hội chủ động đi ‘Sắc’ người khác!”

Có lý nha! Nếu chính mình mắc câu trước, làm sao còn có thể đi ‘Sắc’ người khác chứ! Tân Thuần dùng ánh mắt vô cùng khẳng định nhìn Quý Anh Diễm, dùng sức gật đầu.

Quý Anh Diễm ôn nhu cười cười. Tân Thuần lập tức nhìn đến há hốc mồm. Thật suýt nha. Tân Thuần hận không thể cắn một ngụm.(ây áy :D) Xem ra Tân Thuần còn chưa thể thấu triệt được gặp ‘Sắc’ bất loạn – cửa thứ nhất này còn phải tăng cường. Tay Quý Anh Diễm chậm rãi hướng vói về phía trước. Dần dần từ bên cạnh đi tới bên hông Tân Thuần.

“Nếu cửa thứ nhất này người qua, ta sẽ dạy cho người cửa thứ hai.”

Tâm tình Quý Anh Diễm từ đầu đến cuối đều bảo trì thật hảo. (đương nhiên, được sờ wá chùng mà)

“Bất quá, nhất định phải nhớ rõ tôn chỉ của câu lạc bộ sắc lang chúng ta.”

“Tôn chỉ?”

Tân Thuần vẫn ngốc ngơ ngác.

“Trăm phương nghìn kế bắt lấy cơ hội chiếm hết tiện nghi của người khác !”

Quý Anh Diễm chính là một tấm gương điển hình.Tayhắn đã sờ tới lưng Tân Thuần vài lần. Từ ngày hôm qua gặp mặt bắt tay đến bây giờ, thật nghĩ không ra còn chỗ bình thường nào chưa bị hắn sờ qua.

Đúng! Đích thật là sắc lang chuẩn nha! Tân Thuần thật sự cảm thấy Quý Anh Diễm dạy rất cao minh. Nhưng hắn vẫn chưa thể làm được điểm đặc sắc của sắc lang nha, thời điểm chiếm tiện nghi người khác không thể để mình bị chiếm tiện nghi. Xem ra hắn còn con đường rất dài phải đi mới có thể trở thành một thành viên sắc lang đủ tư cách nha.

Tân Thuần vừa tự hỏi vừa nhìn về bốn phía. Giang Bách cùng Phương Tiểu Vũ dường như đang nghiên cứu gì đó, có một bức tranh mả hai người cứ nhìn đến nhìn lui. Chính là tay Giang Bách dường như đặt ở mông của Phương Tiểu Vũ. Xem ra đây gọi là bắt lấy tất cả cơ hội và chiếm hết tiện nghi, phát huy đầy đủ bản chất sắc lang. Quả nhiên thực tiễn là cách duy nhất chứng minh chân lý. Đây không phải là điều mà ngơ ngác ngây thơ như Tân Thuần có thể tự hiểu được.

Xem ra cửa thứ nhất của hắn sẽ mau được tốt nghiệp.

5. Chương 5

Về đến nhà, Tân Thuần còn tự hỏi những thứ Quý Anh Diễm đã dạy cho hắn.

“Tiểu Thuần, chuẩn bị ăn cơm, mau xuống đây.”

Lão mẹ của Tân Thuần hít sâu một hơi, dùng sức gọi, thanh âm từ phòng ăn xuyên qua vách tường, đi vào phòng Tân Thuần.

“Đã biết, tới liền.”

Tân Thuần lập tức từ trên giường nhảy xuống, chạy tới ăn cơm. Uy lực của lão mẹ không chỉ là quát to đâu, hắn còn muốn sống lâu vài năm.

“Tiểu Thuần, hôm nay trong trường học thế nào?”

Người hỏi chính là Tân Đàm, đại ca của Tân Thuần. Tân Đàm vừa hỏi vừa xoa bóp, nhéo nhéo mặt của Tân Thuần.

“Đại ca, đừng niết (nhéo) mặt của ta nữa, chính là bị người niết hoài làm cho ta ngủ mới bị chảy nước miếng!” (nhéo khiến lỏng cơ mặt?!)

Tân Thuần vuốt ve tay của Tân Đàm. Thuận tay niết lại mặt của Tân Đàm. Khoan đã, đây chẳng phải bắt lấy cơ hội chiếm tiện nghi của người khác sao. Hắc hắc.

Tân Thuần ngây ngô cười. Hiểu rồi. Xem ra ngày mai có thể cho xã trưởng dạy tiếp cửa thứ hai. Tân Thuần thật đặc chí.

“Tiểu Thuần, sao đột nhiên người ngây ngô cười?”

Tân Đàm lắc lắc Tân Thuần đang ngẩn người.

“Có phải trong trường học có chuyện gì buồn cười không?”

“Không có việc gì. Không có việc gì.”

Không thể nói ta vừa mới chiếm tiện nghi của người. Lão ca ngốc !

Tân Thuần vừa nghĩ vừa ăn cơm.

Buổi sáng mới vừa đi đến trường, lại gặp phải Lâm Dục.

“Lâm Dục.”

Tân Thuần kêu to một tiếng, lập tức xông lên phía, một phen giữ chặt tay Lâm Dục rồi xoa tới xoa lui. Tân Thuần cười đến cực kỳ hưng phấn.

“Tân Thuần, mới sáng sớm sao cao hứng dữ vậy?”

Lâm Dục kỳ quái nhìn Tân Thuần đang ngây ngô cười.

“Đến trường, nhìn thấy được người nên cao hứng thôi!”

Tân Thuần cười trộm một chút. Hắn bắt đầu có thể lý giải tại sao phải tổ chức “Câu Lạc Bộ Sắc lang”, chuyện chiếm tiện nghi người khác thật đúng là làm cho người ta hưng phấn nha. Trách không được thời nay có nhiều đảng đồ tử như thế! (thời nào chả thế)

“Tân Thuần, người ngày đó tới tìm người chính là đàn anh năm hai Phương Tiểu Vũ phải không?”

Lâm Dục đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Ngày đó? Là ngày tìm nói cho hắn biết được phép gia nhập Câu Lạc Bộ phải không?

“Đúng nha. Xảy ra chuyện gì?”

Tân thuần hoàn toàn không rõ Lâm Dực hỏi Phương Tiểu Vũ làm chi.

“Thật sự? Tân Thuần nha, sao người quen được Phương học trưởng ?” (đàn anh, huynh trưởng)

Lâm Dực kích động nắm tay Tân Thuần.

A. . . Điều này nói như thế nào với hắn đây. Chẳng lẽ nói tình hình thực tế, chính mình gia nhập câu lạc bộ sắc lang? Không được, cái tên biến thái như thế hắn nói không nên lời. Vậy phải giấu thế nào đây? Tân thuần bắt đầu buồn rầu. Chẳng lẽ nói quen trên đường. Không được, ở trường học, đại bộ phận thời gian hắn đều cùng một chỗ Lâm Dực, chỉ trừ bỏ thời gian sinh hoạt tại Câu Lạc Bộ, Lâm Dực thì tham gia Câu Lạc Bộ bóng rổ. Vậy nói quen ở WC đi. Không được, bọn họ không cùng cấp, WC cũng không cùng một chỗ. Vậy.

“Tân thuần.”

Là ai đang gọi hắn? Tân Thuần vừa quay đầu lại, thấy gương mặt siêu lạnh đậm của Quý Anh Diễm.

“Quý học trưởng hảo!”

Tân Thuần còn chưa kịp phản ứng, Lâm Dực liền dè đầu hắn xuống, cùng cúi đầu hướng Quý Anh Diễm vãn an .

Sắc mặt Quý Anh Diễm vẫn không hảo lên, một phen kéo Tân Thuần bước đi. Tân Thuần ngay cả phát sinh chuyện gì cũng không biết, đã bị Quý Anh Diễm nhét vào trong xe riêng của hắn. Một hồi lâu, Tân Thuần mới phản ứng ra hình như đã phát sinh chuyện gì đó .

“Xã trưởng. . .”

Thấy sắc mặt Quý Anh Diễm vẫn lạnh đậm như trước, hắn mới thật cẩn thận gọi một tiếng.

“Chuyện gì?”

Mặt Quý Anh Diễm trở nên ôn nhu hơn.

“Người. . . người nắm tay ta chặt quá.”

Tân thuần kháng nghị giật giật tay lại.

“Thực xin lỗi.”

Quý Anh Diễm ngượng ngùng cười cười, nhẹ nhàng nâng tay Tân Thuần lên cẩn thận xoa nhẹ a xoa nhẹ.

“Còn đau không?”

Tân Thuần lắc đầu. Người gì mà! Thời điểm tâm tình không tốt, nắm tay ta đau như vậy. Lúc tâm tình tốt thì lại đối với ta ôn nhu như thế. Tân thuần ở trong lòng đối quý anh diễm thề lười làm cái mặt quỷ.

Quý Anh Diễm thấy Tân Thuần lắc đầu, liền nhẹ nhàng đặt tay lên miệng hôn một cái.

“Xã trưởng. . .”

Tân Thuần kinh hách rút tay trở về.

“Người thật đúng là tinh túy của Câu Lạc Bộ chúng ta nha!”

Tân Thuần đối với loại động tác này của Quý Anh Diễm thì lý giải là”Bắt lấy cơ hội chiếm tiện nghi” !

A! Quý anh diễm sững sốt một chút.

“Ha ha”.

Hắn không hiểu nổi! sao sắc mặt Quý Anh Diễm bỗng nhiên chuyển lạnh rồi, chuyện này Tân Thuần hoàn toàn không thể lý giải!

“Xuống xe, tới trường rồi.”

Quý Anh Diễm nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tân Thuần đang ngẩn người.

“Úc, ngưng ngừng, xã trưởng.”

Tân thuần nhanh nhẹn từ trên xe nhảy xuống. Miễn cho sắc mặt Quý Anh Diễm lại chuyển lạnh.

“Tiểu Thuần, đừng gọi ta là xã trưởng nữa.”

Quý Anh Diễm chẳng những ra lệnh cho người khác, còn tự tiện đem xưng hô của người khác sửa lại.

“Bảo ta Anh Diễm hoặc là Diễm đi.”

Người ta là Hội trưởng Hội học sinh, lại thêm trưởng Câu Lạc Bộ Sắc lang, không nghe lời hấn được không! Chính mình có quyền lợi phản kháng sao? Vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi.

“Được, Anh Diễm.”

Như vậy so với kêu “Diễm” thì ổn hơn. Nhưng kêu sao vẫn thấy quái dị...

“Ngoan!”

Quý Anh Diễm sờ sờ đầu Tân Thuần.

“Buổi chiều đến Câu Lạc Bộ đi. Ta chờ người.”

“Àn.”

Trả lời Quý Anh Diễm xong, Tân Thuần mới có thể an toàn quay về phòng học của chính mình.

6. Chương 6

Đi vào phòng học, Tân Thuần thấy Lâm Dực vọt vào lớp, ngay cả cặp sách cũng chưa buông, liền thở hổn hển hỏi Tân Thuần.

“Tân Thuần, sao ngay cả Hội trưởng Hội học sinh mà người cũng quen vậy?”

Àn, phải nói sao đây? Đúng rồi.

“Ngày khai giảng ta không cẩn thận ở trên cầu thang đụng trúng hấn.”

Nói như vậy cũng đúng đi.

“A! Tân Thuần, ta không ngờ nha. Bình thường nhìn bộ dáng người ngốc ngốc như vậy, người sao có thể ngay ngày đầu tiên khai giảng mà như vậy, không nên đâu!”

Lâm Dực cuối cùng cũng biết nguyên nhân. Cũng không tái phiên Tân Thuần.

“Đúng rồi, người không sao chứ?”

Cái gì mà có sao với không sao? Tân Thuần trừng mắt liếc Lâm Dực một cái.

“Lão Đại, người cho là tất cả mọi người đều giống người lúc nào cũng rảnh rang đi trả thù sao.” (ban đầu e cũng nghĩ zậy mừ)

“Vậy là tốt rồi. Bằng hữu mà, lo lắng cho kiếp sống trung học của người mà thôi.”

Lâm Dực nhún nhún vai.

“Người không có việc gì là tốt rồi.”

Tân thuần không trả lời Lâm Dực. Lâm Dực chính là không có việc gì cũng loạn lo lắng người khác. Tân Thuần còn chờ mong buổi chiều sinh hoạt Câu Lạc Bộ, Quý Anh Diễm có thể dạy hấn cửa thứ hai mà.

Không được, buổi chiều nhất định trước tiên phải biểu diễn cửa thứ nhất một chút, bằng không Anh Diễm có thể sẽ không tin. Người có khả năng lý giải và mau hiểu như ta rất hiếm mà ! Chỉ cần một ngày là học xong cửa thứ nhất .

Nếu Tân Thuần không nhắc tới vụ biểu diễn sở học của hắn, có thể sẽ được học cửa thứ hai. Sau khi biểu diễn liền khẳng định sẽ không được học. Không phải vì biểu diễn không tốt, mà là vì biểu diễn quá tốt , nhưng lại chọn lầm người a.

~Buổi chiều Tân Thuần đi vào phòng sinh hoạt Câu Lạc Bộ, liền thấy Quý Anh Diễm đang đợi hắn. Đường nhiên, còn có hai người lần trước, Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách. Nhờ có hai người bọn họ ở đây Tân Thuần mới có cơ hội làm việc ngược.

Tân Thuần thấy Quý Anh Diễm, liền khẩn cấp bày ra bộ dáng là chính mình đã thấu triệt bài học được dạy. Hắn trực tiếp đến gần Phương Tiểu Vũ, vừa chào hỏi vừa hướng về cái mông của Phương Tiểu Vũ mà chụp xuống. Lần trước là thấy Giang Bách làm, hắn liền học theo. Chỉ tiếc Quý Anh Diễm vừa thấy thì thiếu chút nữa phun hỏa. Mà Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách thì hoàn toàn đơ ra không biết phải phản ứng thế nào.

“Tân Thuần! Người đang làm gì?”

Quý Anh Diễm kéo Tân Thuần ra, đẩy hắn xuống sofa.

“Ta. . . Ta chỉ là biểu diễn cho người xem tôn chỉ về ‘Sắc’ mà hôm qua người vừa dạy ta nha!”

Tân Thuần vẻ mặt vô tội, nhíu mày xoa xoa cái mông bị va vào sofa thật đau.

“Cái gì là tôn chỉ về ‘Sắc’?”

Mặt Quý Anh Diễm đen lại, hắn đã sớm hoàn toàn quên ngày hôm qua đã nói gì.

“Chính là trăm phương nghìn kế bắt lấy cơ hội chiếm hết tiện nghi của người khác đó!”

Tân Thuần càng nói càng vô tội. Chỉ còn thiếu nhéo chính mình một chút, rớt xuống hai giọt nước mắt .

A! Là vậy sao! sắc mặt Quý Anh Diễm dịu đi một chút. Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách bên cạnh cũng hiểu ra. Chính là Phương Tiểu Vũ thật buồn bực nha, sao chỉ có mình vô duyên vô cớ bị Tân Thuần gây ngộ ngờ ngác kia ăn đậu hủ!

Xem ra Quý Anh Diễm phải cân nhắc một chút, tiểu ngốc kia căn bản không có năng lực tự hỏi. Quý Anh Diễm ngồi xuống, vẻ mặt thật có lỗi:

“Tiểu Thuần, vừa rồi có phải làm người đau không?”

Tân Thuần còn không trả lời, mà Phương Tiểu Vũ cùng Giang Bách bên cạnh thì bị dọa đến hồn bay mất. Bọn họ bao giờ từng thấy qua xã trưởng hung thần ác sát kia có được bộ dạng đáng thương như vậy chứ ! Cứ trốn trước là tuyệt sách. Hai người nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng lặng lẽ ly khai phòng sinh hoạt.

Tân Thuần hoàn toàn không phát hiện thiếu mất hai người, hắn còn chìm đắm trong biểu hiện kiệt xuất của mình.

“Tiểu Thuần, xảy ra chuyện gì? Có phải rất đau không, sao người không để ý tới ta?”

Quý Anh Diễm cúi xuống cách Tân càng gần.

“Không có.”

Tân Thuần bối rối nhìn Quý Anh Diễm gần sát mình. Phải thực hiện được “Gặp ‘Sắc’ bắt loạn”, Tân Thuần tự nhủ.

“Ta giúp người xoa xoa.”

Chưa dứt lời, tay Quý Anh Diễm liền đặt xuống mông của Tân Thuần.

“Cửa thứ nhất người làm tốt lắm, bắt quá sau này không thể làm nữa.”

“Tại sao?”

Sao ta làm thật tốt, hấn lại không cho ta làm! Tân Thuần cảm thấy thật không công bằng.

“Bởi vì ta còn chưa dạy ngươi cửa thứ hai nha.”

Quý Anh Diễm nhếch miệng cười cười.

Đúng a. Còn chưa học cửa thứ hai, làm sao vẫn dùng cửa thứ nhất được chứ.

“Tốt quá. Anh Diễm, dạy ta cửa thứ hai đi.”

Tân Thuần sát lại Quý Anh Diễm, tay kéo tay áo hấn. Đây cũng coi như ôn tập cửa thứ nhất đi, chiếm tiện nghi của xã trưởng.

“Hảo. Nhưng ngươi cam đoan không được dùng phương pháp ta dạy ngươi đi thực hiện với người khác. Ta không muốn truyền cho người khác.

Quý Anh Diễm cố ý làm bộ lo lắng.

Biết ngay là bí quyết Sắc Lang không dễ học được mà. Phương pháp cao minh như thế đương nhiên là càng ít người biết càng tốt. Tân Thuần ngẫm lại thấy thật có lý. Vậy được rồi, hấn đáp ứng.

“Nhưng nếu ta muốn luyện tập một chút thì sao?”

Luyện tập? Hắc hắc. Quý Anh Diễm vẽ mặt tươi cười không có hảo ý.

“Muốn luyện tập cứ tìm ta là được, ta phụ trách dạy ngươi mà!”

Ấn. Điều kiện đích xác không tồi. Quý Anh Diễm vừa cao vừa suât, chiếm tiện nghi của hấn so với vừa rồi chiếm tiện nghi của Phương học trưởng hấn là càng làm cho người ta cảm thấy hưng phấn hơn nhĩ! Tân Thuần cười trộm một chút.

“Được rồi. Ta đây cam đoan không cùng người khác dùng ‘Sắc’ công .”

Cứ như vậy Tân Thuần ngây ngốc lại ký khế bán mình .

7. Chương 7

“Vậy có thể dạy ta cửa thứ hai không?”

Tân Thuần lần này trực tiếp dán trên người Quý Anh Diễm, áp dụng chân truyền, tay rất tự nhiên sờ tới sờ lui trên người Quý Anh Diễm.

Hắc hắc, có thể quang minh chính đại ‘Sắc’, thật tốt quá!

Tân Thuần ngờ ngác cũng không biết rằng khi hấn chiếm tiện nghi người khác, thì đã sớm bị người khác ăn sạch đậu hủ. Lần này bị ‘xoi’ chính là khuôn ngực nhỏ nhắn đáng yêu cùng tiểu thí thí (mông a) cũng rất đáng yêu nhỏ nhắn của hấn.

“Nhìn ngươi muốn học như thế, vậy dạy ngươi vài thứ đặc biệt nha.”

Quý anh diễm tuyệt đối là loại người đã có được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

“Hảo! cái gì đặc biệt?”

Tân Thuần vẽ mặt chờ mong. Có phải là câu hồn đại pháp không ta? ‘Sắc’ người khác chính là muốn câu mất hồn người khác mà!(tác giả Ngữ Tịch: vậy mà ta tưởng người định nói Mãn Thanh Thập đại Khổ hình! Lau mồ hôi!)

Quý Anh Diễm nhìn vẻ mặt rục rịch của Tân Thuần, nhịn không được, liền hôn lên, thật nhẹ nhàng, ôn nhu, ngọt ngào, hương hường (thơm), đem Tân Thuần bị hôn đến ằm nhũn, ngã vào lòng ngực hấn.

“Anh Diễm.”

Tân Thuần thở dốc kêu Quý Anh Diễm.

“Người quả thật là muốn dạy ta Câu Hồn Đại Pháp nha!”

Quả nhiên là như thế mà. Bằng không sao hẳn lại cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cả người vô lực, muốn ngã vào trong ngực Quý Anh Diễm chứ.

“Đúng rồi. Lần này dạy người chính là Câu Hồn Đại Pháp. Sao rồi, cảm giác vừa rồi thấy sao?”

Quý Anh Diễm khẩn trương nhìn Tân Thuần, chỉ sợ hẳn nói vừa rồi hôn không tốt.

“Cảm giác giống như hôn đều bay mất.”

Tân Thuần ngây thơ trả lời.

“Chiêu vừa rồi thật là lợi hại. Cửa thứ hai quả nhiên không giống cửa thứ nhất. Khó hơn rất nhiều.”

Tân Thuần ngây ngốc bị ăn nhuyễn đậu hủ còn không biết.

“Cửa thứ hai này là yếu lĩnh (điểm chủ yếu, mấu chốt) của ‘Sắc’ Công.”

Quý Anh Diễm nhìn vẻ mặt chuyên tâm nghe giảng bài của Tân Thuần, tiếp tục cái lý luận về ‘Sắc’ của hẳn.

“Một sắc lang đủ tư cách, chính là nhất định phải ‘Sắc’ đến người khác choáng váng, giống như mất đi linh hồn.”

Ân. Chính xác. Vừa rồi ta cảm giác sắp tan chảy. Tâm hồn đều lâng lâng. Quả nhiên yếu lĩnh về ‘Sắc’ này thật không tầm thường. Tân Thuần từng câu từng chữ thể nghiệm ra thâm ảo trong đó.

“Nếu muốn đạt tới mức lợi hại giống thì cần thời gian a.”

Quý Anh Diễm xoa xoa bóp bóp khuôn mặt mềm mại của Tân Thuần,

“Phải luyện tập nhiều mới được. ‘Sắc’ sơn hữu lộ cần vi kính thôi! điều này người có thể hiểu mà?”

[Sắc sơn hữu lộ cần vi kính, anh công sửa lại từ câu gốc:

Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu (): có đường lên được núi sách, đó con đường cần cù; biển học tập là con tàu đau khổ vô tận.

Ý là: trên con đường học tập, không có đường tắt, muốn vượt núi sách-tức có được tri thức, biển học thì vô bờ, muốn vượt biển kiến thức-tức có thành tựu, thì cần 2 điều kiện là “phải chịu cực” và “phải siêng”]

Ân, ân, ân. Tân Thuần không ngừng gật đầu. Vậy phải cố gắng mới được! Quen tay hay việc, đạo lý này hẳn hiểu mà!

“Sư phó lĩnh tiền môn, tu hành bởi tự thân .”

[() Sư phụ lãnh vào cửa, tu hành dựa vào bản thân, anh dùng toàn thành ngữ. :D]

Quý anh diễm tiếp tục thổi mê được cho Tân Thuần.

“Hiện tại sư phụ như ta cũng phát huy nhiệt tình một chút, đảm đương vai trò đối tượng cho người luyện tập nha.”

Nói xong lại hôn lên. Nói cho đúng thì là mới hôn một lần thì làm sao đủ chứ. Muốn học ‘Sắc’ công cũng phải có cái giá, trả tí công chứ!

Lần này Tân Thuần hoàn toàn là tiến hành luyện tập, phân tích đầy đủ nụ hôn của Quý Anh Diễm. Bắt đầu là lướt quanh môi rồi mút nhẹ vào. Tiếp theo chậm rãi mở cái miệng nhỏ nhắn của hẳn ra. Cuối cùng đem đầu lưỡi vói vào, cùng quần quanh đầu lưỡi của hẳn. Ân, ân, ân. Hiểu. Từng bước một đều phải nhớ kỹ, như vậy mới không uống phí khi vào Câu Lạc Bộ sắc lang để học tập.

“Tiểu ngu ngốc! khi luyện tập phải nhắm mắt lại!”

Quý Anh Diễm nhẹ nhàng gõ đầu Tân Thuần một cái, rồi lại giúp hấn nhu nhu. (xoa xoa)

Thêm một điều. Khi sử dụng Câu hồn đại pháp thì phải nhắm mắt lại! Tân thuần lại yên lặng nhớ kỹ điểm ấy.

“Hảo! Lại thử một lần đi!”

Tân thuần cần cù và thật thà yêu cầu luyện tập một lần nữa. Quý Anh Diễm chính là cầu còn không được, lập tức lại hôn lên.

Thật sự là nhắm mắt lại cảm giác thật hảo! Xem ra Quý Anh Diễm thật sự rất cao minh. Tân thuần thật mừng vì bá được hảo sư phụ. (:D)

“Tiểu Thuần, sau này chúng ta mỗi ngày đều luyện tập Câu Hồn Đại Pháp nha?”

Quý Anh Diễm đem Tân Thuần đang vui vẻ ôm vào trong ngực.

“Àn. Tốt.”

Tân Thuần ngây thơ lập tức đáp ứng. Vậy hấn mỗi ngày đều có thể chiếm được tiện nghi của Anh Diễm , điều này đương nhiên là tốt.

“Vậy sau này buổi sáng đến trường, ta đến nhà người đón người nga.”

Như vậy có thể phòng ngừa tên tiểu quỷ kêu Lâm Dực câu dẫn Tiểu Thuần gốc của hấn.

Như vậy sao? Vậy buổi sáng hấn không thể ‘Sắc’ Lâm Dực rồi. Bất quá cũng đổi được đối tượng tốt để ‘Sắc’. Tân Thuần xoay người nhìn kỹ Quý Anh Diễm. Mũi cao thẳng, đôi môi mỏng cương nghị, hai tròng mắt thâm tình! Thành giao!

“Được thôi.”

Lời to rồi ! Tân Thuần cười trộm một chút.

“Vậy từ hôm nay trở đi, sau khi chấm dứt hoạt động trong Câu Lạc Bộ, ta cũng tiễn người về nhà nha. Thuận tiện chúng ta còn có thể cùng luyện tập những nội dung đã học trong ngày.”

Quý Anh Diễm lại khui ra những cái hấp dẫn mới.

Ý kiến hay a. Ôn tập để củng cố những tri thức đã học, như vậy mình mới có thể thấu hiểu, tiếp thu tốt và nhớ dai a !

“Àn!”

Tân Thuần lại gật đầu.

Thật tốt! đại sắc lang đang ôm Tân Thuần, lập tức phe phẩy cái đuôi, đối Tân Thuần bày ra cảnh giới thượng thừa của ‘Sắc’ – lừa gạt! (cái này thì còn lâu mới dạy em nhé)

8. Chương 8

Trên đường đưa Tân Thuần về nhà, bên trong xe riêng, Quý Anh Diễm cũng không quên dẫn dò Tân Thuần mấu chốt của ‘Sắc’. Đương nhiên hấn lại thuận lợi đem Tân Thuần từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước ra sau đều ‘Sắc’ một lần.

Cái gọi là danh sư xuất cao đồ, Tân Thuần cũng nhân cơ hội uống được không ít ‘nước lợc’. (đây là văn phong của chính tác giả nha)

Tân Thuần khi về đến nhà thì vẫn còn chìm trong cảnh giới ‘Sắc’ của mình.

“Tiểu Thuần, sao người lại cười ngốc vậy?”

Tân đàm nhìn đệ đệ mỗi ngày khi trở về đều cười ngây ngô.

“Ta có sao!”

Không thừa nhận, vẫn cười đến cảm đều sắp rớt!

Tân Đàm cũng chẳng tái truy đệ đệ.

Đúng rồi, có thể lấy lão ca làm thí nghiệm nha, luyện tập một chút yếu lĩnh về ‘Sắc’ mà hôm nay mới học. Tân thuần về mặt ‘phải làm chuyện xấu’, đi hướng Tân Đàm.

Quên mất, hần chính là đáp ứng Anh Diễm không thể tùy tiện đối người khác dùng ‘Sắc’ công. Vậy được không ta? chỉ cùng Anh Diễm luyện cũng không biết tiến bộ ra sao nha. Ngoài ra, lão ca cũng không phải”Người khác”, đương nhiên có thể dùng! Tân Thuần một khuôn mặt tươi cười đưa lại gần sát Tân Đàm.

“Lão ca, đừng cử động nga!”

Tân thuần nói xong, hôn một cái lên miệng Tân Đàm.

Tân đàm đẩy Tân Thuần ra.

“Tiểu Thuần, ngươi đang làm gì nha?”

Tân Đàm kỳ quái nhìn đệ đệ.

“Ca, đã kêu ngươi đừng cử động mà!”

Hần chỉ vừa mới chạm vào thôi a, còn chưa kịp làm theo từng bước Anh Diễm đã dạy mà, lão ca sao lại bỏ chạy!

“Lão mẹ, lão ca khi dễ ta.”

Hần phải đưa lão mẹ đến trấn áp trụ lại lão ca, cho hần khỏi chạy mới được.

“Tiểu Đàm nha, không có việc gì đi khi dễ đệ đệ ngươi làm gì hả!”

Tân mẫu từ phòng bếp đi ra.

“Mẹ, ta mới không có khi dễ tiểu Thuần đâu! Là hần hôn ta.”

Tân Đàm đáng thương vụn phần phân bua.

“Hần muốn hôn thì cho hần hôn đi! Ngươi trước đây không biết hôn tiểu Thuần bao nhiêu lần!”

Tân mẫu rõ ràng thiên vị tiểu nhi tử.

“Mẹ, này không giống nha! Tiểu Thuần là hôn miệng con đó!”

Thực chưa từng thấy qua lão mẹ như vậy. Hai đứa con sắp dính lại một khối, vậy mà nàng còn vui vẻ ủng hộ!

“Hôn môi cùng hôn mặt có khác gì đâu. Cũng không phải nụ hôn đầu của ngươi, ngươi kêu ca cái gì. Ngay cả tiểu Thuần còn chưa kêu ca mà.”

Tân mẫu lần này trực tiếp đánh lên đầu đứa con cả một cái.

“Đừng khi dễ đệ đệ nữa!”

Hắc hắc, biết ngay lão mẹ sẽ giúp mình mà! Lão ca, lần này xem ngươi chạy trốn nơi đâu!

“Lão ca, lần này không được nhúc nhích !”

Tân Thuần về mặt cười xấu xa. Ha ha, cuối cùng có thể luyện thử cửa thứ hai của ta!

Tân thuần lần này chính là chuẩn bị sẵn sàng, nhẹ nhàng hôn ở môi Tân Đàm. Hần trước tiên hôn nhẹ theo hình dạng đôi môi, rồi chậm rãi mở môi Tân Đàm ra

Lần thứ hai đẩy ra

“Lão ca, sao ngươi càng đẩy ta ra!”

Tân thuần tức giận nhìn đại ca.

“Ngu ngốc, ngươi đang làm gì! Sao lại đem đầu lưỡi cũng vói vào!”

Tân Đàm tức lên, này tiểu đệ sao vậy học đầu ra vụ này nha! Hôn môi cùng hân không nói, lại còn đem đầu lưỡi cũng vói vào.

“Bổn lão ca, đều là ngươi không tốt!”

Tân Thuần nói xong xoay người chạy. Lão ca ngốc này, thực không phối hợp gì hết, làm hân không luyện tập được ‘Sắc’ công mới học được. Hôn môi mà cũng không nhả mắt lại, lại còn hai lần đẩy hân ra! Chẳng lẽ cửa thứ hai này hân học không tốt? Không thể thể hiện ra đến cảnh giới của Câu Hồn Đại Pháp? Xem ra ngày mai phải hảo hảo hỏi lại Anh Diễm một chút!

Ngày hôm sau rất sớm, Quý Anh Diễm đã chờ trước cửa nhà hân.

~“Tiểu Thuần, bên ngoài có một nam sinh mặc đồng phục của trường ngươi, có phải đang đợi ngươi nha.”

Lão mẹ thấy bên ngoài có người. Chính xác hơn là nói nàng thấy bên ngoài có một chiếc xe xa hoa.

“Hử, là Anh Diễm đến.”

Tân thuần mở cửa sổ thấy Quý Anh Diễm đang ngồi trong xe riêng.

“Lão mẹ, ta đi học.”

Tân thuần lập tức chạy cửa, tiến vào trong xe của Quý Anh Diễm.

Xe nổ máy chạy đi.

“Tiểu Thuần thật là, bạn học đến cũng không mời người ta vào nhà ngồi!”

Tân mẩu lải nhải một câu rồi quay vào nhà .

9. Chương 9

“Tiểu Thuần, ngày hôm qua dạy ngươi điểm mấu chốt của ‘Sắc’, còn nhớ rõ không?”

Tân thuần vừa lên xe, đã bị Quý Anh Diễm ôm vào trong ngực .

“Nhớ rõ.”

Chẳng những nhớ rõ, hân còn vì thế mà buồn bực suốt một buổi tối nữa kìa. Tay Tân thuần không an phận mà sờ trước ngực Quý Anh Diễm, rồi lại cọ cọ sau lưng. ‘Sắc’ nữa rồi, thật tốt quá, cảm giác làm sắc lang thật tốt!

“Chúng ta ôn tập một chút đi.”

Quý Anh Diễm trực tiếp tiến cái miệng nhỏ nhắn của Tân Thuần mà hôn.

Úc! Hôm nay và hôm qua không giống nhau. Tân Thuần nhắm mắt cẩn thận cảm nhận. Anh Diễm hình như thực kích động. Tân Thuần vừa phát huy cửa thứ hai hôn đáp lại Quý Anh Diễm, vừa tiếp tục chiếm tiện nghi hân. (nghĩa là vừa hôn vừa sờ). Tân Thuần ngốc hoàn toàn không biết, chính là bởi vì đôi tay nhỏ bé của hân không an phận, mới khiến nụ hôn này trở nên không giống hôm qua.

“Ngươi này tiểu yêu tinh tra tấn người ta mà!”

Quý Anh Diễm chấm dứt nụ hôn kịch liệt, ôm chặt Tân Thuần.

“Cửa thứ hai của ta có tiến bộ hay không?”

Tân Thuần mong ngóng nhìn Quý Anh Diễm, nếu Quý Anh Diễm mà nói không, thì Tân Thuần sẽ thương tâm muốn chết, vì như vậy nghĩa là hắn không có thiên phú để học về ‘Sắc’.

“Có, tiến bộ thật lớn!” Quý Anh Diễm không hề khoa trương. Tân Thuần ngỡ ngác của hắn thế nhưng chẳng những biết hôn đáp lại, mà còn vừa hôn vừa khiêu khích hắn.

“Thật tốt quá, quả nhiên là ngày hôm qua cùng đại ca luyện tập có kết quả!” Tân Thuần hưng phấn đến mức cái gì cũng đều khai ra.

“Cái gì? Người cùng người khác luyện tập!” Quý Anh Diễm lập tức lạnh mặt.

“Đại ca cũng không phải người khác gì nha!” Tân Thuần phát hiện hình như có gì đó không ổn.

“Trừ bỏ ta, bất luận kẻ nào đều là người khác, biết không?” Quý Anh Diễm nhìn Tân Thuần trên mặt đã không còn tươi cười, biết mình đã dọa đến hắn, lập tức phóng nhẹ thanh âm.

Tân Thuần vô tội chớp chớp mắt mấy cái, gật đầu. Tại người ngay từ đầu không nói cho ta biết! Nén giận, nén giận, hắn cũng không muốn nói ra làm cho Quý Anh Diễm thêm mất hứng. Quên đi, nhân cơ hội ‘sắc’ hắn hai ba cái, đem tiện nghi chiếm trở về mới được.

Tân Thuần đem mặt chôn vào trong ngực Quý Anh Diễm, lấy tay nhẹ nhàng sờ thắt lưng hắn. Lòng ngực hắn thật sự là thoải mái nha, hảo, sau này ta phải luôn chiếm tiện nghi nơi này. Tân Thuần vui vẻ quyết định nơi để ‘Sắc’.

Thấy động tác dụ dỗ ngoạn bót ngờ của Tân Thuần, làm cho cơn tức của Quý Anh Diễm biến mất. Đây tiểu miêu mề (mèo con) thế nhưng bắt đầu làm nũng khiêu khích ý chí của hắn. Quả nhiên là có thiên phú về ‘Sắc’ nha!

“Tiểu Thuần, đáp ứng ta, sau này chỉ ‘Sắc’ với một mình ta thôi, được không?”

Quý Anh Diễm không dám tưởng tượng cảnh tiểu miêu mề bé bỏng của hắn ghé vào trong ngực người khác, hôn môi người khác chính là dạng gì. Hắn có thể tức giận đến mức phóng hỏa đốt người. (lửa ghen được cụ thể hoá thành lửa thật hử? coi chừng ở tù á chú)

“Àn. Được rồi.”

Quên đi, dù sao cũng không có hại, đáp ứng hắn đi. Tân Thuần ngoài ý muốn phát hiện Quý Anh Diễm đã không còn sinh khí. Thật tốt quá, nguyên lai ‘Sắc’ công của hắn cũng không tệ lắm, tuy rằng chưa thể luyện thành Câu Hồn Đại Pháp, nhưng đã có thể thay đổi tâm tình của một người! Đáng ngợi khen chứ! Vậy sau này hắn sẽ không sợ Quý Anh Diễm lại sinh tức giận nữa. Hắc hắc, mình nắm được nhược điểm của hắn rồi! (tự sướng thấy ớn)

“Tiểu Thuần, người cười trộm gì đó?” Quý Anh Diễm buồn cười nhìn Tân Thuần. Trong đầu tiểu ngốc này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Ta làm gì có cười trộm?” Sao ai cũng thích nói hắn cười trộm vậy cà, đại ca nói vậy, rồi ngay cả Anh Diễm cũng vậy! Mắt bọn họ đều có vấn đề sao?

“Anh Diễm, người có dạy Phương học trưởng cùng Giang học trưởng bọn họ không?” Tân Thuần đột nhiên nghĩ đến việc Quý Anh Diễm chủ tịch ‘Câu Lạc Bộ Sắc Lang này’, vậy hắn phải dạy tất cả thành viên không?

“Tiểu ngốc, chỉ có dạy người thôi! Bọn họ đều là tự học.” Chẳng lẽ tiểu ngốc này để ý mình có cùng người khác làm mấy chuyện này hay không?

“Vậy là tốt rồi!” Tân Thuần tươi cười vừa lòng. Vậy hắn sẽ không lo người khác cùng hắn tranh giành khi muốn ‘Sắc’ ***g ngực này!

Nghe hắn trả lời, Quý Anh Diễm cũng vui vẻ nở nụ cười. Nguyên lai con mèo nhỏ của hắn cũng không ngốc, biết để ý chuyện của hắn. Không tồi, xem ra tái dạy dạy dỗ dỗ thêm sẽ có kết quả.

Trên xe hai người tươi cười dào dạt, nhưng đều hiểu lầm ý của đối phương. Quên đi, sao cũng được, hai người đều cao hứng thì tốt rồi.

Rất nhanh tới trường. Ôm dịu Tân Thuần xuống xe đã trở thành “môn bắt buộc” của Quý Anh Diễm. Mà Tân Thuần lại còn là cục cưng ngoan, ôn tập đầy đủ tôn chỉ về ‘Sắc’ của hần!

10. Chương 10

Bởi vì Tân Thuần cùng Quý Anh Diễm không cùng cấp lớp, nên bọn họ tách ra đi về hướng phòng học của chính mình.

“Tân Thuần năm nhất Ban A.”

Một giọng nữ gọi Tân Thuần lại.

Tân Thuần ngẩng đầu vừa thấy, Mỹ nữ! Không, là nhóm mỹ nữ nha! Một nhóm mỹ nữ xinh đẹp tìm đến mình. Thật tốt quá, cuối cùng có cơ hội dùng ‘Sắc’. Thật không uống công hần gia nhập Câu Lạc Bộ sắc lang tiến hành huấn luyện nha!

“Người chính là Tân Thuần?”

Người nữ sinh hỏi. Tân Thuần nhìn nàng, nàng hần là người lãnh đạo của nhóm.

“Đúng vậy. Xin hỏi các người là.”

Tân Thuần cười hỏi mỹ nữ lãnh đạo. Người lớp nào nha, mau nói cho ta đi!

“Hừ, chúng ta là học tỷ năm ba!” (Học tỷ = đàn chị lớp trên)

Người mỹ nữ lúc nãy gọi hần, lên tiếng trả lời.

Ngay cả học tỷ đều tìm đến hần nha! Bất quá, sao sắc mặt đối phương nhìn không tốt lắm?

“Xin chào các học tỷ.”

Tân Thuần nhanh cúi đầu chào. Đùng đặc tội đối phương. Tân Thuần âm thầm tự nhủ trong lòng.

“Dung mạo đích xác không tồi nhĩ!”

Mỹ nữ lãnh đạo cười lạnh một chút.

“Trách không được đem Anh Diễm mê hoặc!”

Anh Diễm? Các nàng quen Anh Diễm nha! Hần là vậy rồi, đều là năm ba mà, Anh Diễm còn là Hội trưởng Hội học sinh, đương nhiên mọi người sẽ biết hần nha! Nếu nói đến người không biết hần, thì chắc chỉ có mình. Lúc trước còn ngây ngốc đụng vào người hần mà. Hắc hắc, Tân Thuần nghĩ đến việc ngốc của mình trước kia thì bật cười.

“Người còn cười! Cười nhạo chúng ta nhiều người như thế mà chưa người cho người chút lợi hại, để người đeo đến Anh Diễm phải không!”

Mỹ nữ lãnh đạo hiển nhiên sinh khí.

“Không có mà Anh Diễm chính là.”

Chính là xã trưởng của Câu Lạc Bộ chúng ta mà ta. về sau Tân Thuần chưa kịp nói ra đã bị cắt ngang.

‘Bốp’! Mỹ nữ lãnh đạo tát một bạt tay.

“Ai cho người gọi hần là Anh Diễm!”

A! Tân Thuần bưng mặt. Cũng không phải ta muốn kêu nha, là hần bức ta gọi vậy! Đáng tiếc Tân Thuần không có can đảm nói ra. Người ta người đông thế mạnh nha! Cho dù đối phương chỉ có một người tới, hần cũng không thể đánh trả, mình là nam tử nha! Bị đánh coi như mình xui xẻo.

“Sao không trả lời?”

Đi đầu mỹ nữ tức giận bắt đầu run rẩy.

“Có phải muốn cuốn lấy Anh Diễm làm chỗ dựa không!”

‘Bốp’! Lại là một cái tát giáng xuống.

“Học tử, ngươi hỏi xong chưa? Ta muốn vào học!” Tân Thuần bình tĩnh hỏi mỹ nữ lãnh đạo.

“Chưa! Ngươi nhất định là muốn đi tìm Anh Diễm để cáo trạng! Nói cho ngươi biết, ta chính là hoa hậu giảng đường của trường này, cho dù ngươi nói với Anh Diễm, hắn cũng sẽ không làm gì ta đâu!”

Mỹ nữ lãnh đạo ngữ cao khí ngang. (ngữ khí cao ngạo ngang ngược)

“Tại sao phải nói cho Anh Diễm?” Tân Thuần không hiểu. Học tử tìm hắn, hắn nói cho Anh Diễm biết để làm gì chứ.

“Ngươi không được gọi hắn là Anh Diễm nữa! Ngươi phải gọi hắn là Học trưởng! tên gia khóa không lẽ phép này”

Người nữ sinh gọi hắn (cái bà ngăn hắn lại ở cổng trường), lại mở miệng.

Hừ, chẳng lẽ các ngươi cấm ta gọi thì ta sẽ không gọi sao? Ta sao phải nghe lời các ngươi!

“Vậy được rồi. Dù sao Diễm kiên trì muốn ta gọi hắn như thế mà!”

Tân Thuần ‘vô tội’ mà thay đổi cái xưng hô. Việc này càng kích khởi lòng căm phẫn của nhóm mỹ nữ này.

‘Bốp Bốp Bốp, Không biết bao nhiêu bàn tay đánh xuống mặt Tân Thuần. Đến khi đánh đủ, hạ khí, các nàng kéo nhau đi.

Sao bây giờ? Tiết thứ nhất sắp kết thúc. Hắn làm sao có thể mang khuôn mặt sưng như đầu heo này đi vào phòng học đây. Nếu vậy, chẳng khác nào nói cho mọi người biết mình bị quần vào bạo lực học đường sao. Nếu như vậy lại sẽ bị nhà trường hỏi đông hỏi tây. Quên đi, về nhà thôi.

Tân Thuần bưng kín gương mặt bị đánh sưng, lặng lẽ đi về phía cổng trường, chuẩn muốn thừa dịp chưa ai thấy, lén về nhà. Nhưng không ngờ hắn lại đụng mặt người quen .

“Tân Thuần, sao ngươi ở đây?” Người đến là Phương Tiểu Vũ.

“Phương học trưởng, sao ngươi không đi học?” Hiện tại là thời gian học mà, chẳng lẽ ngươi cũng muốn trốn tiết về nhà? Tân Thuần vừa bưng mặt vừa hướng Phương Tiểu Vũ cười cười.

“Ta đi ra có việc. Ngươi. Mặt của ngươi xảy ra chuyện gì?” Phương Tiểu Vũ tò mò nhìn Tân Thuần tay bưng kín mặt.

“A. . . Cái kia. . . Không có gì.” Bộ dáng Tân Thuần có chút không giống mọi việc đều ổn.

Phương Tiểu Vũ kéo tay Tân Thuần ra. Thiên a!

“Sao vậy sưng như đầu heo thế này?” Phương Tiểu Vũ khó tin nhìn mặt Tân Thuần.

“Theo ta đến phòng y tế!” Tiểu Vũ lập tức kéo Tân Thuần đi hướng phòng y tế của trường!

Xong rồi, hắn phải giải thích sao đây nha!

11. Chương 11

Đi vào phòng y tế, Tân Thuần sắc mặt khó xử. Hắn lo làm sao giải thích với giáo viên chuyện bị đánh thành đầu heo đây. Kỳ thật hắn đã quên việc trọng yếu hơn, đó là hắn phải giải thích sao với Quý Anh Diễm.

Phượng Tiểu Vũ nói gì đó với giáo viên phòng y tế rồi liền ly khai. Không đến hai giây sau, Quý Anh Diễm liền xuất hiện tại phòng y tế.

“Tiểu Thuần, xảy ra chuyện gì?”

Quý anh diễm vừa mới vào cửa liền khẩn trương nắm tay Tân Thuần.

“A. . .”

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? hấn tới! Làm ơn, ai tới giúp ta đi?

“Ai đem mặt người đánh thành như vậy?”

Không cần hỏi, trên mặt đầy năm dấu ngón tay, vừa thấy là biết bị người ta tát vào mặt. Sắc mặt Quý Anh Diễm ngưng trọng đến có thể kết băng .

Xong rồi, Tân Thuần chưa từng nhìn thấy sắc mặt Quý Anh Diễm khó coi như thế. Giáo viên phòng y tế cũng phát hiện sự tình không ổn, vội vàng nói phải đi lấy thuốc, nhanh chóng lách ra khỏi ‘vùng gió bão’, gần tâm bão bị quét nhằm thì còn mạng sao.

“Ta. . .”

Tân Thuần sao có thể nói bị một đám nữ sinh vây đánh đây! Hấn sao còn mặt mũi nam nhi! Đúng rồi, dùng chiêu kia ‘Sắc’ hấn! Tân Thuần lập tức bổ nhào lòng Quý Anh Diễm, mặt chôn vào ngực hấn, hai tay ôm chặt lưng hấn.

Quý Anh Diễm bị động tác của Tân Thuần làm sửng sốt. Xem ra Tân Thuần bị ủy khuất rất lớn, bằng không sẽ không ‘lăn’ vào ***g ngực hấn! Quý Anh Diễm đau lòng ôm lấy Tân Thuần.

“Ngoan, là ta không tốt. Ta hấn phải đưa người đến cửa lớp!”

Quý Anh Diễm khẽ đầu Tân Thuần.

Xem ra chiêu này thực dùng được! Tân Thuần quyết định cho nó liệt vào ‘Sắc’ công đệ nhất chiêu. Hấn muốn dùng mặt cọ cọ vào trong ngực Quý Anh Diễm, chính là vừa cọ một chút, cái mặt bị đánh sưng bắt đầu đau nhức lên. Ô! Hấn đau đón đích bưng kín mặt.

“Tiểu Thuần ngoan, đau lắm không?”

Quý Anh Diễm nhẹ nhàng hôn lên mặt Tân Thuần một chút. Y tế lão sư chết tiệt kia chạy đi đâu rồi, bỏ người bệnh trong này cũng không quản ! Quý Anh Diễm trong hòm thuốc tìm ra được thoa ngoài da giảm đau tiêu sưng, giúp Tân Thuần xoa trên mặt.

“Tiểu Thuần, hôm nay người liền ở trong Hội học sinh đi.”

Quý Anh Diễm ôm vai Tân Thuần. Tân thuần tựa vào người hấn.

“Ta muốn vào học. Ta còn muốn thi điểm tốt tốt chút!”

Tân Thuần cũng không quên phải bao bọc khổ mới đậu được vào trường này.

“Vậy người liền nói cho ta biết, cái mặt là chuyện ra sao?”

Quý Anh Diễm cũng không tin sẽ hỏi không ra.

“Ta đây đi Hội học sinhh.”

So với vụ đi học, chuyện mặt mũi trọng yếu hơn.

“Ta sẽ không dạy người ‘Sắc’ cửa thứ ba, thứ tư.”

Quý Anh Diễm bắt đầu uy hiếp.

“Ân.”

Xem ra vẫn là nói cho hấn biết đi. ‘Sắc’ công hữu dụng như thế, nhất định phải học cho được.

“Buổi sáng có mấy người học tỷ tìm ta hỏi chuyện.”

“Học tử? có những ai?”

Còn có ai lớn mật như thế, dám tìm đến người của hần, xem ra Quý Anh Diễm ta phải tăng mạnh uy nghiêm .

“Không biết.”

Tân Thuần ăn ngay nói thật.

Quên đi, biết là học tử còn sợ tra không ra sao! Có bản lĩnh tìm người của hần nhạ phiền toái thì nhất định phải có bản lĩnh trả lời hần cho hảo. Trên mặt Quý Anh Diễm chợt lóe qua rét lạnh.

“Anh Diễm ” Tân Thuần kéo ống tay áo hần. ”Ta phải nói sao với lão sư đây?”

Hần sợ nhất nói dối lão sư, hần luôn ấp úng nói không nên lời.

“Ta đi nói với lão sư của ngươi. Mấy chuyện này đó, ngươi đừng lo lắng.” Quý Anh Diễm cấp tân thuần tươi cười an ủi.

“Chuyện trường học cứ giao cho ta. Ngươi muốn đi học thì đi học. Bất quá sau này khi nghỉ trưa, thời gian nghỉ ngơi dài như vậy, ngươi đều phải đến Hội học sinh tìm ta.”

Quý Anh Diễm không thể để cho chuyện như hôm nay lại xảy ra! Hần phải bảo vệ tiểu miêu mẽ của hần. (con mèo nhỏ)

“Vây được rồi!”

Thuận tiện ngay cả nghỉ trưa cũng có thể luyện tập sắc công . Thật không tồi nha! Tân Thuần đắc chí.

Đam Mỹ – Một phần tất yếu của cuộc sống

Trang chủ

Huyền Cực Online

Câu Lạc Bộ Sắc Lang

Lưỡng Ốc Tam Phu (Hoàn)

Sắc Lang 11

Huyền Cực 31

Sắc Lang 12

Posted on 25 Tháng Tư 2011 by vivian

10 Lần ‘Sắc’ thành công

12. Chương 12

Bị Quý Anh Diễm hộ tống về lớp, Tân Thuần đã bị Lâm Dực hảo oanh tạc.

“Tân Thuần.”

Lâm Dực nhỏ giọng tới gần Tân Thuần “Ngươi không phải bị Quý học trưởng đánh chứ?”

A! Tân Thuần không biết phải phản ứng ra sao. “Cái gì? Ai bị Anh Diễm đánh?”

Gọi Quý học trưởng là Anh Diễm, xem ra không phải như hần nghĩ rồi! Lâm Dực bĩu môi. ”Vây sao mặt ngươi sưng lên như vậy? Còn bị Quý học trưởng đưa đến đây?”

Chuyện này không thể nói a! Tân Thuần lắc đầu. ”Không biết. Là hần muốn đưa ta tới.”

Đây không phải đáp phi sở vấn sao! (có đáp như không) Lâm Dực lắc đầu.

“Tân Thuần nha, nói cho ta bạn tốt này biết đi. Ta báo thù cho huynh.” (=))))

Báo thù? Please ! hấn đừng hỏi nữa là ta mừng rồi. Nói ra thì mặt mũi ta còn để chỗ nào nha! (Ngữ Tịch: dù sao đều sừng giống đầu heo, đương nhiên để trong tiệm thịt heo rồi!)

“Tân Thuần, nói cho ta biết đi!” Lâm Dực đã chẳng phân biệt được trường hợp nào nên cần lớn tiếng, trường hợp nào phải cầu xin .

“Bạn học Lâm Dực, trong giờ học thỉnh chuyên tâm. Hiện tại mời người trả lời một chút câu hỏi vừa rồi.”

Lão sư phát uy. Tân Thuần cùng hấn đều nói chuyện, vì sao lão sư bắt công, chỉ bắt hấn trả lời câu hỏi chứ! Lâm Dực khó chịu đứng lên.

Kỳ thật lão sư cũng biết, vấn đề là ở Tân Thuần. Thời điểm hấn chưa vào lớp, Lâm Dực nghe giảng bài thật sự chăm chú. Bất quá lão sư không ngốc, Quý Hội trưởng Hội học sinh tự mình đưa người tới đây. Hấn sao dám đắc tội! (Diễm ca có uy quá, sắc lang ai cũng sợ nha)

“Bạn học Lâm Dực, trả lời không được thỉnh trong giờ học đừng chuyện. Như vậy người sẽ ảnh hưởng đến các bạn học khác.”

Là “bạn học khác” ảnh hưởng hấn nha!

.

Sau tiết học là thời gian nghỉ trưa khá dài, Tân Thuần vì tránh né Lâm Dực truy kích, lập tức trốn vào Hội học sinh.

“Anh Diễm!” Đẩy cửa văn phòng hội học sinh ra đệ, Tân Thuần vui vẻ kêu một tiếng. Lại có thể ‘Sắc’ vị dễ nhìn kia rồi!

A! Không đúng. Tân Thuần quay đầu ra ngoài nhìn. Tồi lại nhìn nhìn lại bên trong, sao đều là thành viên câu lạc bộ sắc lang vậy? Chẳng lẽ hấn vào nhầm phòng, lơ đãng mà đi đến phòng sinh hoạt Câu Lạc Bộ rồi ? Tân Thuần lại chạy ra xem bảng tên ngoài cửa phòng, đúng mà, là văn phòng Hội học sinh! Tân thuần lại chạy trở vào.

“Tiểu Thuần, người đang làm gì?” Quý Anh Diễm buồn cười tiêu sái đi xem tiểu ngu ngốc vụt ra vụt vào ngoài cửa .

“Không có việc gì. Ta chỉ xác nhận một chút xem nơi này có phải Hội học sinh không, sao các học trưởng trong Câu Lạc Bộ đều ở trong này?” Tân Thuần tròn to mắt nhìn đám tuấn nam dễ nhìn.

Quý Anh Diễm tức giận nhìn con mèo nhỏ không an phận này.

“Tiến vào đi, người muốn ở bên ngoài đứng bao lâu!”

Hấn ôm thất lưng Tân Thuần kéo vào hội học sinh. “Còn nữa, không cần nhìn bọn họ nhập thần như thế. Bằng không ta sẽ không dạy người ‘Sắc’ công !” Quý Anh Diễm cũng không thể đuổi hết cả đám ra khỏi hội học sinh, hấn còn muốn tiếp tục bắt bọn họ làm cu li mà.

“Ta mới không có nhìn bọn họ đến nhập thần đâu.” Tân Thuần chột dạ ôm lấy Quý Anh Diễm. Nhìn một chút cũng có chết đâu, ta còn chưa đối bọn họ ‘Sắc’ mà, liền uy hiếp ta! Quên đi, liền ‘Sắc’ người chiếm ít tiện nghi trở về.

“Không nhìn. Hảo, vậy không nhìn!” Con mèo nhỏ yêu thương nhưng nhớ, còn quản hấn nhìn hay không nhìn. Quý Anh Diễm đem Tân Thuần ôm đến ngồi trên đùi mình ở ghế dài.

“Mặt còn đau không?” Quý Anh Diễm cẩn thận sờ mặt Tân Thuần.

“Không đau .” Tân Thuần lắc đầu. Dực này thật sự rất hữu dụng! Lần sau sẽ nói với y tế lão sư, làm thêm loại dực này nhiều chút, sau này có thể cấp bạn học dùng! [=)))))))]

“ăn cơm trưa chưa?” Quý Anh Diễm lại hôn nhẹ mặt Tân Thuần, sợ hấn còn đau.

“Không đau nữa.” Tân Thuần chọn chuẩn nơi trong ngực Quý Anh Diễm ‘sắc’ lên. Vẫn là nơi này thoải mái nhất, khi ‘Sắc’ liền thấy ổn nhất mà dễ thành công nhất! (mỗi lần làm nũng cái là Diễm ca đuối, đầu hàng ngay)

“Muốn ăn gì? Ta đi mua.” Quý Anh Diễm ôn nhu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của hắn.

“Bánh ngọt ô mai.” Tân Thuần lập tức nghĩ đến dâu hồng hồng.(màu đỏ)

(Thật ra là bánh kem dâu, QT dịch là bánh ngọt ô mai, ta để nguyên zì nghe...để thương (ta bịn kệ ta), QT dịch chữ dâu: – thảo mai thành ô mai á.)

“Không đúng, bánh pudding anh đào.” Anh đào cũng là hồng hồng thôi

“Không đúng, không đúng, là bánh pie táo!” táo cũng hồng hồng thôi! Tân Thuần đã muốn thay đổi ba lần.

“Rốt cuộc là món nào?” Quý Anh Diễm buồn cười nhìn Tân Thuần đang tự hỏi không thôi .

“Quên đi, ba thứ đều mua cho người. Nhìn dáng vẻ của người, đến sang năm cũng không biết muốn ăn món nào!” Quý Anh Diễm sủng nịch nhu nhu tóc Tân Thuần.

Đã nói vẫn là Anh Diễm hiểu hắn nhất. Biết hắn ba thứ đều muốn ăn. “Ân, hảo, hảo.” Tân Thuần nhếch môi ngây ngô cười lên. Giữa trưa được ăn ngon rồi! Có thể vừa ăn vừa ‘Sắc’, nhân sinh đúng là lạc thú nha!

“Vậy người ở trong này ngoan ngoãn chờ ta!” Quý Anh Diễm đứng dậy chuẩn bị đi mua. “Không cho phép đi ‘Sắc’ người khác!” Trước khi đi cũng không quên bổ sung một câu.

“Đã biết, đã biết.” Tân Thuần gật gật đầu. Trở về sắc người là được rồi! Tân Thuần cười trộm một chút.

“Đừng cười trộm, Tiểu Thuần, người lại suy nghĩ chuyện gì nữa đấy?” Quý Anh Diễm khi đóng cửa liền thấy Tân Thuần che miệng ngây ngô cười.

“Không có mà, người mau đi đi. Người ta đói bụng rồi!” Nhanh lên kêu hắn mau đi, trở về còn để mình chiếm tiện nghi.

Quý Anh Diễm đi rồi. Tân Thuần lúc này mới chú ý tới ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn.

“Các vị học trưởng hảo!” Đúng rồi, chắc là do khi hắn vào đã quên vắn an các học trưởng. Tân Thuần lập tức cúi thấp đầu chào hỏi.

“Tân Thuần. Không cần đa lễ như thế. Mọi người sau này đều ở chung một chỗ vui vẻ thôi!” Đáp lời chính là Phương Tiểu Vũ. Hắn nguyên bản nâng tay lên định vỗ vai Tân Thuần một cái, đột nhiên dừng lại. Xem ra hắn chợt nghĩ tới một người âm trầm nào đó.

Di! Tay Phương học trưởng thế nhưng không chụp lại đây, đáng tiếc quá. Bằng không còn có thể nhân cơ hội sờ hắn hai ba cái. Tân Thuần tiếc nuối lắc đầu.

“Tân Thuần, người xảy ra chuyện gì? Lắc đầu là ý tứ gì?” Phương Tiểu Vũ, không, mọi người đều thật hiếu kỳ. Chẳng lẽ Tân Thuần ở cùng một chỗ với bọn họ lại cảm thấy không vui? Mọi người cảm nhận một trận gió lạnh thổi qua. Nếu vậy, bọn họ không phải sẽ bị hội trưởng làm thịt sao!

“Phương học trưởng, tại sao cánh tay định an ủi ta lại dừng ở giữa không trung?” Hại ta không chiếm được tiện nghi! Tân Thuần khổ sở nhìn Phương Tiểu Vũ.

Không thể tin được, nam hài bề ngoài tuấn tú vậy mà gốc như thế! Tất cả mọi người đều thay Quý Anh Diễm cảm thấy đau lòng. Hắn sao lại nhìn trúng một bé như vậy chứ! Tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi ánh mắt của Quý Anh Diễm. Không có biện pháp, tình nhân trong mắt hoá Tây Thi thôi!

“A! Là như vậy sao. Ta.” Phương Tiểu Vũ ánh mắt đông ngấm tây liếc, ai đó mau tới giúp hắn biên ra cái cố nha. Đột nhiên, hắn thấy Giang Bách. Có rồi!

“Tân Thuần, người cũng biết mà, ta cùng Giang Bách là người yêu. Hắn đang ở trong này, ta làm sao có thể tùy tiện chạm vào người khác chứ!” Dù sao chuyện tốt gì của bọn họ đều bị tiểu gốc nhìn qua hết, còn có gì không thể nói chứ.

“Người yêu? Nguyên lai là như vậy nha!” Tân Thuần suy nghĩ chút rồi gật gật đầu.

Không phải bởi vì Phương Tiểu Vũ là người yêu của Giang Bách, lý do thật sự là bởi vì Đại tà ma Quý Anh Diễm của nhà người a! Tất cả mọi người trong lòng rõ ràng đang hò hét câu này. Thật dễ lừa! Trách không được dễ dàng bị Hội trưởng lừa tới tay như thế! Mọi người nhất trí gật đầu.

Tân Thuần nhìn tất cả mọi người gật đầu, không chút nghi ngờ tin lời Phương Tiểu Vũ. “Chính là. . . .” Hắn lại nghĩ đến một vấn đề càng kinh điển, “Phương học trưởng cùng Giang học trưởng không phải đều là nam sinh sao?”

Hô! Mọi người thở hắt vì kinh ngạc. Người không phải cùng Quý Anh Diễm cũng đều là nam sinh thôi sao!

“Tân Thuần nha, người chẳng lẽ không biết trên thế giới có một loại là nam sinh thích nam sinh, nữ sinh thích nữ sinh sao?” Phương Tiểu Vũ thực kiên nhẫn giảng giải cho Tân Thuần nghe.

“Nam sinh thích nam sinh?” Hình như phải a. Không ai quy định nam sinh không thể thích nam sinh nha! Có lý! Nam sinh có thể thích nữ sinh, nam sinh cũng có thể thích nam sinh nha! Tân Thuần gật gật đầu. “Hiểu rồi.”

Xem ra hắn còn chưa biết, mọi người chung quanh nhìn nhau. Đều ăn ý thở dài. Bi ai của “Câu Lạc Bộ Sắc lang” nha!

Rất nhanh, Quý Anh Diễm đã trở lại.

“Tiểu Thuần, người cùng mọi người ở chung vui vẻ không?” Quý Anh Diễm tựa như gà mẹ quan ái (quan tâm âu thương) hỏi Tân Thuần.

“Àn, các học trưởng đều thật tốt. Còn dạy ta nam sinh có thể thích nam sinh.” Tân Thuần vừa thấy Quý Anh Diễm trở về, liền chạy lên, ôm lấy hắn.

A! Chẳng lẽ con mèo nhỏ của hắn chỉ vừa biết nam sinh có thể thích nam sinh sao? Vậy hắn thời gian dài như thế cùng tiểu ngốc này đang làm gì chứ? Quý Anh Diễm lần đầu tiên cảm giác được nhân sinh thâm đạm. Bất quá hoàn hảo, xem ra Tân Thuần là có thể chấp nhận nam sinh thích nam sinh, như vậy hắn tái kiến tri không chừng là có thể ôm mỹ nam về!

Quý Anh Diễm đem Tân Thuần lại ôm về trong lòng ngực, cho hắn thoải mái ăn đồng bánh ngọt.” Tiểu Thuần thích nam sinh không?”

“Thích nha. Giống Anh Diễm ta liền thích nha.”

Tân Thuần ôm bánh ngọt ô mai không chút nghĩ ngợi trả lời. Điều này làm cho tâm Quý Anh Diễm bắt đầu phiêu lên.

“Bất quá ta cũng thích nữ sinh!” nửa câu sau lại hung hăng ném mạnh hắn xuống mặt đất. =)))

Những người khác nghe được lời Tân Thuần nói, đều tự tránh xa người Quý Anh Diễm. Nhìn hàn băng trên mặt hắn có thể đông chết một đám chim cánh cụt! Ai nấy đều nhanh chóng thoát ly để giữ mạng.

Quên đi, hiện tại nói với Tân Thuần những điều này còn quá sớm. Quý Anh Diễm tự trấn an chính mình. Tân Thuần cũng có thích hắn, tin tưởng thời gian lâu dài sẽ yêu hắn. Quý Anh Diễm chôn mặt ở cổ Tân Thuần, “Ta rất thích Tiểu Tthuần a!”

Quý Anh Diễm không nghe được câu trả lời, ngẩng đầu nhìn thấy con mèo nhỏ yêu thương của hắn khoe miệng dính đầy bánh ngọt ô mai.

“Tiểu ngu ngốc, ăn chậm một chút, không ai giành với người.” Quý Anh Diễm cúi người ôn nhu liếm bánh ngọt dính trên khóe miệng Tân Thuần.

“Còn nói không ai giành, chính người đang giành với ta.” Tân Thuần mới không muốn đem bánh ngọt ô mai hồng hồng của hắn chia với ai đâu.

“Còn có, người xem các học trưởng đều cứ liếc nhìn bánh ngọt của ta!” Tân Thuần cũng không giống Quý Anh Diễm, có thể xem nhẹ nhiều tầm mắt lia tới lui như thế.

“Tiểu Thuần nha, người thích ăn, ta mỗi ngày đều mua cho người. Bất quá chỉ sợ người ăn tới béo!” Quý Anh Diễm lời nói bao hàm sùng nịch thật sâu.

“Béo thì béo. Bớt quá thì không quen được nữ sinh xinh đẹp một chút.” Tân Thuần mới không lo lắng hình thể của hân. Gì thì gì chứ quyết không thể bạc đãi bản thân nha.

“Vậy tìm một nam sinh suất một chút đi.” Quý Anh Diễm cười mở miệng. Biện pháp này hình như không tồi.

“Ý kiến hay. Bớt quá suất nam sinh có thể thích béo nam sinh sao?” Tân Thuần cũng không ngốc, suất nam sinh hân là cũng thích suất nam sinh nha.

“Vậy Tiểu Thuần thấy ta suất không?” Quý Anh Diễm tiếp tục mai phục bẫy rập.

“Suất! Rất tuần tú!” Là siêu cấp suất luôn á, Tân Thuần nhỏ giọng nói trong lòng.

“Ta đây sẽ cùng với Tiểu Thuần nha. Cho dù người béo ta cũng sẽ không ghét bỏ người.” Quý Anh Diễm vừa nói vừa hôn xuống môi đỏ mọng của Tân Thuần.

“Vậy được rồi. Nếu không ai muốn ta, ta sẽ tìm Anh Diễm.” Tân Thuần nháy mắt mấy cái. Cái này là hân muốn nha, ta không có ép đâu.

“Hảo! Chúng ta quyết định vậy nha!” Quý Anh Diễm cười cười như kẻ trộm. Có hân ở đây, ai dám giành chạm vào tiểu ngọc này nha! Vậy không phải cũng giống như hân sẽ không tìm được ai! Quý Anh Diễm chính là lên kế hoạch chậm rãi đem con mèo này bắt cóc! Đây trong chữ ‘Sắc’ không phải có một cây dao sao. Bớt quá Quý Anh Diễm còn lâu mới dạy hân điều này.

(: sắc, trên đầu chữ sắc có bộ Dao, nghĩa là con dao, đao kiếm:)

Nghỉ trưa xong. Tân Thuần vừa lòng mang cái bụng no ních cùng thành công ‘Sắc’ được vị dễ nhìn Quý Anh Diễm, tâm tình thật tốt trở về phòng học. (nhân sinh khoái hoạt a)

Buổi chiều khi sinh hoạt Câu Lạc Bộ, Tân Thuần cơ hồ vẫn bị Quý Anh Diễm ôm vào trong ngực. Hân nói do thương tích trên mặt bé còn chưa hảo, không thể học được gì mới, nhiều nhất là ôn tập, cũng cố nội dung tiết trước — câu hồn đại pháp.

Quên đi, dù sao bị Quý Anh Diễm ôm vào trong ngực cũng thực thoải mái, còn có thể ‘Sắc’ khuôn ngực khêu gợi của hân. Rồi cùng hân luyện tập câu hồn đại pháp cũng là chuyện không tồi. Chỉ có điều hồn của hân đều bị Quý Anh Diễm câu đi.

Sau khi kết thúc thời gian sinh hoạt Câu Lạc Bộ, Quý Anh Diễm lại làm hộ hoa sứ giả, đem Tân Thuần đưa đến tận nhà, nhìn hân vào cửa mới rời khỏi. (giám sát chặt quá nhỉ)

13. Chương 13

Về đến nhà, Tân Thuần vạn phần cẩn thận không để người nhà nhìn thấy cái mặt đầu heo này, đáng tiếc phải xuống ăn cơm nữa, trốn cũng trốn không thoát.

“Tiểu Thuần nha, mặt người hôm nay làm sao vậy?” Tân mẫu nhìn mặt đứa con mà sao cứ cảm giác là lạ.

“Giống như béo lên không ít nha! Chẳng lẽ mù mù cho người tắm bỏ mỗi ngày một chút, đều dần ở hôm nay có hiệu quả sao?”

“Mẹ, mặt Tiểu Thuần kêu ‘sưng’! Không phải cái gì ăn tới béo. Khẳng định là do hân cả ngày đều khi dễ ca ca như ta nên bây giờ bị trừng phạt rồi!” Tân Đàm bắt đầu vui sướng khi người gặp họa.

“Tiểu Đàm, có người nói đệ đệ như người vậy sao?” Tân mẫu lập tức giữ gìn đứa con nhỏ.

“Mẹ, ta cũng là quan tâm Tiểu Thuần thôi!” Tân Đàm thu hồi khuôn mặt tươi cười vui sướng khi người gặp họa. “Tiểu Thuần, mặt người sao lại sưng như vậy?”

“A. Buổi sáng đi học, không cẩn thận đập vào tường.” Tân Thuần mới không nghĩ sẽ nói thật đâu. Như vậy sẽ làm cho lão mẹ lo lắng, làm cho ca ca chê cười. Nói ra nhiều càng nhục nhiều nha.

“Tiểu Thuần nha, ngươi cũng quá không cẩn thận. Đầu lớn như thế, còn để mẹ phải quan tâm. Hoàn hảo mẹ hôm nay có làm Hà Man (lươn) hấp mà ngươi thích ăn nhất nè, đến, mau ăn cho bổ bổ.” Tân mẫu lập tức gấp cho tiểu nhi tử một khối hà man mập phì còn lưu dư. (còn chảy dầu béo)

Tân Đàm chính là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nhìn nhưng cũng không nhiều lời.

Tâm của Tân Thuần cuối cùng cũng an tâm thả lỏng xuống.

.

Sáng sớm hôm sau, khi Tân Thuần còn đang cùng ổ chăn ấm áp tương thân tương ái, cửa phòng hắn đã bị lạng lẽ mở ra.

“Tiểu Thuần.” Người tới nhẹ nhàng ở bên tai hắn thổi khí. Hảo ngứa. Tân Thuần che mặt trốn trong ổ chăn.

“Còn không tỉnh lại?” Tay người tới đã muốn lạng lẽ vói vào trong chăn, sờ lên trước ngực Tân Thuần.

“Ấn.” Tân Thuần thoải mái khê hừ một tiếng.

“Tiểu miêu vô lại này!” Bàn tay người đó mò vào trong áo ngủ của Tân Thuần, khê vuốt trước ngực hắn.

Thật thoải mái. Tân Thuần theo bản năng hướng lại gần bàn tay.

Người đó cười khê một chút. “Ngươi này tiểu yêu tinh mị nhân!” bàn tay khê vuốt ve nụ hoa trước ngực hắn. Mọi lại gắt gao hôn đôi môi hắn. A! Tân Thuần rên rỉ một chút, miệng mở ra. Một cái lưỡi liền đưa vào.

Ấn? rung động trên người cùng ôn nhu trong miệng làm cho Tân Thuần tỉnh táo lại. “Anh Diễm!” Tân Thuần mở to hai mắt nhìn người ngồi ở bên giường hắn.

“Tiểu ngốc, cuối cùng cũng tỉnh.” Để cho người ta đem tiện nghi đều chiếm xong hết rồi còn không biết. Quý Anh Diễm hôn nhẹ mí mắt Tân Thuần. “Đừng đi học, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi. Ta giúp ngươi xin phép.”

“Vậy còn bài học thì sao?” Tân Thuần còn chưa quên bài vở cùng bài tập của hắn.

“Ta dạy ngươi là được.” Môi Quý Anh Diễm lại hôn lên mặt Tân Thuần.

Tân Thuần duỗi tay đẩy chăn, ôm lấy Quý Anh Diễm. Hắn sao có thể bỏ qua một vị dễ nhìn như thế mà không ‘Sắc’ chứ!

“Ngươi dạy có giống được lão sư không?” Tân Thuần hoài nghi nhìn Quý Anh Diễm.

“Hừ, ngươi này tiểu ngu ngốc dám hoài nghi ta? Trong trường học có bao nhiêu người xếp hàng chờ ta dạy, ta còn mặc kệ ấy!” Quý Anh Diễm làm bộ sinh khí, trừng phạt đem tay còn đặt trong áo ngủ Tân Thuần mà niết niết.

“A!” Tân Thuần mẫn cảm giật giật thân người. (=))) đúng là thụ

“Tiểu yêu tinh!” Quý Anh Diễm cúi đầu hôn sâu. Hôn đến Tân Thuần sắp không thở nổi.

“Anh Diễm, câu hôn đại pháp của ngươi hình như càng lợi hại hơn.” Tân Thuần thở hồng hộc.

“Đây là tiến thêm một bậc của ‘Sắc’ công!” Quý Anh Diễm mê đắm nhìn Tân Thuần.

“Là một bậc rất cao của ‘Sắc’ công sao?” Tân Thuần hiếu học vô cùng.

“Đúng! Muốn học không?” Quý Anh Diễm cười trộm, vậy là hắn sắp sửa được hưởng thụ.

“Muốn!” Tân Thuần xác định.

“Hảo.” Quý Anh Diễm làm bộ ngã người áp lên Tân Thuần, vì không để Tân Thuần bị đè nặng, hắn dùng một tay chống thân thể.

“Người phải toàn tâm toàn ý hôn ta. Hơn nữa bàn tay người tiến quần áo của ta, vuốt ve cơ thể của ta.”

Nguyên lai là như vậy. Bất quá hình như không khác biệt quá lớn với câu hôn đại pháp. Tân Thuần nghi hoặc bắt tay vào vào áo sơ mi của Quý Anh Diễm.

“Anh Diễm, ta sắp hôn người.”

Này tiểu ngốc, nào có ai trước khi hôn môi còn nói trước cho đối phương một tiếng chứ. Quý Anh Diễm rất nhanh hôn lên môi đỏ mọng của Tân Thuần, khẽ mở cái miệng nhỏ của hắn, đem đầu lưỡi đưa vào cuốn lấy cái lưỡi nhỏ bé ngọt ngào kia.

Tân Thuần vội trước vội sau, một hồi thì ở trước ngực Quý Anh Diễm ‘vẽ loạn bức tranh’, một hồi thì ở sau lưng hắn ‘vẽ thái cực đồ’. Vuốt ve da thịt hắn, lại cùng hắn hôn môi, thật sự làm cho Tân Thuần vui vẻ thoải mái. Ân! Quý Anh Diễm dạy quả nhiên không sai.

“Khụ khụ!” Hai tiếng ho khan từ trước cửa truyền đến, quấy rầy hai người đang luyện tập cảnh giới mới của câu hôn đại pháp.

Tân Thuần trăm tỷ phần không tình nguyện mà buông Quý Anh Diễm ra, hướng lão ca trước cửa trừng mắt, lại liếc thêm một cái. “Đại ca, người sao không gõ cửa?” lại còn quấy rầy chuyện tốt của ta!

“Ta có gõ cửa nha. Đều gõ đến cửa sắp thủng cái lỗ.” Tân Đàm vô tội chìa chìa cái cửa. “Mà cửa phòng của người cũng không khoá nha.” Nên cũng không thể trách hắn nhìn được trò hay à.

“Quên đi, đại ca người tìm ta làm gì?” Sáng sớm cũng không để cho hắn ngủ!

“Lão mẹ gọi người cùng Anh Diễm đi xuống ăn sáng.” Tân Đàm cũng không muốn bị tiểu đệ đáng yêu của hắn oán hận, muốn trách thì trách lão mẹ đi.

“Ư...! Đến ngay.” Tân Thuần vạn phần không muốn rời ổ chăn ấm áp.

“Đúng rồi, đại ca, người đứng đó đã bao lâu?” Hắn cũng không quên hỏi cái lão ca thích rình rập kia nhìn lên bọn họ đã bao lâu.

“Không bao lâu. Từ khi Anh Diễm bắt đầu nói sẽ dạy người bài học ở trường thôi.” Tân Đàm cười nhẹ. “Ta đi xuống trước đây.” Mau chạy thôi!

Một cái gối ôm chạy ném mạnh bay tới trước cửa. “Còn nói không bao lâu, đều nhìn từ đầu tới cuối!” Tân Thuần khí đỏ mặt. Bị lão ca học trộm câu hôn đại pháp rồi, Vậy sau này hắn làm sao luyện nha!

“Được rồi, Tiểu Thuần, chúng ta cũng đi xuống đi. Đừng để bá mẫu chờ lâu.” Quý Anh Diễm đem chăn kéo ra.

“A! Đại sắc lang!” chăn bị lôi đi, nút áo ngủ của Tân Thuần đã sớm bị tháo ra, trước ngực một mảnh trắng nõn, áo ngủ cũng tuột ra sau tới cánh tay. Vừa rồi nụ hoa bị Quý Anh Diễm khêu khích còn đang rung động trong gió.

Hảo một bộ Diễm Tình Đồ nha ! (bức tranh phong tình diễm lệ) ánh mắt Quý Anh Diễm cũng chưa rời đi thân thể bán trần trụi của bé. Hắn lý trí nuốt khẩu nước bọt, ngăn chặn xúc động của chính mình.

“Tiểu Thuần nhanh đi rửa mặt đi, ta đi xuống chờ người.” Quý Anh Diễm rất nhanh ly khai, nếu còn ở chỗ này, chỉ sợ sẽ áp đảo Tân Thuần, đem hắn đặt dưới thân, làm cho hắn khóc lớn hét to lên đi.

Dưới lầu, Tân mẫu khách khí đem Quý Anh Diễm kéo đến trước bàn ăn kêu hắn cùng dùng bữa sáng. Tân Thuần chỉ chốc lát sau cũng đi tới bàn ăn.

“Lão mẹ, hôm nay gọi ta sớm như thế!” Tân Thuần đem bức bối phải dậy sáng sớm đổ lên trên người lão mẹ.

“Còn sớm gì chứ? Người xem người ta Quý học trưởng sớm sớm đều đến nhà đón người.” Tân mẫu lấy tay gõ đầu tiểu nhi tử một chút.

“Lão mẹ, đừng đánh đầu ta, đều bị người đánh choáng váng!” Tân Thuần vô tội nhu nhu đầu.

“Yên tâm, đánh ngọc thì Anh Diễm vẫn muốn người!” Tân Đàm ở bên cạnh xen mồm. Theo vừa rồi hẳn nhìn thấy, hẳn sao lại không rõ Quý Anh Diễm đã tiến vào vòng tay của tiểu đệ bốn này rồi.

“Không đánh người, người vốn cũng ngọc!” Tân mẫu không lưu tình chút nào vạch trần đứa con. “Quý học trưởng, người nói đúng không?”

“Bá mẫu, gọi con là Anh Diễm đi.” Quý Anh Diễm lễ phép hướng Tân mẫu cười cười.

“Hảo. Hảo.” Tân mẫu gật đầu cười. “Tiểu Thuần nha, xem người ta Anh Diễm thật lễ phép. Nhìn nhìn lại người, ngay cả ăn thì miệng đều dính đầy!” Tân mẫu lại gõ lên đầu đứa con một chút.

Tân Thuần mới không thèm để ý lão mẹ, sao cứ ở trước mặt người khác hạ thấp đứa con mình chứ. Tân Thuần vùi đầu khổ ăn.

Quý Anh Diễm nghĩ đến Tân Thuần bị gõ đầu, vội vàng giúp Tân Thuần nhu nhu. (aizz, bé này ai cũng kưng, giống Tâm Tâm a)

“Tiểu Thuần ăn chậm một chút.” Hẳn lại cầm khăn giấy giúp Tân Thuần xoa xoa khóe miệng. Nếu không phải lão mẹ cùng lão ca của bé đang ở đây, hẳn đã sớm liếm lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu này.

“Tiểu Thuần, người lớn đến thế, còn để người khác chiếu cố người!” Tân mẫu bắt đắc dĩ thở dài. “Anh Diễm, cảm ơn người chiếu cố bốn tiểu tử này.”

“Bá mẫu đừng khách khí, Tiểu Thuần chính là thực đơn thuần.” Quý Anh Diễm yêu thương xoa xoa mặt Tân Thuần.

“Ta ăn no rồi.” Tân Thuần vừa lòng ngược lên khuôn mặt tươi cười. Hẳn mới lười đi quản bọn họ đang nói gì tới mình.

“Ăn no thì phải đến trường đi. Đừng làm chậm trễ thời gian của Anh Diễm như thế.” Tân mẫu thôi thôi đứa con.

“Bá mẫu, hôm nay để Tiểu Thuần ở nhà nghỉ ngơi đi. Con buổi chiều sẽ đến dạy bài hôm nay cho Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm lễ phép trả lời rồi đem Tân Thuần ôm chầm bên người. (láo, dám diễn trước mặt nhạc mẫu =)))))

“Vậy làm phiền con.” Tân mẫu cũng khách khí cười cười.

“Vậy xin cáo từ trước.” Quý Anh Diễm hướng Tân mẫu cùng Tân Đàm gật đầu tạm biệt.

“Tiểu Thuần phải ngoan ngoãn ở nhà nha, để mặt mau hảo lên.” Quý Anh Diễm không quên dặn dò Tân Thuần xong mới rời đi.

.

Quý Anh Diễm vừa ly khai, Tân mẫu cùng Tân Đàm liền đem Tân Thuần kéo đến phòng khách, rất có ý tứ phải đàm phán. (tra hỏi thì có :D)

“Tiểu Thuần, người có thể nói cho mẹ biết người cùng Quý Anh Diễm quan hệ ra sao không?” Tân mẫu tuy rằng không có thể hiện thái độ sủng ái như bình thường đối với Tân Thuần, nhưng vẫn là hỏi một cách hòa ái.

“Hẳn là học trưởng của ta, cũng là Hội trưởng Hội học sinh, cũng là xã trưởng Câu Lạc Bộ chúng ta nha.” Tân Thuần đem tất cả quan hệ với Quý Anh Diễm đều thẳng thắn nói ra.

“Cái khác nữa?” Tân mẫu dò xét hỏi.

“Cái khác? Cái gì khác?” Tân Thuần nghiêng đầu không nghĩ ra được.

“Mẹ, ta đã nói Tiểu Thuần rất ngọc mà!” Tân Đàm biết hỏi như vậy còn lâu mới ra kết quả.

“Sao có thể nói đệ đệ như thế. Tuy rằng Tiểu Thuần đúng là hơi ngọc, nhưng chúng ta cũng không thể để hẳn bị người ta lừa đi.” Tân mẫu trừng mắt nhìn đứa con cả.

Còn nói ta không được nói vậy, chính mẹ không phải cũng nói giống ta sao. Tân Đàm giận mà không dám nói gì.

“Mẹ, để ta hỏi cho.” Tân Đàm chuyển hướng Tân Thuần. “Tiểu Thuần, người có thích người nào không?”

“Thích người nào sao?” Tân Thuần không chút nghĩ ngợi trả lời. “Đương nhiên là có. Lão mẹ, lão ba còn có lão ca người nè.”

“Ý ta là trừ bỏ người trong nhà chúng ta, người nào bên ngoài ấy.” Tân Đàm lại thay đổi cách hỏi khác. “Người có thích người nữ sinh nào không?”

“Người nữ sinh ta thích?” Tân Thuần cẩn thận nghĩ nghĩ, “Hình như không có.”

Tuy rằng trước kia hắn có cùng nữ sinh chơi đùa với nhau, nhưng các nàng đều nói hắn luôn ngại ngùng như con gái, hắn không thích các nàng nói như vậy. Hiện tại học ở trường mới, hắn còn chưa tiếp xúc với nữ sinh nào. Lần duy nhất cùng nữ sinh tiếp xúc, chính là ngày hôm qua bị họ biến mặt mình thành đầu heo. Hắn sao có thể thích loại nữ sinh này chứ!

Nghe được câu trả lời, Tân Đàm cùng Tân mẫu vừa nhìn lẫn nhau.

“Vậy, Tiểu Thuần có thấy thích người nam sinh nào không?”

“Có nha.” Tân Thuần cao hứng cười rộ lên. “Anh Diễm, Lâm Dục, Phương học trưởng. Giang học trưởng nữa. ách, hình như cùng hắn không phải quá quen thuộc.”

Tân Đàm hướng Tân mẫu nhìn thoáng qua, Tân mẫu lại cho hắn một ánh mắt ‘tiếp tục đi’.

“Tiểu Thuần, vậy. người thích nhất người nào trong bọn họ?”

“Thích nhất Anh Diễm nha.” Tân Thuần ngây ngô cười lên. Dựa trong ngực Anh Diễm thấy hảo an tâm, hắn hôn cũng hảo ôn nhu.

“Vậy người thích hắn chỗ nào?” Tân mẫu vội vàng hỏi.

“Thích.” Tân Thuần lo lắng hắn có nên nói ra hay không, mấy chuyện đó chính là liên quan đến hắn học được ‘Sắc’ công nha.

“Tiểu Thuần, ngay cả mẹ mà con cũng không thể nói cho biết sao?” Tân mẫu biểu tình bi thương, động chi lấy tình. (lấy tình cảm tác động)

“Mẹ, không phải.” Tân Thuần vội vàng giữ chặt tay Tân mẫu. Nói cho lão mẹ biết hắn là không sao đi, Tân Thuần tự mình an ủi.

“Anh Diễm rất tuần tú nha, hắn hôn cũng thực ôn nhu, ôm ta làm cho ta cảm thấy hảo an tâm, hơn nữa hắn đối với ta lại đặc biệt, đặc biệt hảo.”

Nghe tới đây, thật sự đến phiên Tân mẫu và Tân Đàm trợn tròn mắt. Không ngờ tiểu ngốc nhà mình đã sớm bị người đem tiện nghi chiếm hết. Còn. . . Còn. . . Bị ‘ôm’ nữa!

“Tiểu Thuần. Người có đó là cái gì không?”

“Cái gì là cái gì?” Sao hôm nay lão mẹ cùng lão ca kỳ quái như thế?

“Hắn ‘ôm’ người, người có cảm thấy không thoải mái không, có cảm thấy đau không?”

(Trong tiếng Trung, ‘ôm’ có hai nghĩa, một là hug nha, còn một là ‘làm chuyện đó’ =)))

Tân Đàm hoài nghi tiểu đệ ngốc của hắn ngay cả bị cái kia còn không biết chứ. Vừa rồi nhìn bọn hắn hình như. Nếu chính mình không đi, phải chăng trong phòng Tiểu Thuần sẽ.

“Không có nha. Hắn chính là bế ta, làm cho ta tựa vào trước ngực hắn, điều này làm sao đau được! Bỏ lão ca!” Tân Thuần đối Tân Đàm làm mặt quỷ.

May quá, không giống bọn họ nghĩ tới. Nhưng là. “Tiểu Thuần, người xác định người thích nam sinh sao?” Bỏ Tiểu Thuần của bọn họ thật sự trở thành thích nam sinh chứ...

“Lão ca, người hỏi thật kỳ quái!” Ngay cả Tân Thuần đều nghe ra kỳ quái.

Có lẽ tiểu đệ ngốc của hần căn bản không biết trên thế giới có nam sinh thích nam sinh đi.

“Tiểu Thuần, người có biết nam sinh có thể thích nam sinh không?”

“Biết nha. Phương học trưởng đã nói cho ta biết.” Tân Thuần nháy mắt mấy cái. “Anh Diễm còn nói nếu ta béo, không ai muốn ta, hần sẽ muốn ta a.” Tân Thuần có điểm khoe ra.

Tân Đàm lại cùng Tân mẫu trao đổi ánh mắt. Ân. Xem ra bọn họ có thể khẳng định, Quý Anh Diễm kia là thích tiểu ngốc nhà mình rồi. Mà tiểu ngốc này còn chưa hiểu được tình cảm của mình đối với Quý Anh Diễm. Như vậy cũng tốt, bọn họ trước tiên phải nhìn xem Quý Anh Diễm có thật sự thích Tiểu Thuần không. Nếu là thật lòng, vậy bọn họ không thể để vượt hạnh phúc của tiểu bảo bối. Nếu Quý Anh Diễm chỉ đang đùa bỡn Tiểu Thuần, thì bọn họ sẽ thay Tiểu Thuần đem hần đá đi!

“Lão mẹ, lão ca, các người hôm nay làm sao vậy?” Tân Thuần kỳ quái nhìn hai người đối diện.

“Lão mẹ, ta quyết định hôm nay không đến trường. Chúng ta đến nghiên cứu vấn đề này một tí đi.” Tân Đàm còn đối Tân mẫu gật đầu. “hạnh phúc của Tiểu Thuần trọng yếu hơn nhiều đối với đi học!”

“Ân. Hảo, Tiểu Thuần, người mau quay về phòng ngủ đi. Phải nghỉ ngơi nhiều, mặt mới có thể không sưng.” Tân mẫu lập tức hạ mệnh lệnh đuổi tiểu nhi tử đi.

Tân Thuần cao hứng trở về phòng hấp lại cảm giác ngủ, khó có được ngày như hôm nay không cần đến trường mà!

14. Chương 14

Buổi chiều chưa tới thời gian tan học, Quý Anh Diễm lại lần thứ hai đại giá quang lâm nhà Tân Thuần.

“Bá mẫu hảo, đại ca hảo!” Quý Anh Diễm cười cúi đầu chào.

Ân. Vẫn thật lễ phép. Tân mẫu gật đầu. “Tiểu thuận đang ở phòng chờ con, mau lên đi.”

Chờ Quý Anh Diễm vừa lên lầu. Tân mẫu cùng đứa con lớn liền ‘dụng lều’ thảo luận.

“Tiểu Đàm nha, Quý Anh Diễm vẫn là thật lễ phép, điểm ấy không tồi.” Tân mẫu tán thưởng gật đầu. “Còn có, người xem chiếc xe đậu bên ngoài cửa hần nha, hảo xa hoa a. Gia thế cũng không tệ!”

“Lão mẹ, người sao có thể liên vì một chiếc xe mà đem Tiểu Thuần bán đi! Tiểu Thuần chính là thực đơn thuận, hần bị tổn thương thì sao?” Tân Đàm còn chưa quên tiểu đệ bổn bổn của hần.

“Người đừng đem lão mẹ người nói đến tệ thế chứ! Tìm cho Tiểu Thuần một người có năng lực chiếu cố hần thì có gì không tốt!” Tân mẫu hung hăng gõ đầu đứa con một chút.

“Vâng vâng, phải lão mẹ nói có đạo lý ạ! Nhưng hần cũng phải thật sự yêu Tiểu Thuần mới được nha!” Tình yêu phải trọng yếu hơn chứ!

“Này ta đương nhiên biết. Đi, hiện tại phái người đi xem bọn hần ở trong phòng làm gì a, đừng để Tiểu Thuần thất thân không minh bạch!” Tân mẫu lại cho một ánh mắt nghiêm khắc. =)))

“Hảo!” Tân Đàm cũng lo lắng tiểu đệ có khi nào vô tri bị người ta lừa lên giường. Bất quá nhìn Quý Anh Diễm cũng suất khí, đáng người cũng hảo, đối Tiểu Thuần lại ôn nhu. Cho dù Tiểu Thuần bị hần ăn, cũng không tính là lỗ đi. (=))) đại ca ơi đại ca)

Tân mẫu mang trà ra, đưa Tân Đàm bê lên lầu. “Nhớ rõ trước tiên ở cửa nghe ngóng một chút, nếu nghe được hành động dị thường hãy đi vào. Nếu không có, cứ bê trà trở xuống, rồi sau đó còn dùng bê lên lại!” Tân mẫu ra mưu hảo xong, đẩy Tân Đàm lên lầu.

Không nghĩ tới lão mẹ còn có thể tính toán đến thế, ngay cả nước trà đều phải tận dụng triệt để! Tân Đàm lặng lẽ đến cửa phòng Tân Thuần, đem lỗ tai dán trên cửa. Không có gì hết, bọn họ chỉ đang nói chuyện học, giảng bài này nọ thôi. Thanh âm Quý Anh Diễm ôn nhu giảng cho Tân Thuần. Không có chuyện gì đặc biệt phát sinh. Nên lặng lẽ đi xuống, đợi một lát, lại lặng lẽ bê trà trở lên. =))))))

Tân Đàm đi xuống lầu, Tân mẫu đang lo lắng đi lại chung quanh ở dưới lầu.

“Sao rồi? Có hay không cái kia?” Tân mẫu tiếp nhận khay trà.

“Không có. Bọn họ đang chuyên tâm học.” Tân Đàm bắt đầu nhìn lão mẹ đang lo lắng.

“Như vậy sao.” Tân mẫu yên lòng. “Tiểu Đàm, người nói xem, chúng ta nên tìm Anh Diễm nói chuyện không?”

“Nói cái gì? Hỏi hần chuẩn bị thời điểm nào đem Tiểu Thuần nhà chúng ta ăn hả?” Tân Đàm lắc đầu.

“Đương nhiên là hỏi hần rốt cuộc đối Tiểu Thuần nhà chúng ta là thái độ nào!” Tân mẫu tức giận thôi một quyền vào người đứa con lớn.

“Mẹ, điều này làm sao mà hỏi đây. Người ta cũng chưa cùng Tiểu Thuần chính thức bắt đầu mà!”

“Hình như đúng a. Cũng chưa chính thức giới thiệu cho người nhà biết, làm sao có thể hỏi hần đối với Tiểu Thuần nhà ta có thật lòng không!!” Tân mẫu chính mình cũng lắc đầu.

“Chúng ta liền giữ hần ở lại ăn cơm chiều đi, như vậy chúng ta có thể quan sát hần thêm, còn có thể hỏi thử tình sử trước kia của hần.” Tân Đàm ra chủ ý.

“Phương pháp này hảo. Ta đây đi chuẩn bị đồ ăn ngay.” Cuối cùng có chuyện cho lão mẹ làm, như vậy nàng sẽ không vừa vội vừa lo. Tiểu đệ bên kia liền giao cho hần. Hần sẽ chặt chẽ chú ý hành động của bọn họ.

Tân đàm bê nước trà hướng trên lầu mấy lần, bọn họ đều đang đọc sách, chính là ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng rên rỉ của Tân Thuần. Trải qua Tân Đàm cẩn thận phân tích, bọn hần là đang hôn môi, tình hình dường như sẽ không đi bước tiếp theo.

Tân mẫu làm cơm chiều phong phú một chút, mời Quý Anh Diễm lưu lại dùng. Thuận tiện, chính là thuận tiện hỏi thăm một chút để hiểu rõ hơn tình huống của hần.

“Anh Diễm nha, thức ăn có phải không hợp khẩu vị?” Tân mẫu vẽ mặt tươi cười.

“Bá mẫu làm thức ăn so với nhà hàng năm sao còn ngon hơn!” Quý Anh Diễm lời khách lệ chính là lời nói thật. (nhìn thì có =))))

Tân mẫu trên mặt tươi cười đến sắp xệ má. “Nhìn xem, đứa nhỏ này đang nói gì chứ!”

Mới đây liền gọi người ta thành ‘đứa nhỏ’ rồi! Tân Đàm buồn bực, chỉ một câu khách lệ liền mua đứt lão mẹ hần rồi.

“Thức ăn nàng làm tùy tiện miễn cưỡng cũng nuốt trôi ha ha.” Tân phụ lập tức đem tay nghề lão bà dầm nát dưới lòng bàn chân. “Không ngộ độc thức ăn là may rồi!”

Tại sao lão ba đột nhiên được xuất hiện?! Chính là ba ba khi tan sở về nhà liền phát hiện trước cửa đậu một chiếc xe riêng. Vừa vào cửa, kinh ngạc thấy nhà hôm nay có thêm một người.

“Bá phụ là đã quen với tay nghề thật tốt của bá mẫu, đây là một loại có phúc.” Quý Anh Diễm khen tặng. “Phụ thân của con muốn hưởng loại này phúc như thế cũng không được!” Quý Anh Diễm thở dài. (anh miệng ngọt thấy ớn)

“Anh diễm, phụ thân người. . . .” Tân mẫu tò mò hỏi.

“Mẫu thân khi con sáu tuổi liền ra đi!” Quý Anh Diễm có vẻ có điểm lạc tích (cô đơn đau lòng). “Phụ thân lại lo quản lý công ty, lại vừa phải chiều cổ ta nên thật là vất vả!”

Sớm biết thế sẽ không hỏi. Tân phụ trừng mắt liếc Tân mẫu một cái.

“Anh Diễm, đừng khổ sở, sau này người có thể thường xuyên đến nhà của chúng ta nha. Lão mẹ ta là người có tâm đồng tình nhiều nhất a!” Tân Thuần sờ sờ mặt Quý Anh Diễm, hồng hân đừng khổ sở nữa.

“Tiểu Thuần, có ai như con, ăn nói như thế...!” Tân phụ nghiêm khắc trừng Tân Thuần.

“Thực xin lỗi, ba.” Tân Thuần cúi đầu.

“Bá phụ, thực xin lỗi, xin đừng trách Tiểu Thuần, đều là con không tốt.” Quý Anh Diễm sao có thể để bé yêu của hân chịu tí uỷ khuất nào, hân vỗ vỗ lưng Tân Thuần, an ủi hân.

Không tồi, biết che chở Tiểu Thuần nhà chúng ta. Tân Đàm cũng vừa lòng gật đầu.

“Không nói nữa. Anh Diễm nha, vậy khi con tới tuổi đến trường thì sao? Có chuyện gì vui không?” Tân mẫu điều tiết không khí, nhằm thuận tiện hỏi chút ít tình sử trước kia của hân.

“Con sau khi đến trường đều vẫn đều lo vội học tập để đạt tới yêu cầu của phụ thân. Yêu cầu của phụ thân đặc biệt cao, làm cho con ngay cả hoạt động bình thường đều không có. Sau khi vào trung học, bởi vì Thu Điền là học viện đứng nhất nhì, phụ thân quản giáo mới có chút thả lỏng. Sau khi lên cấp ba, trường học đề cử tuyển thẳng con lên Đại học Thu Điền, hiện tại đã ra định rồi. Phụ thân cũng liền chuyển tâm việc công ty.” Quý Anh Diễm thật đơn giản đem tình huống của mình nói ra.

(Thu Điền: học viện nổi tiếng nơi Tân Thuần đang học, là học viện liên thông cấp 2, 3 và ĐH)

Thực rõ ràng, hân trước kia căn bản không thời gian nói chuyện yêu đương. Đến khi có thời gian thì gặp Tân Thuần. Vậy tình sử của hân chính là một mảnh trống. Tân mẫu bất an gật đầu. Vậy làm sao biết hân đối Tiểu Thuần chính là có yêu không? Xem ra còn phải tiếp tục quan sát!

Sau khi tiễn Quý Anh Diễm, Tân Thuần lại ngoan ngoãn bị Tân mẫu lệnh cho quay về phòng.

Tân mẫu nói với Tân phụ chuyện của đứa con bảo bối với Quý Anh Diễm, nàng muốn nghe ý kiến của Tân Phụ. Tân papa lại bình tĩnh thần kỳ. “Người xác định bọn họ có có phát triển thành loại quan hệ này sao?”

“Ba. Ta đều thấy bọn họ hôn môi.” Tân Đàm có thể xác định.

“Đã hôn môi sao.” Tân phụ có chút dăm chiêu. Tiểu Thuần gốc nhà bọn họ là không có kinh nghiệm cùng người khác hôn môi, xem ra đứa con nhà mình đã tới tuổi lớn rồi. “Bọn họ muốn cùng một chỗ thì cứ thành toàn bọn họ đi.”

“Lão công, người sao có thể nói như vậy. Người không lo lắng đứa con chúng ta bị lừa?” Tân mẫu kinh ngạc nhìn Tân phụ.

“Đứa con là phải lớn lên mà.” Tân phụ bình tĩnh nhìn Tân mẫu cùng Tân Đàm. “Ta xem Quý Anh Diễm đứa nhỏ này thật đáng tin, ánh mắt hân thực kiên định.”

“Lão ba.”

“Đừng lo lắng!” Tân phụ vỗ vỗ vai đứa con cả. “Tin tưởng mắt nhìn người của ta đi!”

Người đứng đầu trong nhà đã đồng ý vị tình nhân chuẩn kia của tiểu nhi tử, bọn họ cũng nguyện ý tin tưởng ánh mắt của người đứng đầu trong nhà này.

“Lão ba, lão mẹ, các người sao có thể đồng ý Tiểu Thuần cùng một nam sinh yêu nhau chứ? Các người không muốn hân tìm một nữ hài tử kết hôn cả đời sao?” Vấn đề bồi hồi trong lòng Tân Đàm cuối cùng cũng hỏi ra.

“Vậy người vì sao không phản đối?” Tân mẫu phản bác đứa con cả.

“Bởi vì ta tuổi trẻ, có thể chấp nhận văn hóa mới nha!” Tân Đàm đắc ý dào dạt. “Các người thì sao?”

“Bởi vì chúng ta còn có một đứa con nữa!” Tân phụ, Tân mẫu trầm miệng một lời.

Còn một đứa con? Không phải là hân sao! Nguyên lai, tất cả trách nhiệm hiện tại đều rơi xuống trên đầu hân! (nhiệm vụ nổi đời =))))))

15. Chương 15

Quý Anh Diễm sáng sớm đứng giờ xuất hiện ngoài cửa lớn nhà họ Tân, Tân mẫu tiếp đón hân hoan vào tọa, hân cũng chỉ là đợi Tân Thuần chạy đến liền mang Tân Thuần đi học.

‘ Sắc ’ công là không thể quên. Câu Lạc Bộ sắc lang bọn họ còn phải dựa vào ‘Sắc’ để duy trì mà. Tân Thuần vào xe phải ‘ Sắc ’ Quý Anh Diễm, Quý Anh Diễm cũng tùy ý để hân sắc.

Mới một ngày không đến trường thôi, Tân Thuần liền cảm nhận trường học thay đổi. Sao mỗi người nhìn đến hân đều bắt đầu mỉm cười vậy?

“Bạn học Tân Thuần, bệnh của ngươi khá hơn chút nào chưa? Nếu cảm thấy không khỏe, nhất định phải nói cho lão sư biết nha.” Ngay cả lão sư cũng đối với hân mỉm cười, lễ nhượng ba phần.

“Lâm Dục, bọn họ xảy ra chuyện gì?” May mà bạn tốt Lâm Dục này của hân không thay đổi.

“Bỏ Tân Thuần. Ngươi chẳng lẽ không thấy thông cáo của trường sao?” Lâm Dục trở mình mắt tròn trắng.

“Lâm Dục! Thật tốt quá, ngươi còn đối ta mắt tròn trắng, ta cả ngày đều phải nhìn bọn họ tươi cười, một chết ta rồi.” Tân Thuần liền đem Lâm Dục ôm vào lòng.

“Mau thả ta ra đi!” Hân cũng chưa quên lần trước chẳng qua bị Tân Thuần cầm tay có chút xú, đã bị áp suất thấp của Quý Anh Diễm áp cái chết khiếp.

“Được rồi.” Tân Thuần buông Lâm Dục ra. “Cái thông cáo kia nói gì?”

“Thông cáo nói, người hiện tại đã là người của Hội học sinh.” Lâm Dục lãnh đạm nói ra đại tin tức trên thông cáo.

“Hội học sinh? Vi thập ma? Cái đó và bọn họ mỉm cười có thập ma quan hệ?” Tân Thuần vẫn là chưa hiểu rõ hết.

“Thật sự ngốc nha!” Lâm Dục thật muốn lắc tỉnh Tân Thuần, chính là hân chưa quên Tân Thuần là bảo bối của Quý Anh Diễm. Cho nên cái tay kia chỉ có thể kịch liệt lắc cái bàn .

“Người của Hội học sinh giúp nhà trường quản lý một phần không nhỏ các công tác trong trường, còn được hưởng đặc quyền nhất định. Cũng tiến hành quản lý cả các khảo hạch của lão sư đối với học sinh (việc ra đề, soạn giáo trình và cả chấm thi, quản lý điểm). Như vậy, người có khả năng ở trong Hội học sinh đương nhiên cũng nhận được đãi ngộ bất đồng!”

“Ừm! Là vậy sao.” Tân Thuần vui vẻ cười. “Bất quá, sao ta lại vào Hội học sinh?”

Lâm Dục lại tròn trắng liếc hân. “Đi hỏi Quý học trưởng đi.”

Đúng nha! Anh Diễm là Hội trưởng Hội học sinh mà, hỏi hân nhất định sẽ có đáp án.

“Vẫn là Lâm Dục rất tốt với ta, nói cho ta biết nhiều chuyện như thế.” Tân Thuần cũng biết cấp cho bạn tốt một chút an ủi.

“Chúng ta chính là đồng mệnh tương liên!” Lâm Dục bắt đầu dĩ lắc đầu. (đều bị lọt vào tầm ngắm của sắc lang =))))))

“Xảy ra chuyện gì?” Tân Thuần tò mò nhìn Lâm Dục. “Chẳng lẽ ngươi cũng vào Hội học sinh ?” Khó được Tân Thuần có thể tự hiểu một vấn đề nhanh như vậy.

“Àn.” Lâm Dục chính là gật đầu. Hân cũng không muốn nói ra chính mình bị Học trưởng năm hai Từ Sam bắt buộc! (Ngữ Tịch: Từ Sam, người này trong chương 02 xuất hiện với tư cách khác mời! =)))

“Kia.” Lời Tân Thuần còn chưa nói ra, đã bị các nữ sinh trong lớp đang sôi trào đánh gãy .

“Nghe nói học tỷ năm ba, chính là hoa hậu giảng đường trường ta á, bị hoa hậu giảng đường của Trường nữ Thánh Lập đánh á.”

“Thật vậy chăng?”

“Không thể nào!”

“Nghe ai nói?”

“Ta có một bằng hữu ở Thánh Lập, nàng nói nàng thấy nữ sinh mặc đồng phục Thu Điền chúng ta bị hoa hậu giảng đường bên nàng chặn đường.”

“Vậy sao người biết đó là hoa hậu giảng đường – Ưu Du của trường ta chứ?”

“Bằng hữu ta tả hình dáng một chút. Ta cảm thấy đó là học tử năm ba.”

“Oa, thực đáng sợ. Thánh Lập không phải trường tư sao?”

“Kia các nàng ấy sao làm vậy?”

“Không biết nha. Nghe nói là tranh giành tình nhân.”

“Đúng thôi, khẳng định là đi câu dẫn bạn trai người ta!”

“Nói đúng a, hôm nay bên năm ba chẳng phải có một nhóm học tử xin nghỉ sao!”

.

Tân Thuần hoàn toàn bị lời nói của các nữ sinh hấp dẫn. Học tử năm ba? Hoa hậu giảng đường? Chẳng phải nữ sinh ngày đó đánh hắn từng nói nàng là cái gì mà hoa hậu giảng đường sao? Sao nàng xui xẻo bị người ta đánh! Aizz! Người đáng thương thật nhiều. Tân Thuần cúi đầu, xem như đối nàng tỏ vẻ bi ai. Xem ra làm người không thể làm kẻ yếu nha, đợi lát nữa phải nói cho Anh Diễm biết, để hắn đừng làm người yếu đuối, mình cũng không muốn nhìn hắn bị người ta đánh như mình a. (=)))))) anh của bé chỉ có đi đánh người thôi)

Thời gian nghỉ trưa, Tân Thuần quang minh chính đại tiêu sái bước vào Hội học sinh.

“Anh Diễm.” Tân Thuần lập tức tiến nhập chỗ ngồi đặt riêng của hắn – trên đùi Quý Anh Diễm, lại tựa vào đệm dựa riêng – trên ngực Quý Anh Diễm.

“Sao vậy?” Một bộ con mèo nhỏ bộ dáng tán tỉnh câu nhân. Quý anh diễm đem Tân Thuần ôm vào trong lòng.

“Nghe nói hoa hậu giảng đường, học tử năm ba trường chúng ta bị hoa hậu giảng đường trường nữ Thánh Lập đánh.” Tân Thuần nhu thuận ôm thắt lưng Quý Anh Diễm.

“Ừm?” Con mèo nhỏ của hắn là từ đâu nghe được tin tức này? Quý Anh Diễm ngẩng đầu liếc Từ Sam một cái.

Từ sam bộ dáng vô tội, không biết làm sao, tỏ vẻ chính mình không có nói cho Tân Thuần biết. Hắn chính là phụng mệnh đi thăm dò xem người đánh Tân Thuần gồm những ai, sau đó thuận tiện hỗ trợ hoa hậu giảng đường Thánh Lập một chút, nói bạn trai nàng bị vài nữ sinh trường này muốn đoạt mà thôi. Còn những chuyện khác hắn không hề làm. Nếu có thời gian, hắn liền đi tìm tiểu học đệ đáng yêu của hắn mà thôi.

Thu được tín hiệu của Từ Sam, Quý Anh Diễm cũng bắt đầu giả bộ hồ đồ. “Nàng ta xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói là tranh giành tình nhân.” Tân Thuần lắc đầu. “Có gì mà phải tranh giành dữ vậy chứ, nói thẳng rõ ràng không phải tốt hơn sao.”

“Ân. Phải” Quý Anh Diễm không lòng dạ nào phụ họa. “Tiểu Thuần sao biết chuyện này?”

“Hôm nay nữ sinh trong lớp ta nói.” Tân Thuần thấy trên bàn, Quý Anh Diễm đã mua sẵn bánh pudding anh đào lấy lòng hắn.

“Anh diễm, ta có thể ăn cái này không?” Tân Thuần không chút khách khí bắt đầu tự hưởng dụng.

“Người nha, cứ ăn sẽ biến béo lên nha!” Quý Anh Diễm dè búng Tân Thuận. Không ổn, tay không cẩn thận trượt xuống phía dưới một chút. đụng tới nơi đó của Tiểu Thuận. Quý Anh Diễm bắt đầu mừng thầm, Chiếm được....

“Anh Diễm, sao chân của người tự dưng cứng lên nha, có cái gì cứ đâm trúng ta.” Tân Thuận kêu to một tiếng, từ trên đùi Quý Anh Diễm đứng lên.

A! Toàn bộ Hội học sinh mọi người nghe thấy Tân Thuận kêu lên. Tất cả mọi người che miệng cười trộm, không nghĩ tới hội trưởng mạnh mẽ vang dội của họ cũng sẽ có ngày hôm nay! Hình tượng đáng đồ tử mười phần lộ ra ánh sáng, còn gì đáng vẽ phong lưu bình thản hằng ngày.

Sắc mặt Quý Anh Diễm thật nan kham, tìm cớ giúp Tân Thuận mua bánh ngọt mà ly khai. Lúc này tiếng cười chợt truyền khắp cả Hội học sinh.

“Các học trưởng, có chuyện gì buồn cười sao?” Tân Thuận thật tò mò muốn biết bọn họ đang cười chuyện gì.

“Không phải chân Hội trưởng đột nhiên cứng lên đâu!” Từ Sam không sợ chết giải thích cho Tân Thuận nghe.

“Ừ, nhưng là có buồn cười như thế sao?” Tân Thuận vẫn là không rõ nguyên nhân.

“Đó là bởi vì Hội trưởng hần có phản ứng.” Từ Sam tiếp tục khai sáng.

“Có phản ứng? Phản ứng gì?” Tân Thuận càng ngây người.

A? Chẳng lẽ tiểu tình nhân của Hội trưởng còn chưa bị ngài ăn luôn? Vậy Tân Thuận hần lớn đến vậy cũng phải có thời điểm tự giải quyết chứ! Từ sam hoàn toàn bị đả bại. Hần lắc đầu, trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể khắc!

“Rốt cuộc.” Tân Thuận còn chưa hỏi ra miệng, đại môn của Hội học sinh đã bị đá văng ra.

16. Chương 16

! ! ! Một tiếng vang nặng nề, đại môn hội học sinh bị chân dùng mười phần công lực của ‘Phật Sơn Vô Ảnh’ đá văng ra.

Mọi người nhìn thấy người mới tới đều thở hốc vì kinh ngạc.

“Vu học trưởng hảo!”

Hội học sinh như nhìn thấy cướp, toàn thể hội viên đều cúi đầu 90 độ hành đại lễ. Đương nhiên còn sót một tiểu ngốc ngơ ngác là sẽ không có sự ăn ý như mọi người.

“Í ya? Tân sinh năm nay?” Vu Cảnh Hiên trực tiếp đến gần Tân Thuận.”Nhìn không tồi nha, đúng khẩu vị của ta!” Hoàn toàn báo trước, Vu Cảnh Hiên nâng cằm Tân Thuận lên, hôn xuống.

Mọi người ở đây há miệng kinh ngạc, nhưng không dám ra tiếng. Xong rồi, toàn bộ xong rồi! Mau chạy nhanh! Tất cả mọi người rất nhanh hướng ngoài cửa trốn.

“Các người.” Vừa trở về, liền nhìn đến mọi người liều mạng chạy ra bên ngoài. Vừa thấy bên trong. Hần một bước dài xông lên phía trước, tách Vu Cảnh Hiên ra rồi nện một quyền vào mặt hần.

“Tiểu Thuận, người không sao chứ.” Quý Anh Diễm đem Tân Thuận ngốc lẳng ôm vào trong lòng, sợ hần bị kinh hách.

“Không sao. Ta không sao.” Tân Thuận đại ra đáp lại Quý Anh Diễm.

Bị đánh một quyền, Vu Cảnh Hiên xoa xoa mặt. “Anh Diễm, người gì vậy?” Vừa mới trở về thăm bọn học đệ, liền vô duyên cớ vô cớ bị bằng hữu tốt nhất đánh một quyền.

“Không cho người chạm vào Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm cũng mới vừa nhìn rõ người tới. Đã nói là ai mà dám ở địa bàn hắc đũa giỡn người của hắc, không nghĩ tới là tên Vu Cảnh Hiên đã sớm tốt nghiệp.

“Ách?” Vu Cảnh Hiên nhú mày, “Hắc đã là người của người?”

Câu hỏi vừa vặn chạm vào chỗ thương tâm của Quý Anh Diễm, nếu bé sớm là người của hắc thì hắc đã lập tức đem tên này chặt vụn thành một trăm tám mươi khối rồi.

“Còn chưa phải.” Quý Anh Diễm cho Vu Cảnh Hiên một ánh mắt khẳng định. “Nhưng lập tức phải.”

“Hắc hắc, còn chưa phải là tốt rồi. Ta là có thể cùng người cạnh tranh công bằng. Nếu đã làm rồi, ta mới không thể giành người của người.” Vu Cảnh Hiên cũng không cam yếu thế.

“Cùng ta cạnh tranh? Người tỉnh tỉnh đi.” Quý Anh Diễm trừng mắt liếc Vu Cảnh Hiên một cái. “Tiểu Thuần, tên hỗn đản này vừa rồi có hôn đau người?” Ma chỉ của Quý Anh Diễm nhẹ nhàng ấn lên đôi môi đỏ mọng của Tân Thuần.

Tân Thuần lắc đầu, “Không có, chính là cảm giác có gì đó niê niê (ướt ướt, nhầy nhầy) đưa vào.”

Thế nhưng lại còn hôn lưỡi! Quý Anh Diễm lần thứ hai hai mắt bốc hỏa nhìn Vu Cảnh Hiên. May mà con mèo nhỏ của hắc không thích nụ hôn này. “Tiểu Thuần, sau này đừng để ý đến hắc, hắc là đại sắc lang!”

“Sắc lang? Hắc cũng là thành viên ‘Câu Lạc Bộ Sắc Lang’ sao?” Tân Thuần tựa vào trong lòng Quý Anh Diễm, sờ sờ trong ngực hắc.

“Trước kia thôi, hiện tại hắc đã tốt nghiệp.” Quý Anh Diễm còn lâu mới để tiểu bảo bối tới gần nhân vật nguy hiểm kia.

“Anh Diễm, người sao có thể nói vậy chứ, dù sao người cũng là học đệ của người ta nha!” Vu Cảnh Hiên thương tâm nhu dụi mắt, giống như sắp khóc ra.

“Vu học trưởng. . . người. . . đừng khổ sở, Anh Diễm không có. . . không có.”

Tân Thuần không đành lòng nhìn Vu Cảnh Hiên thương tâm, vội vàng đi qua vuốt lưng, an ủi hắc.

“Ta không sao?” Vu Cảnh Hiên đem mặt tới gần Tân Thuần.

“Vu học trưởng, người. . . hảo suất nha.” Tân Thuần lúc này mới thấy rõ ràng tướng mạo của Vu Cảnh Hiên, tuyệt đối suất khí không thua Quý Anh Diễm. Đúng là ‘Câu Lạc Bộ sắc Lang’ này ra toàn dễ nhìn thôi!

“Tiểu bảo bối, thích ta không?” Thương tâm trên mặt Vu Cảnh Hiên trở thành hư không, thay bằng tà tà tươi cười.

“Tiểu Thuần!” Quý Anh Diễm lập tức đem Tân Thuần kéo ra xa khỏi Vu Cảnh Hiên mười dặm, Vu Cảnh Hiên toàn thân tà khí này chính là có thể sát thương rất nhiều nhân mã.

“Cảnh Hiên, không được cười *** đặng với Tiểu Thuần, hắc đều bị người dọa rồi.”

“Anh Diễm, đừng đem bảo bối của chúng ta giấu sau lưng người nha, ta chính là thực vừa ý hắc.” Ý tứ Vu Cảnh Hiên rất hàm xúc tính khiêu chiến.

“Cái gì mà ‘bảo bối của chúng ta’, hắc là bảo bối của ta!” Quý Anh Diễm một bước cũng không nhường.

“Anh Diễm, Vu học trưởng, các người đang nói bảo bối gì vậy nha?” Còn một đương đứng giữa hoàn toàn không hiểu gì.

“A? Ha ha” Vu Cảnh Hiên ngưỡng mặt cười to. “Anh Diễm, trách không được hắc còn không phải người của người a. Cái này ta hiểu được. Vừa ý ta nha, ta thích!”

“Anh Diễm!” Tân Thuần lại kéo cánh tay hắc. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tiểu Thuần, chúng ta chính là đang thảo luận về bảo bối yêu thích. Đừng lo lắng!” Quý Anh Diễm sờ sờ mặt Tân Thuần, vừa nhẹ nhàng hôn lên trán hắn.

Tiếng chuông báo vào học buổi chiều vang lên, Tân Thuần nhanh chóng quay về phòng học. Còn lại hai người còn đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

.

Về đến lớp, lão sư còn chưa đến. Liên thấy Từ Sam không ngừng chuyển động bên người Lâm Dực. Hắn chỉ cần di chuyển tới trước mặt Lâm Dực, Lâm Dực liền xoay đầu hướng sang nơi khác. Bọn họ giống như là đồ chơi được lên dây cót, di chuyển không ngừng.

“Từ học trưởng, hiện tại vào tiết rồi.” Tân Thuần hảo tâm nhắc nhở Từ Sam.

“Tân Thuần? Người vẫn còn hoàn hảo nha!” Từ Sam nhìn đến Tân Thuần thì kinh ngạc vô cùng.

“Từ học trưởng, là ý gì nha?” Tân Thuần lộ ra biểu tình khó hiểu.

“Vu Cảnh Hiên không đem người ăn luôn?”

“Ăn luôn cái gì? Bánh pudding anh đào Anh diễm mua hả?” Tân Thuần đáp phi sở vấn. (có đáp như không)

Ai! Từ sam lại bị hắn hoàn toàn đã bại, đều quên mất hắn hoàn toàn nghe không hiểu loại chuyện này. Bất quá có Quý Anh Diễm ở đó, Vu Cảnh Hiên cũng sẽ không thể đem Tân Thuần ăn mất. “Bọn họ đâu?”

“Còn tại Hội học sinh.” Tân Thuần đối Vu Cảnh Hiên cảm thấy tò mò, hắn tựa hồ cùng Anh Diễm rất quen thuộc, chính là Anh Diễm vì sao ban nãy lại đánh hắn chứ?

“Từ học trưởng, có thể hỏi người chuyện về Vu học trưởng không?”

“Hắn nha,” Từ Sam lập tức nghĩ tới...

là một đại sắc lang! Bất quá Từ Sam cũng không nói ra.

“Hắn là đàn anh của học trưởng, Hội trưởng hội học sinh tiền nhiệm.”

Cùng Quý Anh Diễm chuyên ‘cấu kết với nhau làm việc xấu’, bất quá Từ Sam cũng không dám nói ra luôn mà sửa lại. =)))

“Cùng hội trưởng là . . . ừm... à... chí thú hợp nhau. Hai người tựa như hảo huynh đệ. Nhân tiện, hắn là con của Hiệu Trưởng.”

“Nguyên lai bọn họ quan hệ tốt lắm nha!” Vậy hắn an tâm rồi, bọn họ sẽ không lại đánh nhau nữa. Chính là.

“Vậy vì sao vừa rồi bọn họ lại đánh nhau?”

Ngốc! Từ Sam trong lòng hò hét. “Bọn họ đang tranh giành tình nhân nha!”

“Nguyên lai nam sinh cũng sẽ tranh giành tình nhân nha!” Xem ra hiện tại xã hội này chuyện gì cũng có thể xảy ra!

“Cám ơn Từ học trưởng nói cho ta biết!” Tân Thuần cúi đầu cảm tạ.

“Cái kia. Từ học trưởng nè, lão sư đến rồi.” Tân Thuần nhỏ giọng ám chỉ.

“a, vậy sao! Tiểu Dực, ta tan học lại đến tìm người, đừng nóng giận, là ta không tốt.” Từ Sam nhéo nhẹ má của Lâm Dực một chút rồi mới đi.

Lão sư đi vào không nói gì mà chỉ bắt đầu tiết học. Lão sư âm thầm tự nhủ, sau này Lâm Dực cũng không thể đắc tội !

.

Buổi chiều đến thời gian sinh hoạt Câu Lạc Bộ, Tân Thuần vui vẻ chạy đi tìm Quý Anh Diễm. ‘Sắc’ công của hắn còn muốn tiếp tục học mà.

Đẩy cửa phòng sinh hoạt ra, Quý Anh Diễm cùng các hội viên khác đã có mặt bên trong, đương nhiên còn có vị dễ nhìn Vu Cảnh Hiên ngày hôm nay lần đầu tiên gặp mặt.

“Tiểu Thuần thân ái, người đã đến rồi. Mau tới đây cho ta ôm một cái.” Vu Cảnh Hiên mở ra song cửa chờ Tân Thuần nhào đến.

“Đừng ghé tởm thế!” Quý Anh Diễm đẩy cánh tay Vu Cảnh Hiên ra.

“Tiểu Thuần, lại đây đi.” Quý Anh Diễm lại mở hai cánh tay ra chờ Tân Thuần nhào vào.

Hai người kia sao đều quái quái vậy? Tân Thuần nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Lâm Dực! Di, sao người cũng ở trong này?” Giây tiếp theo Tân Thuần liền nhào vào trong ***g ngực Lâm Dực.

A! Đây hành động đã kích hai người đang giang tay chờ kia.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm vừa phục hồi phản ứng liền kéo Tân Thuần về ***g ngực chính mình.

“Người đã quên ta nói không được đối người khác dùng ‘Sắc’ công sao?” Quý Anh Diễm sắc mặt âm trầm.

Không ổn, Anh Diễm sinh khí rồi. Đã lâu như thế không học ‘Sắc’ công, hẳn đều quên mất đã đáp ứng chuyện gì.

“Anh Diễm, thực xin lỗi.” Tân Thuần nhưng còn nhớ rõ phương pháp dập tắt cơn tức của Quý Anh Diễm. Mau chóng ôm chặt hẳn, vùi đầu chôn ở trước ngực hẳn rồi không ngừng cọ sát.

“Tốt lắm. Không được có lần sau.” Quý Anh Diễm sao có thể đối với con mèo nhỏ đáng yêu này mà sinh khí chứ.

“Hắc hắc, xem ra người chờ đến đối chết thôi, Anh Diễm.” Vu Cảnh Hiên ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa.

“Người không có việc gì làm, không bằng về nhà ngủ đi!” Quý Anh Diễm cho hẳn một cái xem thường.

“Hắc hắc, ta nghĩ được một biện pháp theo đuổi tiểu bảo bối rồi.” Vu Cảnh Hiên đắc ý cười.

“Biện pháp gì cũng không được dùng!” Quý Anh Diễm trực tiếp ôm Tân Thuần đi khỏi phòng sinh hoạt, còn ở trong này, khó bảo toàn tên Vu Cảnh Hiên bò cạp đó hạ độc thủ lên Tân Thuần của hẳn.

“Anh Diễm, chúng ta đi đâu vậy?” Hiện tại không phải vẫn đang là thời gian sinh hoạt Câu Lạc Bộ sao?

“Đi Hội học sinh. Trong phòng sinh hoạt có biến thái.” Vu Cảnh Hiên giờ đã thành bò cạp và giờ thì thành biến thái.

“Àn, mà hôm nay có thể tiếp tục dạy ta ‘Sắc’ không?” Ở nơi nào cũng đều như nhau thôi, chỉ cần dạy hẳn ‘Sắc’ công là được.

“Được.” Quý Anh Diễm cười mê người. Cũng nên dạy con mèo nhỏ của hẳn thêm vài thứ khác.

Đi vào Hội học sinh, Quý Anh Diễm đưa Tân Thuần vào bên trong phòng nhỏ, nơi đó càng thanh tĩnh.

“Tiểu thuần, ta dạy cho người một chiêu ‘Sắc’ công rất lợi hại nha, cam đoan có thể làm người tim đập gia tốc, hô hấp dồn dập, toàn thân huyết mạch đảo lưu.”

Quý Anh Diễm xấu xa đem Tân Thuần ôm đến trên đùi. (Ngữ Tịch: Hân! Cái kia không phải ‘Sắc’ công, là bệnh tim đột phát, hoặc là luyện ‘Cửu âm chân kinh’ bị nghịch chuyển kinh mạch, tẩu hỏa nhập ma!)

Có chiêu ‘Sắc’ công lợi hại như thế sao? Muốn học quá a, học được là có thể ‘Sắc’ tất cả những người mình muốn sắc rồi!

“Thật tốt quá, mau dạy ta đi.” Tân Thuần khẩn cấp đem mình ‘bán’ đi. =))))

“Hảo. Nhắm mắt lại. Mặc kệ ta làm gì, người cũng không được nói không cần, biết chưa!” Quý Anh Diễm trước tiên tiêm cho Tân Thuần một mũi dự phòng.

“Àn.” Tân Thuần ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. “Bắt đầu đi.”

Quý Anh Diễm cười đến ôn nhu, hôn lên đôi môi hần khát vọng đã lâu. (lâu?! thấy hôn hoài mà)

Vẫn là giống lúc trước nha, không phải là câu hồn đại pháp sao? Tân Thuần âm thầm kỳ quái. Đang suy nghĩ, hần cảm giác khóa kéo quần bị mở ra. Tay Quý Anh Diễm cầm phía dưới của hần. A! Tân Thuần mặt đỏ lên, một cổ cảm giác hăm hực khó nói trong cơ thể thoát ra.

Quý Anh Diễm buông đôi môi mềm mại. “Thấy sao? Có cảm giác gì?”

“Anh Diễm, ta nóng quá.” Tân Thuần toàn thân vô lực ngã vào lòng Quý Anh Diễm.

“Ta giúp ngươi cởi bỏ áo sơmi.” Một tay giúp bé đang vô lực cởi áo, lộ ra da thịt bóng loáng.

“Tiểu Thuần thật xinh đẹp.” Cúi người hôn lên da thịt Tân Thuần.

“Anh diễm, ta còn nóng.” Tân Thuần thân thể nóng như bị hỏa thiêu. Hần hướng tới gần quần áo mát lạnh của Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuần ngoan, một hồi sẽ không nóng.” An ủi Tân Thuần, lại hôn nhẹ nhàng lên môi hần, tay kia tốc độ càng nhanh hơn.

“Anh Diễm, sao ta cảm giác chính mình sắp tan chảy? Nơi đó hảo trường nha.” Tân Thuần ôm chặt cổ Quý Anh Diễm, vùi đầu chôn trong hõm vai hần.

Ôm chặt bé rồi hôn thật sâu thật nhẹ lên môi trần an.”Ngaoan, lập tức sẽ không trường.”

“Anh Diễm, ta. A.” Tân Thuần không khống chế được kêu lên.

“Không phải đã tốt rồi sao.” Quý Anh Diễm lại cho Tân Thuần một cái hôn sâu.

“Anh diễm, ta là xảy ra chuyện gì?” Tân Thuần cúi đầu nhìn tay Quý Anh Diễm vẫn như cũ còn đang nắm phía dưới.

“Anh Diễm, màu trắng này chính ta là sao?” Tân Thuần thấy trên tay Quý Anh Diễm dính đầy chất nhầy màu trắng thì áy náy cúi thấp đầu.

“Không sao, của Tiểu Thuần. Ta thực thích.” Quý Anh Diễm cười cấn cấn vành tai hần.

“Ta giúp ngươi lau.” Tân Thuần lập tức lấy khăn tay giúp Quý Anh Diễm lau sạch mấy thứ màu trắng này.

“Anh Diễm, chiêu ‘Sắc’ công này so với câu hồn pháp còn lợi hại hơn. Ta ngay cả một chút khí lực chống cự đều không có.”

“Vậy ngươi cảm thấy thoải mái không?” Quý Anh Diễm nhỏ giọng hỏi Tân Thuần.

“Àn. Ban đầu cảm thấy trong thân thể nóng như bị sốt, sau đó lại cảm thấy nơi đó hảo trường, làm cho ta không tự chủ nghĩ muốn động. . .” Tân Thuần ngẩng đầu nhìn Quý Anh Diễm.

“Chính là ta sợ ta vừa động ngươi sẽ không dạy ta.” Tân Thuần ủy khuất đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn.

“Tiểu ngốc, lần sau muốn động liền động, đừng nhìn khiến mình khó chịu như vậy.” Quý Anh Diễm thương yêu điểm điểm lên chóp mũi nhỏ nhắn nhảnh nhảnh của con mèo con.

“Lần sau? Còn có thể dạy ta một lần nữa sao?” Tân Thuần thần tình tràn ngập vui sướng.

“Chỉ cần Tiểu Thuần muốn, mấy lần đều có thể.” Quý Anh Diễm đương nhiên thật nguyện ý vì Tân Thuần mà phục vụ.

“Thật tốt quá, ta biết Anh Diễm luôn rất tốt với ta.” Tân Thuần vui vẻ ôm đầu hần. Quý Anh Diễm chính là thật ngọt ngào lại bất đắc dĩ. Nụ hoa nhỏ trước ngực đang kể sát mặt hần, làm hần nghĩ muốn liếm lại sợ dọa đến bé con này.

“Anh Diễm, ngươi giống như. . . có phản ứng.” Tân Thuần còn nhớ rõ ‘tri thức’ lần trước Từ Sam dạy hần.

Quý Anh Diễm thật bất đắc nhìn phía dưới chính mình, có cảm giác nhanh như thế. Mỗi lần ở cùng một chỗ với Tân Thuần, hần đều không khống chế được chính mình, huống chi lần này lại đang giúp Tân Thuần làm chuyện như vậy.

“Anh diễm, ta không thể thử ‘ Sắc ’ công? người vừa mới dạy sao” Quý Anh Diễm cũng có phía dưới nha, vậy hẳn cũng có thể thử làm?

“Tiểu Thuần? Người xác định người uốn làm?” Quý Anh Diễm cao hứng ôm lấy Tân Thuần. Khó được con mèo nhỏ chủ động nói muốn giúp hẳn giải quyết.

“Ân. . . . Có thể chứ?” Tân Thuần không tự giác đỏ mặt.

“Đương nhiên là có thể.”

Nếu bé không giúp hẳn, hẳn cũng phải tìm nơi tự mình giải quyết.

“Vậy người cũng nhắm mắt lại đi.” Tân Thuần chờ Quý Anh Diễm nhắm mắt lại, dựa theo từng bước ban này, hôn lên môi hẳn, mở khóa kéo ra, nắm lấy lửa nóng.

“Anh Diễm, của người nơi này nóng quá nha.” Tân Thuần cả khuôn mặt đỏ hồng không dám nhìn nơi đó của Quý Anh Diễm.

“Tiểu thuần, tay người hảo nhuyển nha.” Quý Anh Diễm nắm lấy tay Tân Thuần, dạy hẳn chuyển động lên xuống.

“Anh Diễm, sao ta cũng cảm thấy nóng quá nha, tựa như vừa rồi người cầm của ta vậy?” Tân Thuần tim đập gia tốc.

“Tiểu ngọc, bởi vì người đang làm ‘ Sắc ’ chuyện tình nha.” Quý Anh Diễm hướng dẫn từng bước.

“Chính là người vừa mới dạy ta, sao ta lại cảm thấy được nơi đó trường lên?” Tân Thuần hô hấp dồn dập.

Quý Anh Diễm vừa thấy, hạ thân tiểu ngọc cứng lại có phản ứng. Hẳn trực tiếp cầm hạ thân bé. “Ta sẽ dạy người một lần nữa đi.”

“Ân.” Tân Thuần ghé vào trên vai Quý Anh Diễm, trên tay giúp Quý Anh Diễm chuyển động, lại hưởng thụ Quý Anh Diễm âu yếm.

“Ân!” “A!” Kêu lên một tiếng, hai người cùng cùng chiếm được khoái cảm.

“Tiểu Thuần, ta rất thích người!” Quý Anh Diễm tinh tế hôn khắp khuôn mặt, đôi môi hẳn.

Tân Thuần được Quý Anh Diễm ôn nhu bế đưa về nhà.

17. Chương 17

Sau cơm chiều, thời điểm sao đầy trời, Chuông cửa nhà Tân Thuần bị ầm vang.

Là ai lại đến vào thời điểm này chứ? Tân Đàm bực tức đầy bụng ra mở cửa. A? Một nữ sinh xinh đẹp.

“Xin hỏi Tân Thuần có ở nhà không?” Nữ sinh xinh đẹp má lúm đồng tiền ngại ngùng cười hỏi.

Hảo đáng yêu nha, tâm Tân Đàm bắt đầu cao thấp nhảy lên.

“Xin hỏi. . . .” Nữ sinh kia gặp người mở cửa ngu trệ bất động, chỉ có thể mở miệng lần nữa.

“Lão ca, là ai vậy?” Tân Thuần từ trong nhà chạy ra, nhìn xem người đến phải Quý Anh Diễm không.

“Gi, Tử Di? Người sao đến đây?” Tân Thuần đẩy lão ca ra, một phen cầm tay nữ tử xinh đẹp.

“Tử Di mau vào nha, bên ngoài lạnh lẽo.” Tân Thuần hoàn toàn không nhìn tới Tân Đàm đang đại ra, một phen đẩy hẳn ra, mang Tử Di vào nhà.

“Lão mẹ, lão ba, xem ai đến đây.” Tân Thuần vừa vào nhà đã bắt đầu hô to.

“Người tiểu ngu ngốc này, buổi tối mà la cái gì.” Tân mẫu từ trong phòng đi ra, chuẩn bị gõ đầu đứa con, tay lại dừng giữa Không trung.

“Tử Di? Tử Di, thật là người nha.” Tân mẫu đẩy đứa con ra, ôm lấy Tử Di.

“Bé ngoan, người sao đến đây?”

Không cần phải nói, Tân mẫu chỉ cần gọi ai là ‘đứa nhỏ’, thì khẳng định là đặc biệt thích người đó.

“Lão mẹ, sao kích động vậy như?” Vào trong nhà, Tân Đàm cảm thấy thật kỳ quái. Tiểu đệ của hắn rất ít cùng nữ sinh tiếp xúc, hôm nay cư nhiên đẩy lão ca này ra mà đi nắm tay một người nữ sinh. Hơn nữa lão mẹ hắn cả ngày đều muốn gõ đầu người ta, sao tự dưng vừa thấy nữ sinh này lại lập tức kêu “bé ngoan”?

“Là Tử Di a!” Tân phụ cũng ra vô giúp vui.

“Tiểu Đàm, mụ mụ người không kích động sao được, đây chính đứa con của tỷ muội thân nhất của nàng năm đó.”

“A? Cái gì? Cái gì?” Tân Đàm hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì.

Cuối cùng sau khi lệ rơi gặp gỡ xong, mọi người mới ngồi xuống, cùng nhau nói cho Tân Đàm nghe ngọn nguồn.

“Đại ca, người không nhớ trước đây cách vách nhà chúng ta có một a di (dì) xinh đẹp sao?” Tân Thuần mặt nhăn mi nhú hỏi Tân Đàm.

“a di xinh đẹp? chuyện thời điểm nào?” Sao chuyện mà đệ để nhỏ hơn biết, à hắn không biết chứ.

“Chính là nhà a di mỗi ngày đều làm bánh pudding anh đào.” Tân Thuần có thể nhớ rõ a di xinh đẹp chắc cũng là vì bánh pudding anh đào này đi.

“Vậy sao? Trách không được, người thích ăn pudding anh đào.” Tân Đàm ánh mắt đã sáng tỏ, hắn là nhờ bánh pudding mới nhớ rõ thế.

“Vấn đề không phải ở bánh pudding anh đào.” Tân mẫu trực tiếp gõ đầu hai đứa con mỗi người một cái.

“Tiểu Đàm có thể không biết, chẳng phải có một đoạn thời gian rất dài, con ở nhà ngoại bởi các lão nhân gia sao.” Tân mẫu cho Tân phụ một cái nghi vấn.

“Hình như đúng a, là chuyện trong mấy năm đó, Sau khi nà Tử Di dọn đi, Tiểu Đàm mới trở về.” Tân phụ gật gật đầu.

“Chính là, hại ta thương tâm thật đau!” Tân mẫu nhắc tới chuyện cũ liền lòng chua xót lệ nha.

“Bá mẫu, ngài đừng khổ sở.” Tử Di cũng vẻ mặt thương tâm ôm cánh tay Tân mẫu.

“Tiểu Di sao còn gọi ta bá mẫu nha? Không phải từ nhỏ đã kêu ta Tân mụ mụ sao!” Tân mẫu ôm Tử Di, hoàn toàn xem nàng như nữ nhi thất lạc nhiều năm.

“Đúng, đúng.” Tân Thuần cũng gật đầu.

“Tử Di khi đó còn thích lão mẹ ôm mà Lão mẹ ôm Tử Di so với ôm ta còn nhiều hơn!” chuyện năm đó Tân Thuần còn ghi tạc trong lòng.

“Tiểu Thuần, người sao dấm chua này đều ăn nha.” Tân Đàm gõ lên đầu đệ đệ một chút.

“Không có mà, chính là mẹ nói mẹ ôm Tư Di, ta thì có đi thể ăn bánh pudding anh đào.” Tân Thuần đỏ đơ cái miệng nhỏ nhắn.

“Chỉ có ăn là nhớ rõ!” Tân Đàm lại gõ đệ đệ một chút. Cô gái xinh đẹp như thế cũng không nhớ rõ, bánh pudding anh đào lại nhớ rõ như thế!

“Tiểu Di nha, lần này sao nhớ đến thăm Tân mụ mụ?” Tân mẫu vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Tử Di.

“Tân mụ mụ, Tân ba ba. . . .” Tử Di nhin không được khóc ra.

“Xảy ra chuyện gì Tiểu Di, trước tiên đừng khóc!” Tân mẫu ôm lấy Tử Di, vỗ nhẹ lưng nàng, làm cho nàng an tâm.

“Mẹ. . . . mẹ năm trước đã qua đời.” Tử Di nhìn thấy những người như người thân này, thương tâm trong năm trước toàn bộ bùng lên.

“Tiểu Tử, nàng ta. . . .” Tân mẫu cũng không nói gì, chính là ôm Tử Di hai người khóc rống.

“Được rồi!” Tân phụ ôm lão bà cùng Tử Di, an ủi các nàng.

“A di. . . .” Tân Thuần cũng ghé vào trên người Tân Đàm rút nước mắt.

“A di là một mình sống cùng Tử Di, hiện tại nàng ra đi rồi, Tử Di làm sao đây?”

Nguyên lai là như vậy. Tân Đàm cũng hiểu được. Chờ tất cả mọi người đem thương tâm khóc xong. Lại tiếp tục ôn chuyện.

“Vậy Tiểu Di hiện tại sống ở đâu?” Tân mẫu không khỏi thay cô gái lo lắng.

“Ban đầu các thúc thúc, bá bá coi như quan tâm ta, sau đến. bọn họ cũng hiểu ta là cái liên lụy. Ta, hiện tại ta mới từ nhà thúc thúc dọn ra, cũng không biết phải đi nơi nào, lại nhớ tới nơi này, muốn thử nhìn có phải mọi người còn sống ở đây không.”

Tử Di nói cực kỳ uyển chuyển nhưng tất cả mọi người đều biết một năm này nàng nhận hết ghét bỏ của thân thích.

“Tiểu Di, người nếu xem Tân muội cùng Tân ba ba như thân nhân, thì ở lại nơi này đi. Chúng ta sau này sẽ chiếu cố người.” Tân mẫu cho Tân phụ một ánh mắt kiên quyết, cho dù hắn không đồng ý, nàng cũng sẽ để cô bé lưu lại.

“Tiểu Di, liền xem nơi này như nhà của con đi.” Tân phụ sao có thể cự tuyệt đứa nhỏ đang chịu khổ.

“Tân muội, Tân ba ba, cảm ơn các người.” Tử Di lại ôm bọn họ khóc rống lên.

“Vậy Tử Di trước tiên ngủ đỡ trong phòng của khách, dù sao có người không bao lâu sau sẽ dọn ra ngoài ở.” Tân Đàm nói xong nhìn thoáng qua Tân Thuần.

“Đúng rồi.” Tân mẫu cũng gật đầu.

“Chờ Tiểu Thuần dọn đi ra ngoài, chúng ta liền đem phòng hắc bố trí một chút cho Tiểu Di.”

“Từ từ, mẹ, lão ca, ta khi nào nói phải dọn ra ngoài?” Hắn không nhớ chính mình từng nói như vậy nha, chẳng lẽ là nói mơ? Nói mơ không tính nha.

“Người chưa từng nói qua, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn thôi!” Tân mẫu bỏ lại câu nói rồi đi thu dọn khách phòng cho Tử Di.

“Đúng rồi Tiểu Thuần, ngày mai cho Tử Di cùng người đến trường đi. Chúng ta sẽ giúp nàng chuyển trường.”

“Hảo!” Tân Thuần thật cao hứng có người cùng hắn đi học. Nhưng còn chuyện dọn ra ngoài. Quên đi, trưởng thành phải dọn ra ngoài, đây cũng là chuyện bình thường thôi!

Sáng sớm, ngày vừa lên, chuông cửa nhà Tân Thuần đã bị ấn vang. Tân Đàm vô tội lại đi mở cửa.

“Xin Tân Thuần có ở nhà không?” Người tới bê một bó hồng đỏ buộc siêu bự.

Sao lại là tìm Tiểu Thuần? Tân Đàm mở mắt buồn ngủ nhìn người tới. Rất tuấn tú, có thể so sánh cùng Quý Anh Diễm. Nhìn nhìn lại xe phía sau hắn, gia thế cũng tốt lắm! Sao gốc tiểu đệ nhà hắn luôn chiếm nợ đào hoa từ nam nhân a.

“Vào đi.” Tân Đàm để hắn ngồi ở phòng khách chờ.

“Tiểu Thuần, mau thức dậy, có người tìm người.” Tân Đàm căng yết hầu kêu Tân Thuần.

“Tiểu Đàm, người sáng sớm kêu cái gì!” Tân mẫu đi ra trực tiếp cho thàng con lớn một quyền. Gì, trong nhà thêm một người? Tân mẫu cho Tân Đàm một ánh mắt. Tân Đàm lắc đầu.

Tân Thuần phủ áo ngủ mơ hồ từ trên lầu đi xuống. “Ai tới ?”

“Tiểu Thuần tiểu bảo bối, ta tới đón người đến trường.” Một bó hoa hồng cùng một thanh âm đồng thời đi vào bên người Tân Thuần.

“A? Vu học trưởng! Người. . . Người sao đến đây?” Nhìn người tới, Tân Thuần hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tiểu Thuần, áo ngủ của người hảo đáng yêu.” Vu Cảnh Hiên ngấm áo ngủ của hắn, chỉ có điều toàn phao mị nhãn.

Không được, quá phù hoa! Tân Đàm cùng Tân mẫu đồng thời lắc đầu. Không hảo bằng Quý Anh Diễm! Bọn họ vẫn là chọn Quý Anh Diễm.

“Vu học trưởng. Người sao.”

“Tiểu Thuần, nhanh đi thay quần áo đi, ta mang người đi học.” Vu Cảnh Hiên chính là tìm được địa chỉ Tân Thuần trong câu lạc bộ Sắc Lang. Hắn phải tới đón Tân Thuần trước khi Quý Anh Diễm tới.

“Vu học trưởng, tiểu Thuần nhà chúng ta hôm nay đã có hẹn rồi.” Tân mẫu đi ra ngăn cản.

“Hẹn? Là Quý Anh Diễm tới đón hắn sao?” Vu Cảnh Hiên đã sớm biết.

“Không phải. Tiểu Thuần của chúng ta sẽ cùng nữ sinh xinh đẹp đến trường.” Tân Đàm cố ý lấy Tử Di ra chọc tức hắn.

“Nữ sinh xinh đẹp?” Vu Cảnh Hiên cảm thấy nghi hoặc.

“Tân mù mù sớm, Đàm ca ca sớm.” Tử Di từ khi chuông cửa vang liền tỉnh, đến vừa rồi nghe được bọn họ nhắc tới nàng, mới từ trong phòng đi ra.

Ấn! Quả nhiên rất được, so với hoa hậu giảng đường trong trường còn xinh hơn. Chẳng lẽ Tân Thuần thích nàng? Vu Cảnh Hiên không xác định.

Tân Thuần thay hảo quần áo lại từ trên lầu đi xuống, thấy Tử Di đã đi ra.

“Tử di, tối hôm qua ngủ ngon không.” Hắn lập tức chạy đến trước mặt, cầm chặt tay Tử Di, vô cùng thân thiết giống trước đây.

Hiện tại Vu Cảnh Hiên biết Tân Thuần thích nàng. Nếu nói Tân Thuần thích Quý Anh Diễm, vậy hắn còn có cơ hội đoạt lấy, nếu Tân Thuần thích nữ sinh này, vậy hắn liền.

“Tiểu Thuần, hoa hồng là tặng cho người. Người nguyện ý cùng ta đi đến trường không?”

“Cám ơn người Vu học trưởng, hoa này thật đẹp. Nhưng là hôm nay ta với Tử Di cùng đến trường. Thực xin lỗi.” Tân Thuần thấy thật có lỗi cự tuyệt Vu Cảnh Hiên.

Vu Cảnh Hiên không nhận được tiểu bảo bối của hắn, chỉ có thể xám xịt ly khai.

Tân Thuần cùng Tử Di ăn rất ít điểm tâm liền lao ra cửa, Tân Thuần muốn dẫn nàng đến trường sớm một chút, giúp nàng xem thủ tục, còn muốn mua đồng phục. Đương nhiên, Quý Anh Diễm hôm nay đến nhà cũng không đón được người.

Quý Anh Diễm vừa đến trường học, liền đi lớp Tân Thuần tìm hắn. Ai biết Tân Thuần thế nhưng không hề ại lớp, hắn chỉ có thể nhịn phiền muộn trở lại Hội học sinh.

Nếu hắn không trở về Hội học sinh, hắn chỉ là phiền muộn. Đến khi vào Hội học sinh, hắn liền biến học máu. Tân Thuần nhà hắn đang cầm tay một nữ sinh xinh đẹp vừa cười vừa nó

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm thấp trầm kêu một tiếng.

“Anh Diễm.” Tân Thuần không chạy tới ôm lấy hắn.

“Người sao trễ vậy mới đến, ta chờ người đã lâu.” Hắn vẫn là cầm tay nữ sinh kia, cơn tức mau chóng đốt sạch ruột gan.

Tử Di thực thông minh, nàng lập tức nhận ra cơn tức của Quý Anh Diễm, lập tức buông lỏng tay Tân Thuần.

Tử Di chủ động buông tay Tân Thuần ra, khiến Quý Anh Diễm cảm nhận được nàng là một nữ sinh làm việc rất đúng mực, cơn tức cũng liền nhỏ đi.

“Tiểu Thuần, có việc gì sao?” Hắn đến gần Tân Thuần, đem bé ôm vào trong ngực. Hắn hướng Tử Di thị uy, Tân Thuần là của hắn.

Tử Di thực bất đắc dĩ cười cười, nàng căn bản không có ý muốn cướp Tân Thuần.

Tân Thuần hoàn toàn không cảm giác được tầm mắt hai người.

“Anh Diễm, Tử Di là bạn tốt thanh mai trúc mã của ta, nàng hiện tại là thành viên nhà chúng ta, cho nên phải chuyển trường lại đây. Người có thể nói với trường học không?” Tân Thuần cũng không ngốc, hắn cũng biết loại sự tình này tìm Quý Anh Diễm là nhanh nhất.

“Được rồi.” Chỉ cần là Tân Thuần đưa ra yêu cầu, cho dù Quý Anh Diễm không tình nguyện, hắn cũng phải đi làm.

“Biết là Anh Diễm sẽ giúp ta mà.” Tân Thuần lập hôn lên mặt Quý Anh Diễm.

“Vậy Tiểu Thuần buổi chiều theo giúp ta luyện ‘Sắc’ công ngày hôm qua đi.” Quý Anh Diễm nhỏ giọng ở bên tai Tân Thuần tư ma. (lời ma quỷ dụ khị)

“Hôm nay không được. Ta không tham gia hoạt động Câu Lạc Bộ. Ta phải bồi Tử Di làm quen trường học.” Tân Thuần đỏ mặt cự tuyệt Quý Anh Diễm. Chỉ cần nghĩ đến ‘Sắc’ công ngày hôm qua, hắn liền nhẹn không được toàn thân nóng lên.

“Vậy người ngày mai phải ở nhà chờ ta đến đón người.” Quý Anh Diễm đành phải đổi điều kiện.

“Àn. Hảo.” Tân Thuần mỉm cười gật đầu.

Tử Di thực thuận lợi được xếp vào lớp năm nhất ban A, bởi vì dung mạo xinh đẹp chỉ một chút truyền khắp cả trường. Ngày đầu tiên đến trường, trường học đã biết có một mỹ nữ chuyển vào năm nhất ban A.

Buổi chiều thời gian hoạt động Câu Lạc Bộ, Tân Thuần đều bồi Tử Di đi xem trường học. Trường học rất lớn, có một hồ nhỏ, giữa hồ có một cái tiểu đình. Tử Di đề nghị đi vào xem, Tân Thuần cũng chưa từng vào, hắn cũng muốn đi thám hiểm.

“Tân Thuần, phong cảnh nơi này thật đẹp.” Tóc dài của Tử Di ở trong gió phiêu động.

“Tử Di, người thật xinh đẹp nha, giống như tiên nữ hạ phàm.” Tân Thuần cầm tay nàng, cảm giác Tử Di giống như sẽ bay đi.

Tử Di nháy mắt mấy cái. “Vậy Tân Thuần thích ta không?”

“Thích nha.” Tân Thuần cười cười. Tử Di là nữ sinh duy nhất hắn thích.

“Vậy người thích Quý Anh Diễm không?” Tử Di cũng không quên nam nhân thần tình âm trầm kia.

“Cũng thích nha.” Tân Thuần cười rộ lên.

Tử Di có thể nhận ra, nụ cười lần này của Tân Thuần là tươi cười hạnh phúc. Không giống tươi cười bạn tốt như đối với nàng. Bất quá, dựa theo tính cách Tân Thuần như vậy, hắn có thể vĩnh viễn không phát giác được khác biệt giữa hai trường hợp. Vậy nàng sao lại không trợ giúp hắn chứ, coi như là cảm tạ nhà bọn họ đối nàng thu lưu chi ân. (ơn cho lưu lại nhà)

“Tân Thuần, người nguyện ý cùng ta hôn môi không?” Tử Di ánh mắt động lòng người cầm tay Tân Thuần.

Hôn môi? Hắn cũng muốn cùng Tử Di thử xem có phải giống như hôn môi tiên nữ.

“Àn.” Tân Thuần gật đầu, đem môi ấn lên đôi môi non mềm của Tử Di. Cảm giác giống như đang ăn kẹo đường, thật mềm.

“Tân Thuần, có cảm giác gì?” Tử Di cười hỏi Tân Thuần.

“Giống ăn kẹo đường.” Tân Thuần không chút nào giấu diếm.

“Vậy người cùng Quý Anh Diễm hôn môi thì sao?” Tử Di tiến hành khai đạo.

“Không biết, cảm giác toàn thân không có khí lực, thiên toàn địa chuyển, giống như hồn bay mất.” Tân Thuần không biết dùng cái gì để hình dung loại cảm giác này. Đúng rồi, hắn vừa rồi làm không phải câu hôn đại pháp sao, không thể để Quý Anh Diễm biết được. Vẫn là đừng nên nói cho hắn biết. Bất quá, hình như không câu được hồn của Tử Di nha. Vì sao vậy ta?

Tử Di dường như biết Tân Thuần đang nghĩ gì.

“Có phải đang nghĩ tại sao cùng ta hôn môi lại không có cảm giác hồn đã bay mất hay không?”

“Àn.” Tân Thuần gật đầu.

“Bởi vì người thích ta và thích Quý Anh Diễm là không giống nhau.”

“Thích không giống nhau?” Tân Thuần không rõ, thích còn phân biệt giống nhau hay khác nhau sao?

“Muốn hôn ta thêm một lần không, lần này còn thêm vuốt ve ta?” Tử Di lộ ra biểu tình hấp dẫn.

Lại ăn kẹo đường một lần! Tân Thuần không chút do dự hôn Tử Di. Tử Di hôn đáp lại hắn, tay vừa đặt vào trước ngực Tân Thuần, hắn liền đẩy nàng ra.

“Không được, ta làm không được!” Tân Thuần có cảm giác muốn khóc.

“Làm không được cái gì?” Tử Di an ủi hắn.

“Ta không thích người sờ ta, ta cũng không muốn sờ người!” Tân Thuần không biết vì sao lại kháng cự Tử Di đụng chạm. Nếu chỉ là cầm tay thì còn có thể, nhiều hơn liền

“Đây gọi là thích không giống nhau nha. Người thích ta, cũng thích Quý Anh Diễm. Nhưng là người có thể để Quý Anh Diễm ôm người, cùng người thật thân mật. Người lại không thể chấp nhận cùng ta làm chuyện như vậy.” Tử Di tựa như mẹ dạy dỗ đứa nhỏ.

“Đây gọi là thích không giống nhau!” Tân Thuần lặp lại lời Tử Di, tự hỏi những ám chỉ của nàng.

“Ta muốn về nhà.” Tân Thuần bị Tử Di đưa về nhà.

Đam Mỹ – Một phần tất yếu của cuộc sống

Trang chủ

Huyền Cực Online

Câu Lạc Bộ Sắc Lang

Lưỡng Ốc Tam Phu (Hoàn)

Sắc Lang 17

Sắc Lang 18

Posted on 1 Tháng Năm 2011 by vivian

Sắc nà =))

18. Chương 18

Về đến nhà, Tân Thuần không hôm nay không có tiết học nên ở nhà (anh đang học ĐH), lại thấy tiểu đệ ử rũ.

“Tử Di, Tiểu Thuần hẳn xảy ra chuyện gì?” Tân Đàm không quấy rầy đệ đệ, để cho hắn được bình tĩnh lại.

“Không có gì. Ta chỉ nói với hắn, hắn thích Quý Anh Diễm cùng thích chúng ta không giống nhau.” Tử Di rất lạnh tĩnh.

“Tiểu ngốc kia chính là không hiểu rõ, chúng ta cũng không thể loạn giáo dục hắn. Cảm ơn người, Tử Di.” Tân Đàm cũng vì đệ đệ mà lo lắng, may là có Tử Di trợ giúp, xem ra nên để hắn bình tĩnh một chút .

“Không có chi. Tí nữa người lên xem hắn đi, giúp hắn ổn định tâm tình một chút. Hắn hiện tại trong đầu một mảnh hỗn độn.” Tử Di cũng thực quan tâm tiểu ngốc đơn độc tinh khiết thanh mai trúc mã này.

“Àn, hảo. Còn lại cứ giao kẻ làm đại ca này đi.” Tân Đàm vỗ ngực.”

Tử Di, hôm nay ở trường ra sao?” Tân Đàm cũng quan tâm tình huống Tử Di.

.

Trở lại phòng, Tân Thuần thấy thực mê man. Hắn không hiểu Tử Di nói thích không giống nhau nghĩa là gì, nhưng hắn tựa hồ có hiểu một chút, cảm giác hắn đối Quý Anh Diễm không giống ọi người. Quý Anh Diễm hôn hắn sẽ làm hắn tim đập gia tốc, Quý Anh Diễm vuốt ve hắn sẽ làm hắn khó kháng cự, Quý Anh Diễm cầm nơi đó sẽ làm hắn toàn thân tan chảy. Nghĩ đến nụ hôn của Quý Anh Diễm, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên môi, tưởng tượng Quý Anh Diễm đang hôn hắn, cùng chơi đùa với lưỡi hắn. Nghĩ đến Quý Anh Diễm vuốt ve, tay hắn tiến vào trong quần áo mình, tưởng tượng Quý Anh Diễm đang khẽ vuốt hắn. Nghĩ đến Quý Anh Diễm cầm hạ thân của hắn, hắn run rẩy cảm thụ hạ thân chính mình, tưởng tượng Quý Anh Diễm đang ôn nhu vuốt ve.

“A!” Tưởng tượng khiến cho hắn dục hỏa đốt người. Hắn hô hấp dồn dập, cao thấp lộn phen thân chính mình. Nhớ môi Quý Anh Diễm dừng trên môi, tay Quý Anh Diễm vuốt ve trước ngực hắn. Ân.

“Tiểu Thuần, ca ca vào nha.” Tân đàm đã ở ngoài cửa đợi thật lâu, chính là bên trong đều không có trả lời, hắn đành phải chính mình đẩy cửa ra. A? Tiểu thuần đang. tiểu đệ đệ ngốc đang . . . tự an ủi!

“Tiểu Thuần, người.” Tân Đàm đến gần, ngồi ở bên giường.

“Đại ca!” Tân Thuần mặt đỏ cúi đầu. Hắn sao làm cho đại ca thấy hắn đang nghĩ đến Quý Anh Diễm chứ.

“Tiểu Thuần, người có biết người đang làm gì không?” Tân Đàm xoa xoa tóc đệ đệ, đem hắn ôm vào trong ngực.

“Àn.” Mặt Tân Thuần càng đỏ hơn.

“ách? Người biết?” Tân Đàm có thể khẳng định, Tân Thuần không biết hành động này của hắn gọi là ‘ tự an ủi ’.

“Ta nghĩ đến Anh Diễm.” Có lẽ đây gọi thích khác với thích mọi người, chỉ có một người đặc biệt được cho phép đụng chạm vào hắn.

“Vậy người có biết người thích hắn là loại thích nào không?” Tân Đàm cầm khăn lau chất nhầy trên tay đệ đệ.

“Chính là thật thích thật thích. Còn cho hắn chạm vào ta.” Tân Thuần không dám nhìn vào mắt Tân Đàm.

“Ngốc tiểu đệ, nhìn ca ca. Ca ca nói cho người biết, đó là thích dạng tình yêu.” Thật muốn lay tỉnh ngốc tiểu đệ này. Đầu hôn môi , vuốt ve, còn kém trên giường thôi, hắn còn không biết tình cảm chính mình đối với người ta. Cũng thật khó cho lực nhấn nại của Quý Anh Diễm.

“Tình yêu? Không phải cùng với nữ sinh bên nhau mới là luyện ái sao?” Tân Thuần không biết loại thích đối với Quý Anh Diễm tên là Tình Yêu!

“Vậy người thích cùng nữ sinh đụng chạm không? Người có thể để cho nữ sinh làm việc vừa rồi với người không?” Tân Đàm thật muốn đánh vào mông hắn vài cái, cho hắn biết hắn đã thích Quý Anh Diễm, là thích như người yêu vậy!

Tân Thuần lắc đầu, cho dù là Tử Di, hắn cũng không thể chấp nhận.

“Có một loại người là trên tinh thần thì thích nữ sinh, mà thân thể lại thích nam sinh.” Tân Đàm thức tỉnh giấc tiểu đệ. (Ngữ Tịch: những lời này đã dùng để dụ dỗ nam sinh. Là lời từ kinh nghiệm á.)

“Ta đây chính là người như thế ?” Tân Thuần mù quáng hỏi.

“Còn có một loại người là tinh thần và thân thể đều thích nam sinh. Người phải tự mình phát hiện người là loại nào” Tân Đàm cũng chỉ có thể giúp Tân Thuần đến đây, thêm cái khác thì hắn bất lực.

“Chính mình tự phát hiện? Chính mình sao có thể tự phát hiện?” Tân Thuần chưa từng biết thích còn nhiều phức tạp như thế.

“Chính mình dụng tâm suy nghĩ sẽ nghiệm ra. Xem chính mình có phải thực để ý hắn, thực ý lại vào hắn, thực tín nhiệm hắn. Nguyên ý vì hắn trả giá, nguyên ý thay hắn chia sẻ, nguyên ý bồi hắn đến vĩnh viễn. Hoặc là vì hắn ăn dấm chua, vì hắn lo lắng, muốn cùng hắn khoái hoạt, muốn cùng hắn khóc Còn có thật nhiều, thật nhiều điều phải tự mình thể nghiệm. Nếu người đều có , vậy lòng người đã yêu hắn. Còn nguyên ý cùng hắn dụng chạm.” Tân Đàm vừa lòng giảng giải.

Hắn nói nhiều như thế, Tân Thuần vẫn như lọt vào sương mù. May mà hắn hiểu được một chút, hắn dường như thực ý lại, thực tín nhiệm Anh Diễm, cùng hắn bên nhau cũng rất khoái nhạc. khiến mình cảm thấy an tâm. Đây chẳng phải như đại ca nói chính là trên tinh thần cũng thích Anh Diễm sao?

“Tiểu Thuần, người chậm rãi nghĩ, đừng tự bức chính mình. Chậm rãi sẽ hiểu.” Tân Đàm mỉm cười nhìn Tân Thuần cổ vũ khiến hắn thấy sáng sủa rất nhiều.

Không biết Anh Diễm đối hắn là loại thích nào?

Sáng sớm hôm sau, Quý Anh Diễm cùng Vu Cảnh Hiên đồng thời xuất hiện ở Tân gia.

“Tiểu Thuần phải theo ta đi.”

“Tiểu Thuần ngày hôm qua đáp ứng ta .”

“Ta là học trưởng của người, phải xếp trước người.”

“Ta thích Tiểu Thuần nhiều hơn người, người đừng đến câu dẫn hắn.”

“Người tránh ra, Tiểu Thuần tiểu bảo bối ngày hôm qua đã nhận hoa của ta.”

“Người nằm mơ, Tiểu Thuần hôm trước còn giúp ta lấy tay làm!”

.

Một trận yên tĩnh.

“Cái gì, người sao dám lừa Tiểu Thuần giúp người làm?” Vu Cảnh Hiên tức giận tận trời. Hắn mới chỉ hôn Tiểu Thuần. Đại sắc lang kia đã lừa Tiểu Thuần lấy tay giúp hắn làm.

“Hừ. Là Tiểu Thuần tự nguyện.” Quý Anh Diễm đắc ý ôm Tân Thuần.

“Hừ. Ta cũng muốn Tiểu Thuần giúp ta!” Vu Cảnh Hiên một phen ôm lấy Tân Thuần đi lên phòng.

“Người đừng dọa hắn, cũng không được bắt buộc hắn!” Quý Anh Diễm lập tức đuổi theo.

“Tân mù mù.” Tử Di nhìn hai con sắc lang xâm nhập vào nhà họ Tân.

“Tử Di, không sao, bọn họ sẽ không thương tổn Tiểu Thuần. Có Anh Diễm ở đây.” Tân Đàm cầm tay Tử Di.

Vọt vào phòng, Vu Cảnh Hiên cẩn thận đem Tân Thuần đặt trên giường.

“Tiểu Thuần, có thể giúp ta cầm nơi này không?” Vu Cảnh Hiên chĩa chĩa hạ thân chính mình.

Cho hắn luyện tập ‘ Sắc ’ công sao? Tân Thuần nghi hoặc nhìn Vu Cảnh Hiên.

“Van cầu người, Tiểu Thuần.” Vu Cảnh Hiên trên mặt lộ ra cầu xin.

“Vây.” Tân Thuần đem khóa kéo ở ra. Phân thân Vu Cảnh Hiên lập tức nhảy ra.

A! Không được, Tân Thuần nhìn cũng không dám. Hắn nhắm chặt hai mắt đem tay run rẩy đặt lên.
. Không được! Hắn đẩy Vu Cảnh Hiên ra

“Đừng, ta không nên đụng nơi đó của người!”

Vừa xông vào phòng, Quý Anh Diễm liền thấy Tân Thuần đẩy Vu Cảnh Hiên ra , chôn đầu vào chần.

“Tiểu Thuần đừng khóc.” Quý Anh Diễm cẩn thận đem hắn ôm vào lòng.

“Hắn là người xấu, người đừng để ý đến hắn là được.” Vừa nói vừa liếm nước mắt trên mặt hắn.

“Anh Diễm, ta không nên chạm vào người khác ngoài người.” Tân Thuần ôm chặt Quý Anh Diễm, tựa vào lòng hắn thật bình tâm. Có phải đây gọi là ý lại cùng tín nhiệm không? Thầm nghĩ khi cùng hắn làm những chuyện ‘ Sắc ’ thì cảm thấy khoái hoạt, rồi khi đau khóc thì muốn hắn ôm thật chặt vào lòng. Đây có phải là tình yêu không?

“Anh Diễm, người thích ta không?”

“Thích, thực thích.” Quý Anh Diễm ôm chặt Tân Thuần.

“Là loại thích nào?” Tân Thuần có thể khẳng định mình thích Anh Diễm là tình yêu, vậy hắn thì sao?

“Là thích như người yêu.” Quý Anh Diễm trả lời nghi vấn của Tân Thuần.

Hắn đối với ta cũng là tình yêu! vậy mình hiện tại có phải người yêu của hắn không? Tựa như Phương học trưởng cùng Giang học trưởng là người yêu?

“Anh Diễm, ta có phải là người yêu của người ?”

“Tiểu ngốc, trong lòng ta, người trước giờ vẫn là người ta yêu!” Quý Anh Diễm sủng ái điểm điểm lên môi Tân Thuần.

Nguyên lai trong lòng hắn, hắn đối mình vẫn đều là thích như tình yêu nha! Trong lòng Tân Thuần như có một dòng suối ngọt ngào chảy qua.

“Ta đối với người cũng thích như tình yêu.”

“Tiểu Thuần!” Quý Anh Diễm chờ Tân Thuần hiểu được lòng hắn, đã chờ lâu đến thế, không thể tưởng tượng con mèo nhỏ cuối cùng đã thanh tỉnh.

“Uy, các người hai người đừng ở bên kia ân ái, ta còn ở trong này đó!” Vu Cảnh Hiên chịu không nổi bọn họ xem nhẹ mình chỉ lo ở bên kia hưởng thụ ngọt ngào.

“Người tránh đi không phải tốt hơn sao.” Quý Anh Diễm trừng mắt liếc Vu Cảnh Hiên một cái. Dám phá hư không khí tốt đẹp của hắn.

“Ta đang thất tình nha, sao không ai quan tâm ta!” Vu Cảnh Hiên bắt đắc dĩ gục đầu xuống. Vừa bước ra cửa cũng không quên nhắc nhở bọn họ, “Các người đến trường muộn rồi !”

“Đúng nha, đều quên đi học.” Tân Thuần từ trong lòng Quý Anh Diễm nhảy xuống.

“Nhanh lên, Tử Di còn đang chờ chúng ta.” Hắn sao có thể để Tử Di ngày đầu tiên đến trường mà bị muộn.

Không cần nhiều lời, Quý Anh Diễm hiểu tiểu ngốc này có thể đột nhiên hiểu ra, nhất định nhờ công lao Tử Di. Trước khi nàng đến, bốn Tiểu Thuần vẫn là một mảnh mơ hồ. Vì đáp tạ nàng, Tử Di trở thành người đầu tiên ở Thu Diễm vừa chuyển trường, trong ngày hôm sau liền trở thành người của Hội học sinh. Đáng nói hơn là nàng là nữ thành viên duy nhất trong vòng ba năm!

Trường học lại dâng lên luồng nhiệt mang tên Tử Di!

19. Chương 19

Tân Thuần cùng Quý Anh Diễm từ sau lần thông báo lẫn nhau, hai người chính thức kết giao. Quý Anh Diễm nguyên bản tính tình lãnh đạm, đối nhân âm trầm lãnh mặt, người có thể cùng hắn thân cận không nhiều lắm, trừ bỏ thành viên câu lạc bộ sắc lang, người duy nhất cùng hắn quan hệ gần gũi chính là Vu Cảnh Hiên.

Bất quá Vu Cảnh Hiên đối với ai đều đùa giỡn, chính là không đùa giỡn Quý Anh Diễm. Cho nên Tân Thuần hoàn toàn không biết ghen là gì, mà Quý Anh Diễm đại gia cũng sắp biến thành dấm chua hán tử. (người bán dấm)

“Vu Cảnh Hiên, ta cảnh cáo ngươi, lấy bàn tay bẩn của ngươi ra, đừng đặt lên người bảo bối nhà ta!” Quý Anh Diễm vừa vào Hội học sinh liền thấy tay Vu Cảnh Hiên đặt trên vai Tân Thuần.

“Anh Diễm, xảy ra chuyện gì mà nhìn ngươi cơn tức lớn vậy.” Vu Cảnh Hiên ra vẻ vô tội.

“Ngươi ít giả ngu.” Quý Anh Diễm quăng tay hắn ra rồi kéo Tân Thuần về.

“Anh Diễm, ngươi làm sao vậy?” Tân Thuần trải qua vô số lần dẫn dò của Quý Anh Diễm, không được để người khác chạm vào hắn, ngay cả bắt tay cũng không được. Hắn đương nhiên biết Quý Anh Diễm đang tức chuyện gì, chính là Vu Cảnh Hiên kia thật sự rất không thành thật.

“Tiểu Thuần, đều nói với ngươi.”

“Anh Diễm, ngươi gặp ta sao không có phản ứng?” Tân Thuần đã trực tiếp nhận chân truyền từ Vu Cảnh Hiên, nếu Quý Anh Diễm sinh khí, trực tiếp xoa hạ thân hắn, cam đoan cơn tức của hắn toàn bộ tiêu. Quả nhiên, cơn tức của Quý Anh Diễm trong vòng một giây liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Tiểu Thuần, loại động tác này phải vào thời điểm chỉ có chúng ta mới có thể làm.” Quý Anh Diễm miễn cưỡng kéo bàn tay đang khẽ chạm hạ thân hắn ra.

“Chúng ta vào phòng bên trong đi, vừa rồi Vu học trưởng dạy ta một chiêu ‘Sắc’ công rất lợi hại. Ta luyện tập cho ngươi xem.”

Tân Thuần kéo Quý Anh Diễm hướng vào phòng trong.

Quý Anh Diễm liếc Vu Cảnh Hiên một cái, thấy hắn đang che miện cười trộm. Tuyệt đối không phải chuyện tốt! Không được, không thể đi.

“Tiểu Thuần, chúng ta về nhà nói sau, nha?”

“Anh Diễm, ngươi không thích ta?” Tân Thuần giả bộ ủy khuất.

“Ta đương nhiên thích ngươi.” Hắn lập tức ôm Tân Thuần.

“Vậy ngươi sao không chịu theo giúp ta luyện tập?” Tân Thuần đầy bụng ủy khuất, mím mím cái miệng nhỏ nhắn.

“Hảo, cùng ngươi đi.” Quý Anh Diễm làm sao để Tân Thuần chịu ủy khuất chứ.

Thật tốt quá, công phu Vu học trưởng dạy quả nhiên lợi hại. Chỉ cần giả bộ muốn khóc, Anh Diễm cái gì cũng liền đáp ứng. Sau này xem ra phải thường xuyên thỉnh giáo Vu học trưởng. Tân Thuần ghé vào trong lòng, đầu tựa lên vai để Quý Anh Diễm ôm hắn đi vào phòng. Hắn nhìn Vu Cảnh Hiên rồi làm cái thủ thế ok.

Không bao lâu, bên trong liền truyền tiếng kêu kinh dị của Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuần, ngươi. Ngươi sao học được cái này !”

“Anh Diễm thoải mái không?”

“Tiểu Thuần. Ân.”

Vu Cảnh Hiên cười như kẻ trộm, người không chịu dạy con mèo nhỏ, để ta đến dạy! Hắc hắc, chờ mong sau này hắc so với người còn ‘ Sắc ’ hơn. Tân Thuần quả nhiên có thiên phú học ‘ Sắc ’ nha. Thật sự là một đệ tử tốt.

Cùng Tân Thuần tình cảm lưu luyến chính thức ổn định, Quý Anh Diễm quyết định đưa Tân Thuần về giới thiệu với lão ba hắc. Hắc không biết lão sẽ đối với bọn họ ra sao, hắc chưa từng nói qua với lão ba tính hướng của mình. Có lẽ lão ba sẽ không chấp nhận, có lẽ lão ba sẽ thần nhiên giống Tân phụ. Đây thật sự là một cuộc mạo hiểm, nhưng hắc muốn cùng Tân Thuần danh chính ngôn thuận tiêu sái tiến nhà.

.

“Tiểu Thuần, người bằng lòng gặp phụ thân ta không?” Quý Anh Diễm muốn công khai tình cảm của bọn họ.

“Phụ thân người hung dữ không?” Tân Thuần nháy mắt lo lắng. “Nếu hung dữ ta rất sợ...”

“Có ta ở đây, người không cần sợ.” Quý Anh Diễm làm sao để Tân Thuần của hắc gặp chuyện.

“Vây được rồi.” Có Anh Diễm bên cạnh, hắc cái gì cũng không sợ, không lo.

“Chúng ta đến nhà ta đi .” Quý Anh Diễm phân phó tài xế lái xe về nhà. Hôm nay lão ba sẽ ở nhà, không biết. có thể chấp nhận bọn họ không?

.

Khiến Tân Thuần kinh ngạc chính là hà Quý Anh Diễm cũng không lớn đến mức trong tưởng tượng. Không khác biệt lắm với nhà hắc, hai tầng lầu. Chính là trong nhà cảm giác có chút lạnh, không giống nơi có người sinh sống.

“Con về rồi.” Quý Anh Diễm ở huyền quan giúp Tân Thuần sửa sang lại quần áo, dẫn hắc vào phòng khách.

“Ba, hắc là vợ của con, Tân Thuần.”

Quý Anh Diễm vừa vào cửa giới thiệu Tân Thuần với phụ thân đang ngồi ở sôpha xem TV. Hắc nắm chặt tay Tân Thuần, cấp cho bản thân dũng khí.

“Anh Diễm, người thích nam sinh?” Quý phụ lạnh lùng hỏi đứa con, ánh mắt sâu sắc miễn tuệ như nhìn thấu mọi thứ.

“Phải, con thích Tân Thuần.” tay Quý Anh Diễm nắm càng chặt.

“Quý xuống.” Quý phụ khẩu khí nghiêm khắc.

Quý Anh Diễm lập tức quỳ trên mặt đất. Tân Thuần cũng quỳ xuống cùng.

“Người không phải con ta, người không cần quỳ.” Quý phụ đối Tân Thuần nói, nhưng ánh mắt lại nhìn Quý Anh Diễm.

Tân Thuần cũng không đứng lên, hắc phải bồi Anh Diễm cùng nhau quỳ. Hắc là vợ của Anh Diễm.

“Hừ.” Quý phụ không hề quan tâm đến Tân Thuần.

“Lấy thuốc trong thư phòng đến.” Một người hầu lập tức lấy từ thư phòng đến một cây thuốc nhuận lớn.

“Cởi áo.” Quý phụ đơn giản ra lệnh đứa con.

Quý Anh Diễm một câu cũng không nói, cởi áo.

Bốp! Một tiếng vang lên. trên lưng Quý Anh Diễm hiện một vết máu. Đến roi thứ hai quất xuống, Tân Thuần mới phản ứng đang xảy ra chuyện gì, lập tức ghé vào trên lưng Quý Anh Diễm thay hắc đỡ đòn.

“Ừ.” Tân Thuần đem đau đớn cắn lại trong miệng.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm liền xoay người đem Tân Thuần ôm vào trong lòng.

“Đau không? Người sao lại ngốc như thế, đừng nhúc nhích.” Hắc ôm Tân Thuần ghé vào trong lòng mình, nắm chặt tay hắc.

“Phụ thân, có thể giúp Tiểu Thuần thoa được trước được không?”

“Buông ra.” Quý phụ vẫn nghiêm khắc.

Quý Anh Diễm ngoan ngoãn vòng vo. Khi hần mở miệng, nước mắt đã muốn chảy ra. “Phụ thân, van cầu người để Tiểu Thuần thoa được trước.”

Tân Thuần đau đớn mở to mắt. “Anh Diễm, ta không sao, người đừng khóc nha.”

Tân Thuần lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Quý Anh Diễm. “Người khóc, tim ta cảm giác so với bị đánh còn đau hơn.”

Quý phụ giờ thước lên cũng không hạ xuống cái thứ ba. Từ khi mẫu thân Anh Diễm mất, mặc cho hần bố trí, ép buộc, thử thách đến bao nhiêu chuyện khó khăn, cho tới bây giờ chưa từng thấy đứa con khóc. Lần này.

Buông thước trong tay “Các người đều đứng lên đi. Nằm trên sôpha.”

Quý phụ tuy rằng giọng nói vẫn phập phồng, trong thanh âm vẫn lạnh nhưng vẫn có bao hàm khoan dung.

Quý Anh Diễm cẩn thận đem Tân Thuần đặt trên sôpha, không để ý vết thương chính mình nhỏ máu đau đớn, chạy đi lấy hòm thuốc đến.

“Tiểu Thuần ngoan, ta giúp người sát được, đau liền nói cho ta biết.” Quý Anh Diễm trước tiên cầm thuốc giảm đau xịt lên miệng vết thương của Tân Thuần.

“Anh Diễm, để ba làm, người nằm kia đi.” Quý phụ muốn tới giúp Quý Anh Diễm.

“Phụ thân, con muốn giúp Tiểu Thuần sát, con sợ hần đau.” Ngữ khí là bao hàm thương tiếc vô hạn.

Đứa con có thể tìm được tình yêu, là nam sinh cũng cứ vậy đi.

“Ấn. Ta giúp người sát được.” Quý phụ rất nhanh liền giúp Quý Anh Diễm băng bó hảo.

“Giúp hần hảo sát được, đến thư phòng tìm ta.”

Quý Anh Diễm vô cùng sợ chạm đau miệng vết thương của Tân Thuần, hần cực kỳ cẩn thận giúp Tân Thuần từng chút từng chút một thượng dược. sau khi băng bó hảo hoàn toàn, hôn lên trán Tân Thuần.

“Thực xin lỗi, hại người bị thương.”

“Là ta cam tâm tình nguyện thay người chia sẻ.” Tân Thuần lắc đầu, có thể vì người yêu chia sẻ làm hần cảm thấy ngọt ngào.

“Tiểu Thuần.” Có được Tân Thuần một lòng thần nhiên đến thế làm cho Quý Anh Diễm dù bị thêm bao nhiêu thước nữa cũng không sao.

“Chúng ta đến thư phòng đi.”

Quý Anh Diễm cẩn thận dìu Tân Thuần đi vào thư phòng. Quý phụ đưa lưng về phía bọn họ.

“Tiểu Thuần đứng không, sau này xem nơi đây là nhà của người đi.”

Bọn họ nhìn không thấy biểu tình của Quý phụ, thanh âm là lãnh đạm như trước.

Nhưng là bọn họ biết phụ thân đã chấp nhận bọn họ rồi.

“Cám ơn bá phụ.” Tân Thuần thật tình cảm tạ ông đã đồng ý bọn họ cùng một chỗ.

“Đừng gọi ta bá phụ, gọi giống Anh Diễm đi.”

Quý Anh Diễm nắm chặt tay Tân Thuần. Tân Thuần biết hần kích động vì vui sướng.

“Cám ơn phụ thân.” Hai người trăm miệng một lời.

“Đi ăn cơm đi, các người đều đói bụng.”

Quý phụ xoay người vỗ vỗ vai bọn họ, Quý Anh Diễm thấy nước mắt trong khoé mắt phụ thân. Cảm ơn người, ba! Quý Anh Diễm đem cảm tạ chôn chặt trong lòng.

“Tiểu Thuần muốn dọn lại đây cùng Anh Diễm trụ không?”

“Ta. Ta. Không biết.” Tân Thuần cúi đầu...

“Muốn dọn tới thì nói, ba kêu người đi thu thập phòng ở.”

“Con. về nhà cùng mọi người thương lượng một chút.” Đầu Tân Thuần càng thấp. Đây không phải là trang hoàng phòng tân hôn sao!

“Àn. Hảo. Ta cũng gặp mặt người nhà con.”

Tuy rằng bữa cơm có điểm câu nệ, nhưng cũng xem như hài hòa.

.

Tân gia cùng Quý gia gia trưởng gặp mặt, nếu không có Tân mẫu cùng Tử Di, thì sẽ là “Thuần nhất sắc”. (đồng màu: toàn men =))))

Quý phụ lần này bớt đi lãnh đạm nghiêm túc, biến thành sáng sủa dễ nói chuyện. Hắn thỉnh thoảng cùng Tân gia phụ mẫu thảo luận bọn họ sau này nếu ở cùng nhau thì ai chưởng quản gia đình, ai nghe lời ai, ai gánh vác gia đình. Kết luận được đưa ra là: Quý Anh Diễm chưởng quản gia đình, nhưng là toàn bộ đều phải nghe lời Tân Thuần, Tân Thuần kêu hắn đi hướng đông, hắn quyết không đi hướng tây. Đương nhiên gánh nặng kinh tế gia đình, hắn quyết không để Tân Thuần đeo lên lưng.

Tân gia cùng Quý gia nói chuyện với nhau hoàn toàn giống thân gia đã kết giao nhiều năm.

20. Chương 20

Thời gian khoái hoạt luôn trôi qua rất nhanh. Qua kỳ nghỉ xuân là tới lễ tình nhân. Đây là lễ tình nhân cuối cùng ở trường của Quý Anh Diễm, lễ tình nhân kế tiếp hắn đã tốt nghiệp.

Từ khi hắn cùng Tân Thuần bên nhau, âm trầm trên mặt đầu không thấy nữa, cả ngày khuôn mặt tươi cười, làm cho thành viên Câu Lạc Bộ Sắc Lang câu lạc bộ sâu sắc cảm nhận được sức mạnh vĩ đại của tình yêu. Bởi vậy.

“Tiểu Thuần, hôm nay ta phải quán lấy người cả ngày.” Quý Anh Diễm ôm Tân Thuần phóng lang hôn.

“Không được, ta còn muốn đi học. Người này cả ngày chơi bời lêu lổng quán lấy ta!” Tân Thuần đẩy đầu Quý Anh Diễm ra, liền đi về hướng phòng học của mình.

“Tiểu Thuần, để cho ta hôn một chút.” Quý Anh Diễm đuổi theo Tân Thuần.

“Đã hôn lúc sáng sớm, rồi lúc rời giường, rồi đến ăn bữa sáng, rồi lúc đến trường. Người còn chưa hôn đủ sao.” Từ sáng sớm chân hắn đã muốn nhuyển.

“Không đủ. Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm thề nhưng cũng sẽ chơi xấu !

“Anh Diễm, đây là lớp học của ta phòng rồi.” Tân Thuần bắt đắc ngồi ở vị trí của mình. Đám bạn học bên cạnh đều làm như không thấy.

“Phòng học sẽ không chuẩn cho tình nhân hôn môi?” Quý Anh Diễm còn giả mồm át lễ phải.

Tân Thuần đã muốn mặc kệ Quý Anh Diễm, hiện tại hắn còn chưa phát hiện trong học bàn có nhiều hộp nhỏ.

Gì, thiệt nhiều chocolate nha và thật nhiều thư nữa. Thư bên trong có bức là dùng tự thể (nét chữ) xinh đẹp viết tên Tân Thuận, có bức là dùng bút tích mạnh mẽ viết tên Tân Thuận, đương nhiên cũng có bức là nét chữ...ách coi như viết ngoáy nhưng vẫn miễn cưỡng có thể nhận ra là tên Tân Thuận.

(chữ xấu thì nói xấu đi, ngoáy gì)

“Tiểu Thuận, người thật được hoan nghênh nha.” Quý Anh Diễm không cam lòng nói. Là ai dám có ý với vợ iu bảo bối của hần?

“Thật tốt quá, đều là vị anh đào ta thích.” Tân Thuận cao hứng nhìn một hộp chocolate anh đào.

Sao vậy ngay cả khẩu vị của Tiểu Thuận mà bọn họ đều biết! Quý Anh Diễm tức giận lấy đi đồng chocolate.

“Tiểu Thuận, người không được ăn mấy hộp chocolate này, ngày mai ta mua cho người.”

“Không được!” Tân Thuận đoạt lại. Người ta đều là hôm nay tặng chocolate cho người mình thích, có ai như người, hôm nay chỉ biết cuồng phóng lang hôn, không có cả chocolate! Tân Thuận cố ý kích thích Quý Anh Diễm, tùy tiện cầm lấy một khối bỏ vào miệng.

“Tiểu Thuận. Người.” Quý Anh Diễm vừa tức lại bất đắc dĩ. Hần làm sao nở sinh khí với con mèo nhỏ.

“Ta cái gì? Tới giờ học rồi.” Tân Thuận đẩy Quý Anh Diễm đi. Hừ, nhìn người không ăn giấm mới là lạ!

Quý Anh Diễm vừa mới đi, Tân Thuận mới phát hiện quên nói cho hần biết trưa nay không cần mua bánh pudding anh đào cho hần. Xem ra hần đi về Hội học sinh. Thừa dịp lão sư còn chưa đến, Tân Thuận nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

“Anh Diễm.” Khi Quý Anh Diễm vừa bước tới cửa Hội học sinh thì Tân Thuận đuổi kịp hần.

“Tiểu Thuận, luyện tiếu ta?” Quý Anh Diễm một phen đem Tân Thuận ôm vào Hội học sinh rồi sẽ cho hần một cái hôn sâu.

“Buông ra.” Sớm biết vậy sẽ không đến đây. Tân Thuận trừng mắt nhìn Quý Anh Diễm. Gì, chột nhìn thấy trên bàn Quý Anh Diễm có rất nhiều hộp nhỏ.

Tân Thuận đến gần thì thấy, tất cả đều là chocolate! Hừ, còn có người đi tặng chocolate cho loại đại sắc lang này nha. Tân Thuận tức đỏ mặt.

Quý Anh Diễm lần đầu tiên thấy Tân Thuận ghen. Khuôn mặt nhỏ nhắn phình phình, cái miệng nhỏ nhắn kiêu kiêu (vênh vênh), khiến người ta muốn xoa xoa rồi hôn nhẹ.

“Ta năm nay vẫn thu được nhiều chocolate như thế, làm sao đây?” Quý Anh Diễm cố làm ra vẻ.

“Thế sao? Người ái mộ người thật nhiều. Đương nhiên là phải đi gặp mặt, tốt nhất đều hôn mỗi người một chút, không chừng như vậy mới có thể thỏa mãn thú tính của người!”

Không thể tưởng được Tân Thuận tức giận, ý nghĩ ngược lại so với bình thường hảo hơn.

“Ý kiến hay. Người nào kia ta thích cũng không cho ta hôn, ta đây nên đi hôn người thích ta.” Quý Anh Diễm nói xong còn tùy tiện cầm một khối chocolate bỏ vào miệng.

Tức chết! Hần là cố ý chọc giận mình mà! Không thể sinh khí! Tân Thuận cố gắng làm bộ như không tức giận.

“Chính là, ta còn muốn đi ăn chocolate anh đào của ta đây!” Tân Thuận cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi. Hần hoàn toàn quên vì việc gì mà đến tìm Quý Anh Diễm.

Trở lại phòng học, Tân Thuận hoàn toàn xem nhẹ lão sư, một cước đá văng cửa ra rồi đi vào. Thời gian hần cùng Vu Cảnh Hiên học tập ‘Sắc’ công quá dài, đem toàn bộ thói quen tật xấu hư hỏng của Vu Cảnh Hiên học hết.

Lão sư nhìn người cùng Vu Cảnh Hiên – vị Hội trưởng hội học sinh đã tốt nghiệp kia – không khác gì nhau nên tức cũng không dám nghĩ tới, coi như không phát hiện.

Thời gian nghỉ trưa, Tân Thuần đi Hội học sinh ăn cơm trưa. Hắn ngay cả liếc Quý Anh Diễm một cái cũng lười, làm Quý Anh Diễm khấn trương đến vội chạy trước chạy sau hống cho hắn cao hứng.

Chưa kịp đợi Tân Thuần mở miệng cười, Quý Anh Diễm đã nhìn thấy vị khách vạn phần không muốn thấy, đang không mời mà đi tới.

“Tiểu Thuần bảo bối, hôm nay là lễ tình nhân, ta tặng cho người trái tim chân thành nhất của ta!” Vu Cảnh Hiên lấy ra một hộp chocolate vị anh đào hình trái tim.

“Cảnh Hiên, người tới loạn cuồng náo nhiệt gì đó!” Quý Anh Diễm đẩy Vu Cảnh Hiên ra.

“Vu học trưởng, ta thích ăn chocolate anh đào nhất.” Tân Thuần lập tức đứng lên nhận chocolate, còn hướng Vu Cảnh Hiên ôn nhu cười.

“Cám ơn Vu học trưởng.”

Không công bằng! Hắn sao lại trong lễ tình nhân mà cười với người khác chứ! Quý Anh Diễm tức giận trừng Vu Cảnh Hiên.

Hắc hắc, xem ra tiểu tình nhân bọn họ lại giận dỗi. Vu Cảnh Hiên cười đặt tay lên vai Tân Thuần.

“Người có biết ta vẫn luôn đối với người tình chưa quên.”

Bốp, nói chưa hết câu đã bị đã đánh văng ra ngoài.

“Anh Diễm, người đây là sao? Ta còn chưa hướng Tiểu Thuần bày tỏ !”

“Ta thích Vu học trưởng hướng ta bày tỏ!” Tân Thuần còn cảm thấy chưa đủ tức chết Quý Anh Diễm, cố tình lửa cháy thêm dầu. Ai bảo hắn mở miệng đòi đi hôn người khác!

“Tiểu Thuần, nghe ta giải thích, đều là ta không tốt, đều là ta sai. Người bỏ qua cho ta đi, đừng làm ta lo lắng?” Quý Anh Diễm ôm Tân Thuần, bắt đầu cố gắng dụ hống cho hắn hết giận.

“Vậy người không được làm ta sinh khí nữa?” Còn ăn chocolate người khác tặng!

“Ta không dám nữa đâu. Người sinh khí, ta liền đau lòng chết được. Người tức mình, ta đau lòng, đau đến tim đều nát!” Vừa nói vừa hôn nhẹ lên hai má Tân Thuần.

“Vậy người đem số chocolate ném đi.” Tân Thuần xoay người ôm Quý Anh Diễm.

“Đã ném sạch từ lâu rồi, đến viên hồi sáng ăn vào đều nôn ra rồi, cũng đánh răng rồi luôn.” Quý Anh Diễm cố gắng lấy lòng bé của hắn, đến mức răng cũng nhe ra cho Tân Thuần kiểm tra rồi.

Tân Thuần lập tức bật cười. “Ta cũng đem số chocolate của ta ném đi.”

Tân Thuần lại ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn.

Quý Anh Diễm thề, sẽ không bao giờ có lần thứ hai thử làm con mèo nhỏ ghen. Một lần kinh nghiệm này là đủ nhớ suốt đời rồi!

“Sao vậy mỗi lần đôi tiểu tình nhân các người hòa hợp lại, liền đá hợp sự lão như ta qua một bên? ” Vu Cảnh Hiên diễn tuồng ‘chấm nước mắt’.

(hợp sự lão: na ná như nguyệt lão hay ông mai, ở đây Hiên ca tự xưng là người chuyên giúp họ giảng hoà, làm lành, hoà hợp lại)

“Mỗi lần người xuất hiện đều thêm phiền toái!” Quý Anh Diễm đem hộp chocolate hắn tặng Tân Thuần quảng trả về.

“Tiểu Thuần, chúng ta về nhà đi.” Quý Anh Diễm thì thầm vào tai Tân Thuần, “Trở về ta dạy người ‘Sắc ‘ công lợi hại nhất.”

“vậy còn tiết học buổi chiều.” Tân Thuần do dự.

“Ta giảng lại cho người.” Quý Anh Diễm ôm thắt lưng Tân Thuần đi về.

.

Quý Anh Diễm muốn Tân Thuận về Quý gia, Tân Thuận lại kiên trì muốn ở lại Tân gia (bắt rể sao =))) . Ở nhà ai cũng như nhau, bọn họ mau chóng trở về nhà.

“Ba, mẹ, đại ca, mọi người đều ở nhà a.” Quý Anh Diễm vẫn an người nhà.

“Tiểu Thuận, người về phòng trước chờ ta.”

Tân Thuận nhu thuận gật đầu, tự mình về phòng trước.

“Hôm nay lễ tình nhân, các người trở về sớm như thế?” Tân phụ kỳ quái nhìn Quý Anh Diễm.

“Trường học nhiều sự tình lắm, còn không bằng sớm trở về.” Trường học có rất nhiều sắc lang rình rập cục cưng của hắn, đương nhiên về càng sớm càng tốt.

Tân mẫu cùng Tân Đàm cái gì cũng chưa nói, đi vào phòng cầm vài thứ ra.

“Anh Diễm, cái này cho người.” Tân Đàm đưa ra một cái túi nhỏ.

Áo mưa! Quý Anh Diễm nhìn thứ trong tay.

“Tiểu Thuận là lần đầu tiên, người thấy cần thì dùng đi.” Tân Đàm nắm chặt tay Quý Anh Diễm.

“Lấy thêm cái này nữa!” Tân mẫu đặt một cái bình nhỏ vào trong tay Quý Anh Diễm.

Dầu bôi trơn! Quý Anh Diễm nhìn cái bình.

“Tiểu Thuận là lần đầu tiên, dùng nhiều nhiều chút!” Tân mẫu ngữ khí nghiêm túc.

“Anh Diễm nha, Tiểu Thuận là lần đầu tiên, ôn nhu một chút!” Tân phụ cho hắn một ánh mắt khẳng định.

“Con biết!” Quý Anh Diễm mặt đại ra mà tiếp nhận đồng lễ vật chuyên dùng của tình nhân từ đám người nhà họ Tân, rồi đi vào phòng Tân Thuận. Bọn họ làm thế nào biết hắn đang tính toán làm gì? =))))))

“Anh Diễm, người cầm trên tay cái gì vậy?” Tân Thuận chạy tới xem,

“Bên trong gói to này là cái gì vậy?” Tân Thuận tò mò mở ra xem.

“Oa, là bong bóng à. Ta phải thổi thử.” Tân Thuận lấy ra một cái “bong bóng” liền thổi lên.

“Anh Diễm, nhìn bên trên hảo đáng yêu, còn có một điểm nhỏ. Giống như. Giống như.”

“Giống cái gì?” Quý Anh Diễm vừa tức giận vừa buồn cười. Tiểu bảo bối của hắn thế nhưng đem áo mưa đi thổi lên.

“Ta nói ra, người không được nói ta ‘Sắc’ nha!” Tân Thuận nhìn Quý Anh Diễm rồi cười trộm một chút.

“Hảo. Nói đi.” Quý Anh Diễm cũng muốn nghe thử xem hắn có cao kiến gì.

“Giống như bộ ngực của nữ sinh á!” Tân Thuận cười hắc hắc.

“Người tiểu sắc lang!” Quý Anh Diễm néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của Tân Thuận.

“Đã nói trước là không được nói ta ‘Sắc’ mà!” Tân Thuận bổ nhào vào người Quý Anh Diễm, đem hắn áp đảo trên giường.

“Tiểu Thuận, người nhắm mắt lại, ta có thứ này tặng cho người.” Quý Anh Diễm nâng cằm Tân Thuận lên, hôn dịu dàng lên môi hắn.

“Không được nhìn trộm nha.”

Hắn từ trong tủ đầu giường lấy ra một hộp chocolate gói thật đẹp đặt vào tay Tân Thuận.

“Đây là thứ người muốn nè.”

Tân Thuận mở mắt ra, lập tức mở gói chocolate, chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

“Từ từ. Ta đưa người ở nhà vì.” Quý Anh Diễm cắn một miếng chocolate bên môi, hướng Tân Thuận ý bảo tự đến lấy.

“Người thật hư hỏng!” Tân Thuận lập tức đưa đôi môi đến gần, đón nhận. Rốt cuộc là chocolate hay đôi môi cực cứng thơm hơn, không cần nói cũng biết !

“Tiểu Thuận, vừa rồi là cái người muốn nhận. Còn bây giờ là thứ ta muốn đưa.” Quý Anh Diễm lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ. “Mở ra xem đi.”

Ngay khi Tân Thuận mở hộp ra, Quý Anh Diễm chân sau quỳ xuống đất.

“Tiểu Thuận, vĩnh viễn ở bên ta đi!”

Tân Thuận nhìn trong hộp là một đôi nhẫn, đương nhiên hiểu được Quý Anh Diễm là đang hướng hấn cầu hôn. Ngọt ngào như chảy ra từ đáy lòng.

“Anh Diễm, ta.” Tân Thuận không nói nên lời, liền hôn lên môi Quý Anh Diễm.

“Ta giúp người đeo vào.” Quý Anh Diễm lấy ra một chiếc nhẫn, đeo vào tay trái vợ yêu.

“Ta Quý Anh Diễm thề, cả đời đối Tân Thuận không rời xa, không sinh khí, yêu thương hấn đến vĩnh viễn!”

Nhẫn chậm rãi đeo vào ngón áp út.

Tân Thuận lấy chiếc còn lại ra, cũng đeo vào tay trái chồng yêu.

“Ta Tân Thuận thề, cả đời làm cho Quý Anh Diễm đối với ta không rời xa, không sinh khí với ta, để cho hấn yêu thương ta đến vĩnh viễn!”

“Tiểu Thuận, người thật gian trá nha, nào có ai thề như vậy chứ!” Quý Anh Diễm giả vờ bất mãn liếc Tân Thuận đang cười trộm.

“Chẳng phải người nói như vậy sao! Ta cũng đâu có nói gì sai.” Tân Thuận đô đô cái miệng.

“Được rồi. Quý Anh Diễm ta đây liền nhận mệnh đi. Giúp ta đeo vào đi.” Quý Anh Diễm bắt đắc dĩ thoái nhượng.

“Hảo. Ta Tân Thuận thề, cả đời bên Quý Anh Diễm, cùng hấn khoái hoạt, cùng hấn thống khổ, vì hấn trả giá, chia sẻ, thẳng đến vĩnh viễn!” Nhẫn chậm rãi đẩy vào ngón áp út của Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuận. Ta yêu người!” Quý Anh Diễm đem Tân Thuận áp dưới thân.

“Anh Diễm, ta cũng yêu người! Vậy. Chúng ta có thể bắt đầu luyện chiêu ‘Sắc’ công lợi hại nhất chưa.” Tân Thuận ôm lấy Quý Anh Diễm, bắt đầu cởi quần áo.

“Hiện tại liền bắt đầu!”

.

“Tiểu Đàm nha, bọn họ sao còn chưa có động tĩnh?” Tân mẫu chờ ngoài cửa phòng Tân Thuận đến sắp rút gân.

“Mẹ, không tiến vào ‘món chính’ nhanh vậy đâu.” Tân Đàm cũng đang lo lắng vạ phần.

“Tiền diễn cũng quá dài quá đi.” Ngay cả Tân phụ đều chờ không kịp.

“Có, có rồi.” Tân mẫu vênh tai cẩn thận nghe.

“Vào chủ đề chính rồi!” Tân Đàm cũng không bỏ sót chút thanh âm nào.

“Tiếng kêu của Tiểu thuận thật lớn nha!” Ngay cả Tân phụ đều nghe được.

“Chỉ cần bọn họ hạnh phúc là tốt rồi, còn quản thanh âm Tiểu Thuận kêu lớn hay kêu nhỏ!” Tân mẫu gõ Tân phụ một cái.

“Ân, ân. Bọn họ hạnh phúc, chúng ta cũng liền hạnh phúc!”

Thanh âm hạnh phúc của Tân Thuận mang cũng đến hạnh phúc cho mọi người! (bé iu của họ mà) ^__^

—Chính văn Hoàn—

21. Chương 21: Pn1

– DẠY DỠ –

(Ngữ Tịch: Viết thêm phần này chỉ vì muốn bổ sung H cho chính văn)

Tân Thuần không hổ là đệ tử do đại sắc lang Quý Anh Diễm cùng Vu Cảnh Hiên dạy dỗ. Bé đích xác có thiên phú học ‘Sắc’ công! Hơn nữa tuyệt đối là thanh xuất phát từ lam mà thắng vu lam nha!

(từ màu xanh sinh ra mà còn xanh hơn cả màu xanh = trò còn giỏi hơn thầy)

“Anh Diễm, chúng ta đến chơi trò ‘Sắc’ được không?”

Tân Thuần sáng sớm liền dán tại ***g ngực rộng lớn của Quý Anh Diễm mà biểu diễn tôn chỉ của ‘sắc’.

“Tiểu Thuần, chúng ta ngày hôm qua chơi cả đêm, sao hôm nay vừa sáng sớm người đã muốn chơi?” Quý Anh Diễm nằm trên giường ôm thắt lưng Tân Thuần, xấu xa ‘Sắc’ lại Tân Thuần. (dê wa dê lại =)))

“Muốn chơi!” Tân Thuần làm nũng, nhẹ nhàng hôn xuống ***g ngực Quý Anh Diễm, bàn tay nhỏ nhắn càng không an phận đặt trên bụng Quý Anh Diễm xoa a xoa.

“Biết mà, người không thương ta, không muốn cùng ta chơi?” Tân Thuần lại cố ý thay đổi sắc mặt.

Sao có thể nghĩ chơi cùng yêu thương hay không có quan hệ chứ! Quý Anh Diễm chính là trời đất chứng giám hửn đối Tân Thuần thương yêu đến 2000% nha!

“Đương nhiên yêu người rồi!” Quý Anh Diễm hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của Tân Thuần, lập tức xoa người đặt hửn ở dưới thân.

“Ta là sợ người ‘thụ’ không nổi!” (thụ : nhận/chịu đựng/thừa nhận/nằm zới)

“Hắc hắc, ai nói ta lần này là ‘thụ’ chứ” Tân Thuần trên mặt cười gian.

“Không được, ta đây sẽ không chơi!” Quý Anh Diễm một trận mồ hôi lạnh. Tân Thuần của hửn thật sự bị hửn dạy hư rồi, so với hửn còn sắc hơn, bây giờ còn muốn.

“Chúng ta hôm nay chơi cái khác đi!” Tân Thuần tiếp tục cười gian, hai mắt bắn ra tinh quang. (lấp lánh)

Xem ra con mèo nhỏ củ hửn lại nghĩ ra chiêu gì mới nữa rồi. Không được, tuyệt đối không thể đáp ứng.

“Tiểu Thuần, ta hôm nay mệt mỏi quá nha, có chút đau đầu. Chúng ta hôm nào lại chơi nha?”

Nói nhảm, nghĩ muốn gạt ta? Tân Thuần âm hiểm cười.

“Được rồi, vậy người ngủ ngay trên giường đi.” Tân Thuần cho Quý Anh Diễm một cái hôn môi tiêu chuẩn. Hạ thân còn không ngừng cọ xát trên đùi hửn. Hắc hắc, từ từ xem người chịu được bao lâu! Ta không tin không thể đem người kéo xuống giường! Ngay khi hạ thân Quý Anh Diễm bắt đầu ‘nóng lên’, Tân Thuần liền ly khai ổ chăn ấm áp của bọn họ.

“Aizz! Anh Diễm cũng không chơi với ta. Ta đây liền tự mình chơi.” Tân Thuần xuống giường tự oán tự ai lắm lắm bầu.

Tân Thuần đi đến bên cạnh một cái thùng lớn, từ bên trong lấy ra một cái quần lót chữ T mỏng dính màu đen.

“Cái này là Vu học trưởng tặng ta, còn chưa mặc qua!” Tân Thuần thật cẩn thận lấy ra cái ‘tiểu quần lót’. (lại là văn chữ Ti =)))

Quý Anh Diễm nằm trên giường nguyên bản đã bị Tân Thuần khiêu khích ‘đứng lên’, một thân dục hỏa, hiện tại lại nhìn thấy vị hôn nhẹ yêu thương của hửn cầm cái quần lót gợi cảm nam nhân khác tặng. Hửn cơn tức đây người bốc lên.

“Tiểu Thuần, ném ngay! Ai cho phép người nhận quần lót người khác tặng chứ!!” Quý Anh Diễm nhảy xuống giường, đoạt lấy cái tiểu quần lót vô tội kia, xé thành n mảnh.

“Anh Diễm!” Tân Thuần bày ra dáng vẻ vô tội đáng thương.

“Người cũng không chơi với ta, bây giờ còn đem đồ người tặng ta xé vụn, người đã chán ghét ta sao?”

“Ta tặng sao?” Quý Anh Diễm nhìn thoáng qua Tân Thuần. bé dám gài bẫy thiết kế hần! Nhìn trong mắt bé đều là cười gian!

“Anh Diễm nha, thời điểm nhìn người không mặc quần áo thật là hảo, nơi đó ta liếc mắt một cái là có thể thấy!” Tân Thuần cười xấu xa, dựa vào bên người Quý Anh Diễm, lấy tay đi ‘ Sắc ’ hạ thân chồng yêu.

Quý Anh Diễm hít vào một hơi. Tiểu yêu tinh này lại tra tấn hần.

“Tiểu Thuần, đừng cọ, bằng không ta liền nhịn không được.”

“Nhịn không được thì chơi với ta đi!” Mục đích cuối cùng của Tân Thuần là đây.

Bị lừa!!!!, bé đem mình lừa xuống giường chính là vì bồi hần chơi! Xem ra lần này bé tìm được trò gì không chơi trên giường rồi.

“Trước tiên nói cho ta biết người muốn chơi cái gì?” Quý Anh Diễm cố bảo trì bình tĩnh hỏi Tân Thuần đang cười gian.

“Trước tiên đáp ứng ta đi!” Tân Thuần chẳng những lấy tay khiêu khích hạ thân hần mà còn khê cần vào trước ngực.

Quý Anh Diễm sắp đạt tới cực hạn nhẫn nại.

“Được rồi. Ta đáp ứng người. Hiện tại có thể nói cho ta biết chơi cái gì đi.”

Nếu đã đáp ứng rồi, hần theo lẽ thường phải cần đôi môi Tân Thuần, hôn vào xương quai xanh, một đường nhẹ nhàng hôn xuống dưới.

Tân Thuần trước tiên cho Quý Anh Diễm hưởng chút ngon ngọt. Hắc hắc một tiếng, âm hiểm cười, đẩy Quý Anh Diễm ra.

“Vậy người đáp ứng sẽ toàn bộ nghe ta.”

Quý anh diễm bất giác nhìn tới cái thùng bên cạnh Tân Thuần. Không ổn, thấy được gì đó rất không ‘dễ chịu’.

“Chơi cái này với ta đi!” Tân Thuần cười gian, tay trái lấy ra một cây roi da màu đen, tay phải lấy ra một cái còng sắt.

SM!!!!!!!!!!

Tân Thuần khi nào học được thứ này? Hần hình như không có dạy bé ‘Sắc’ công cấp bậc cao như thế đi! dục hỏa trên người Quý Anh Diễm đều dập tắt.

“Tiểu Thuần, người sao lại muốn chơi thứ này?” Quý Anh Diễm không khỏi hoài nghi, con mèo nhỏ của hần sẽ không thật sự chơi trò này chứ!

“Hắc hắc, hiện tại hỏi thì cũng vậy thôi? Người đã đáp ứng ta !” Tân Thuần gương mặt thiên sứ cười tươi tắn như ác ma.

“Anh Diễm, chúng ta chơi đi!”

“Từ từ Tiểu Thuần. A. Chúng ta có thể đổi một trò khác không?” Hần cũng không có sở thích loại này. Không nghĩ tới mèo nhỏ nhà hần có loại ham mê này!

“Hảo!” Tân Thuần cười ngọt ngào. Xoay người lại lấy ra thứ rất tốt gì đó từ trong thùng.

“vậy cái này người thích không?”

A! Quý Anh Diễm lần này ngây dại. Trong tay trái Tân Thuần là một cái bật lửa, tay phải là. một giá nến bằng bạc, trên giá có. . . Ngọn nến! Quý Anh Diễm bắt đầu toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Tiểu Thuần nha, cái này không tốt lắm đâu. Ta. Ta sợ lửa!”

“Anh Diễm, người thật nhát gan nha, sao cả lửa mà cũng sợ chứ?” Tân Thuần ban cho Quý Anh Diễm một ánh mắt đáng thương.

“Ta đây liền đổi một cái khác, Anh Diễm, người có biết ta yêu thương người nhất, đau lòng người nhất. Người sợ thứ gì, chúng ta sẽ không chơi cái đó.”

Quý Anh Diễm thở hổn hển, may mà con mèo nhỏ còn thích hần. Bằng không. Quý Anh Diễm không dám nghĩ tiếp đến kết cục, liền thấy trong tay Tân Thuần lại cầm hai món khác. Tay trái cầm một sợi dây bện lưới cứng rắn màu đen, tay phải cầm một cái ống cực kỳ nhỏ dài.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm nuốt nước bọt, “Mấy thứ này là sao nha?” Tóm lại không phải thứ tốt!

“Cái này a. . .” Tân Thuần giơ giơ lên cái mạng dây màu đen trên tay,

“có thể đem tay chân cột vào cùng nhau, làm cho hai chân tách ra thật xa, có thể dễ dàng nhìn đến ‘cái kia’ cùng ‘tiểu huyết’. Rồi mới. hắc hắc” Tân Thuần vỗ oà miệng cười ha hả.

Quý Anh Diễm chưa bao giờ biết con mèo nhỏ nhu thuận của hần là. Khủng bố như thế!

“Vây. . . Cái cái ống thật dài kia.”

“Cái này nha,” Tân Thuần cười cười thần bí. “Chúng ta đến thử xem sẽ biết!”

Không được, tuyệt đối không phải chuyện tốt! Ta sao có thể bị con mèo nhỏ ngốc này dùng. cái kia chứ!

“Tiểu Thuần, nói cho ta biết người là đang nói giỡn a!” Quý Anh Diễm nín nọt cười. Hần còn chưa muốn chết đâu!

“Anh Diễm!” Tân Thuần lã chã chực khóc khụt khịt. “Người đã hứa với ta, phải chơi với ta mà!”

Không ngờ hiện tại Tân Thuần hiểu rõ hần như thế, biết điểm yếu của hần là không thể nhìn nổi bé khóc. Quý Anh Diễm đem Tân Thuần ôm vào trong ngực.

“Hảo hảo, Tiểu Thuần đừng khóc. Ta cùng người chơi là được.” Nếu nói phải chết, Tiểu bé cũng khóc còn làm cho hần đau lòng mà chết trước!

Sáng lạn tươi cười lại lần nữa trở về trên mặt Tân Thuần. “Vây những thứ này người chọn một bộ ? Hay là đều thử hết?”

Đều muốn thử hết? để cho ta chết đi! “Ta có thể chọn cái màu đen kia không?” Quý Anh Diễm chĩa chĩa đóng dây lưới (bộ trói toàn thân =))) trên tay Tân Thuần. Chỉ có thứ này dường như không nguy hiểm đến sinh mệnh. Nhiều nhất là đem hần cột lại thôi.

(đó là tiền đề cho mọi trò khác đó, Diễm ca, huynh ngu wa a).

Tân Thuần cúi đầu suy tư một hồi. “Được rồi. Nghe lời người. Lần này người đã đáp ứng chơi với ta, ta đây cũng đáp ứng người chơi cái này!”

‘Hừ!’ Quý Anh Diễm yên lòng thở ra. Xem ra Tiểu Thuần vẫn còn thương tiếc hần.(cái kiếp thê nô)

Tân Thuần nhìn nhìn cái ống nhỏ dài trên tay. “Vốn đang muốn thử cái này”. Tân Thuần vô cùng tiếc nuối ném nó xuống.

“Cái kia là gì?” Quý Anh Diễm tò mò hỏi một câu.

“Không chơi sẽ không nói cho người biết!” Tân Thuần đô đô cái miệng nhỏ nhắn.

“Chúng ta đây bắt đầu chơi đi.” Tân Thuần vừa nói vừa đem Quý Anh Diễm trói lại.

Quý Anh Diễm bắt đắ dĩ bị trói tay chân lại. Hai tay hắ bị trói qua đĩnh đầu, mặt trên còn có dây xích, tay cũng bị còng lại. eo bị cố đĩnh chặt chẽ, ở trước ngực một đường ngang, mông cũng bị xích, trên đùi cũng bị cột lại, chân cũng bị xích co lên. Khiến hắ hình thành tư thế không thể duỗi chân cùng chạm đất. Như vậy hai chân Quý Anh Diễm hoàn toàn bị mở ra. Cả người bị đặt trên bàn.

“Tiểu Thuần, như vậy là đủ rồi, được chứ?” Hy vọng không còn thêm cái khác. Quý Anh Diễm thê thẳm nhìn Tân Thuần.

“Gần đủ rồi.” Tân Thuần cho hắ một cạ cười tươi để an tâm.

“đem này cột lên nữa là được!” Tân Thuần quấn một sợi dây mảnh quanh cái cột và cái mông.

“Đây là buộc.” Quý Anh Diễm không hỏi cũng đã biết đáp án. Tân Thuần rất nhanh tiếp tục cột nó lên hạ thân Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuần, người sẽ không mưu sát ta đi!” Quý Anh Diễm bắt đầu phát run. Tân Thuần đáng yêu của hắ sao lại biến thành như vậy. Sớm biết sẽ như vậy, từ đầu hắ sẽ không dạy bé chơi mấy trò ‘Sắc’ !

“Anh Diễm, ta sao có thể mưu sát người chứ.” Tân Thuần cột chặt Quý Anh Diễm rồi cười cười với hắ.

“Muốn mưu sát người cũng phải chờ sau khi chơi xong chứ!” Không đợi Quý Anh Diễm đáp lời. Tân Thuần liền từ phía sau ôm lấy hắ, Tay bắt đầu kích thích phần thân hắ. Đầu lưỡi khiêu khích vánh tai hắ.

May là nhìn qua có chút khủng bố, Tân Thuần vẫn là đối hắ ôn nhu, không có lấy ra cái XX gì lớn, hoặc là cái gì khác nữa. Quý Anh Diễm hơi an tâm một chút. Nếu chỉ bởi hắ chơi như vậy thôi thì cũng cố nhịn được. Nụ hôn cùng bàn tay nhỏ bé của Tân Thuần làm Quý Anh Diễm thoải mái vạn phần.

“Anh Diễm.” Tân Thuần đã muốn lượn tới trước người Quý Anh Diễm, liếm trước ngực hắ. “Người xác định là không chịu thử cái khác sao?”

“Còn có cái gì?” Quý Anh Diễm xem Tân Thuần cũng chỉ biết một chút, cũng không lo lắng hắ sẽ đùa với lửa.

“Cái này!” Tân Thuần không biết từ đâu lôi ra hai cái ống tiêm. Một cái cực kỳ thô to, một cái cực kỳ nhỏ. Quý Anh Diễm có thể rõ ràng nhìn thấy trong ống tiêm nhỏ có chất lỏng màu phần hồng.

Quý Anh Diễm một thân mồ hôi lạnh. Không thể nào, mặc kệ thứ nào hắ cũng không thích!

“Từ bỏ, Tiểu Thuần. Chúng ta vẫn cứ như vậy là được.” Quý Anh Diễm miễn cưỡng nở nụ cười một chút.

“Vây quên đi.” Tân Thuần một phen ném hai cái ống tiêm kia xuống. Lại phóng tới trên người Quý Anh Diễm.

Tân Thuần hôn từ trước ngực đến bụng, không ngừng trên bụng hắ làm đủ trò. khê liếm, khê cắn, tuy nhiên chính là không tiếp tục xuống phía dưới.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm hừ lên. “Đừng tra tấn ta, nhanh lên giúp ta đi.” Bất đắ dĩ, tay hắ đều bị trói cao lên, cho dù muốn tự giải quyết cũng không có biện pháp.

“Không được!” Hai tay Tân Thuần lại vươn lên, đặt trước ngực Quý Anh Diễm, vuốt ve hai điểm đỏ trước ngực hắ. Nụ hôn dừng lại bên sườn hắ.

“Người cũng không chịu chơi cái khác với ta, ta cũng chỉ cho người hưởng thụ bao nhiêu đây thôi.” ý định của bé cưng là muốn cho hắ bị dục hỏa chết cháy mà!

“Cùng người chơi nữa? Vây đồ thứ nào nhìn qua ôn nhu một chút đi.” Quên đi, bị dục hỏa chết cháy còn không bằng bị Tân Thuần đùa chết. Quý Anh Diễm nhận mệnh đồng ý bởi Tân Thuần ‘chơi đùa’.

“Ôn nhu một chút?” Tân Thuần nháy mắt mấy cái,

“Vây cái này đi.” Tân Thuần lần này thật sự lấy từ phía sau Quý Anh Diễm ra cái XX lớn! ‘Cái lớn lớn’ kia, phía sau còn đĩnh một hàng dây nhỏ.

“cái lớn lớn này chính là thực ôn nhu nhá, hơn nữa người còn có thể thực thoải mái nữa.” Tân Thuần xấu xa cười.

“Không được! Ta cự tuyệt thứ này!” Muốn cho loại đồ vật này tiến vào hậu phương chính mình, thật đúng là gặp tai hoạ mà.

“Tiểu Thuần. nếu ngươi thật sự muốn, vậy ngươi ‘tới’ là được rồi, đừng dùng cái kia nha.” Quý Anh Diễm vạn phần không tình nguyện nói ra câu này. Trước kia, mỗi lần đều chính là Tiểu Thuần ở bên dưới, bị hắc XX chết đi sống lại. Chẳng lẽ lần này tới lượt hắc bị cây gậy này XX đến chết đi sống lại sao!

“Anh Diễm, ta đáp ứng ngươi, một lát nữa cho ngươi đến XX ta.” Tân Thuần khiêu khích hôn lên Quý Anh Diễm.

“Ngươi xem phía dưới của ngươi đều ướt rồi, còn nói đừng!” Tân Thuần trừng mắt liếc Quý Anh Diễm một cái.

Tân Thuần ngọt ngào hôn lên. Hạ thân Quý Anh Diễm đã muốn run run đứng lên. Tân Thuần lại liếm xuống hạ thân hắc, rồi ngậm vào. Quý Anh Diễm nhẹ nhàng rên rỉ một chút.

“Sắp nhịn không được ?” Tân Thuần cười hỏi Quý Anh Diễm.

“Ngươi chờ một chút nha!” Tiếp theo, hai tay hắc thay thế miệng, nắm lấy phân thân Quý Anh Diễm. Chính mình bắt đầu khẽ liếm hậu đình hắc.

“A! Tiểu Thuần. Ngươi.” Quý Anh Diễm khó có thể tin con mèo nhỏ nhu thuận của hắc thể nhưng làm ra hành động khiêu khích như thế. . .

“Làm vậy, khi ‘cái lớn lớn’ kia đi vào, ngươi mới có thể thoải mái!” Trước kia Anh Diễm cũng đều làm như thế với mình, làm cho tiểu huyết của mình trước tiên ướt át một chút...

“Ấn.” Quý Anh Diễm đã thoải mái đến cái gì cũng quên hết nên không nghe thấy mấy câu sau của Tân Thuần.

Tân Thuần nhìn Quý Anh Diễm bộ dáng mê mang, rồi còn hậu phương đã ướt át. Hắc khoái trá cầm lấy ‘cái lớn lớn’ kia đi XX Quý Anh Diễm. Thật cẩn thận đem cái lớn lớn đó đưa đến nhập khẩu huyết, nhẹ nhàng đẩy mạnh vào một chút.

“A.” Quý Anh Diễm lập tức cảm giác được hậu phương có vật khác thường đưa vào. “Tiểu Thuần. Ngươi. Thật sự.”

Nhưng toàn bộ lời nói của Quý Anh Diễm đã bị bao phủ trong nụ hôn sâu. Tân Thuần hoàn toàn không cho Quý Anh Diễm có thời gian kháng nghị, ngón tay lại động, đem ‘cái lớn lớn’ đẩy mạnh vào thêm.

“Ồ.” Tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng.

“Tiểu Thuần, dừng tay đi.” Quý Anh Diễm cảm thấy dị vật lạnh lẽo trong cơ thể khuếch tán.

“Anh Diễm.” Tân Thuần khúc khích kêu Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuần. Ngươi. Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi kêu cũng không kêu được! Ngày mai đừng mong xuống giường!” Quý Anh Diễm biết mình không ngăn cản được Tân Thuần, chỉ có thể từ từ rồi hảo hảo đem tất cả đòi về sau.

“Ta đây ngày mai sẽ cho ngươi bế ta đến trường!” Hôm nay cứ chơi đã, ngày mai nói sau đi. Tân Thuần lại xoáy vào sâu hơn. Hắc chính là đau lòng cho Quý Anh Diễm nên không đành lòng đem hắc XX đau. Hắc mỗi lần đều đối với mình rất cẩn thận. Nên hiện tại mình cũng muốn hoàn lại! (ra là đang nghĩ cho anh sao?! Ồ_Ồ)

“Sẽ đi vào toàn bộ ngay thôi, Anh Diễm.” Tân Thuần hôn nhẹ lên hạ thân Quý Anh Diễm.

“Tiểu Thuần. đừng ấn vào nữa.” Quý Anh Diễm vẫn còn chan chứa hy vọng.

“Xong, toàn bộ đi vào rồi!” Tân Thuần không hề nhìn đến Quý Anh Diễm đang cầu xin, trực tiếp đem ‘cái lớn lớn’ cắm vào đến tận gốc.

“Nguyên lai tư vị cường gian là thích như thế!” Tân Thuần cao hứng lâm bầm lều bầu.

“Anh Diễm, thoải mái không?” Tân Thuần hôn lên toàn thân, trấn an hắc.

“Không thoải mái, mau lấy nó ra.” Quý Anh Diễm chính là vẫn đang nhẫn chịu cái cảm giác không hảo này mà bởi Tân Thuần chơi.

“Ta đây đem chốt mở mở ra.” Tân Thuần cũng không quên phải bật chốt. (click on, mở chế độ rung =)))

“A.” Tiếng rên rỉ lập tức tràn ra. Dị vật trong thân thể bắt đầu mấp máy, kích thích tất cả cảm quan của Quý Anh Diễm.

“Thư thái không.” Tân Thuần cười mê đắm.

“Người tiểu yêu tinh này!” Quý Anh Diễm gọi, ý bảo Tân Thuần dựa đến gần. Tân Thuần nhu thuận toàn thân áp dựa lên người Quý Anh Diễm, hai người hôn sâu không ngừng.

“Người phía dưới cũng đứng lên.” Mắt Quý Anh Diễm chưa từng rời đi hạ thân của Tân Thuần.

“Nhìn đến tình nhân của mình đang đưa vận vẹo thân thể mê người như thế, ta có thể không có phản ứng sao!” Tân Thuần làm bộ sinh khí, tự mình nắm lấy hạ thân.

“Tiểu ngọc, lại đây.” Quý Anh Diễm mở miệng ra. Tân Thuần mặt đỏ đưa đến gần....

“Người đỏ mặt cái gì, vừa rồi sao không thấy người đỏ mặt?” Quý Anh Diễm buồn cười con mèo nhỏ ngọc này, vừa rồi khi biến mình thành như vậy cũng không thấy mặt hấn đỏ như thế.

“Chuyện kia không giống!” Tân Thuần trừng mắt liếc Quý Anh Diễm một cái.

“Hảo hảo, không giống. Mau đưa vào đây đi.” Quý Anh Diễm đương nhiên không hề muốn tiếp tục đấu vô mồm với con mèo cứng của hấn, mà muốn cũng làm cho nhóc cũng thoải mái lên.

Quý Anh Diễm thuần thực liếm hôn lên phân thân của bé, Tân Thuần khó nhịn ghé vào trên người Quý Anh Diễm, tự mình đang đưa phần eo.

“Anh Diễm, ta thật muốn.” Hạ thân của Tân Thuần ở trong miệng Quý Anh Diễm đã bắt đầu ướt át.

“Ta. . . ta. . . sắp. ư.....ư.....” Tân Thuần ôm chặt thắt lưng Quý Anh Diễm. Nhận lấy sự âu yếm của anh yêu.

“Nếu muốn bắn liền bắn đi, đừng cố nhịn.” Quý Anh Diễm ôn nhu trấn an Tân Thuần.

“A!” Tân Thuần hoàn toàn mất kiểm chế, nhũ dịch màu trắng bắn ra.

“Anh Diễm.” Tân Thuần ngoan ngoãn ngọt nị ghé vào trên người Quý Anh Diễm. “Ta hảo yêu người!”

“A. Ta cũng yêu người, tiểu ngọc!” Trong lời yêu của Quý Anh Diễm cũng mang theo rên rỉ.

Từ lúc Quý Anh Diễm ‘phục vụ’ hấn, Tân Thuần đều quên còn có một ‘cái lớn lớn’ đang ở trong cơ thể Quý Anh Diễm.

“Anh Diễm, cái lớn lớn ở phía sau người thoải mái chứ! Ta sẽ giúp người đổi chế độ khác nha.”

Tân Thuần từ trên người Quý Anh Diễm đứng lên, điều chỉnh nút bấm một chút. Nhất thời, Quý Anh Diễm cảm giác trong cơ thể vừa rung vừa thay đổi phương hướng, hơn nữa ở nơi khác nhau thì phương hướng rung cũng khác. (-/////- “)

“A.” Dục hoả trong cơ thể như thiêu đốt, làm cho Quý Anh Diễm kêu lên.

“Anh Diễm.” Tân Thuần lại nắm lấy hạ thân Quý Anh Diễm, tiến hành kích thích cả phía trước lẫn phía sau cho hấn.

“Tiểu Thuần!” Trong tiếng gọi tên nhóc con hấn cứng chiều nhất mà đạt tới cao trào.

“Thực thích chứ, Anh Diễm.” Tân Thuần tắt đi công tắc, cẩn thận đem ‘cái lớn lớn’ rút ra.

“Người tiểu yêu tinh này, mau thả ta ra. Ta muốn cho người cũng nếm thử một chút loại tư vị này!” Quý Anh Diễm ngọt ngào hướng Tân Thuần rống ra.

“Không cần. Ta không cần ‘cái lớn lớn’ kia, ta muốn ‘cái lớn lớn’ của người.” Tân Thuần một phen lại cầm lên hạ thân của Quý Anh Diễm, vừa liếc ‘cái lớn lớn’ kia một cái.

“Ta mới luyện tiếc để cho đồ vật này đoạt đi tiểu mật huyết mật ngọt của ngươi a!” Quý Anh Diễm bảo Tân Thuần cởi bỏ trói buộc cho hắn.

Tân Thuần đã được vui vẻ chơi một lần trò chơi ‘Sắc’ đặc biệt rồi, đương nhiên cam tâm tình nguyện thả Quý Anh Diễm ra. Hắn còn chờ đợi để tiếp tục chuyện ‘thật là tốt’ mà.

“Anh Diễm, ta hảo muốn nha!” Tân Thuần vừa mới thả Quý Anh Diễm ra, liền một phen nhào vào vòng ôm ấp của hắn. Còn đem tay hắn đặt vào ‘hậu phương’ của mình.

“Biết ngươi muốn mà. Vừa rồi ngươi ở trên người ta không ngừng cạo!” Quý Anh Diễm nhéo nhéo lên chóp mũi Tân Thuần rồi liền bế hắn lên giường.

“Anh Diễm, ta cũng muốn thử cái kia. Vừa rồi nhìn ngươi thật thích.” Tân Thuần chỉ chỉ bộ dây vừa dùng để trói Quý Anh Diễm và ‘Cái lớn lớn’ kia.

“Cái dây buộc kia thì có thể, còn ‘cái lớn lớn’ kia không bàn nữa!” Hắn còn lâu mới để Tân Thuần biết cái kia khi để vào quả thật rất thích. Vạn nhất để bé biết, sau này bé đều dùng cái kia giải quyết, vậy chính mình phải làm sao đây! Nói chung, hắn cấm hết tất cả mọi thứ có thể tranh giành tiểu huyết của bảo bối cưng đáng yêu của mình, liền ngay cả ‘cái lớn lớn’ kia cũng không được!

Không dùng ‘cái lớn lớn’ kia thì thôi, vậy ít nhất cũng để hắn thử cái nhìn có vẻ vui vui kia đi. (đồng dây)

“Vậy được rồi, trói ta lại đi.” Tân Thuần vẻ mặt chờ mong.

“Sao lại có loại tiểu yêu tinh như ngươi tồn tại chứ!” Quý Anh Diễm vô hạn trìu mến nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Tân Thuần.

“Lại đây đi, ta buộc ngươi lại.”

Quý Anh Diễm đương nhiên là thực khoái trá đem Tân Thuần XX đích chết đi sống lại, làm cho bé thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ!

...dồn dập...rên rỉ...cao trào...

Tân Thuần thỏa mãn ghé vào trên người Quý Anh Diễm. “Lần sau chúng ta đổi chơi cái khác nữa đi!”

Đổi khác? Tha ta đi. Những cái khác xem ra đều là thứ rất nguy hiểm a. Không được, lần sau dù nói gì cũng không thể lại đáp ứng bởi bé yêu chơi! Bé hiện tại so với chính mình còn ‘Sắc’ hơn a, không biết là ai dạy nữa! Quý Anh Diễm càng nghĩ càng sâu não.

Đúng rồi, con mèo nhỏ đáng yêu của hắn sao lại biết những. . . .”Tiểu Thuần, ngươi từ đâu mang tới đây nhiều loại đồ vật. . . như thế này?” Quý Anh Diễm cố kềm chế, đem hai chữ ‘biến thái’ nuốt trở lại vào bụng.

“Những thứ này a. đều là Vu học trưởng tặng cho ta!”

....

Phiên ngoại chi Dạy Dỗ — (không còn ngây thơ) – Hoàn –

.

– Toàn văn Hoàn –

22. Chương 22: Pn2

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, NP, huynh đệ văn, diễn viên cũ, H văn

(PN này sử dụng từ ngữ miêu tả rất là...trực tiếp và thẳng thắn nên đọc rất khác với các truyện hay ví von hoặc dùng từ vòng vo, các nàng thử xem sao =))))))

~(Ngữ Tịch: Phiên ngoại này do ta không có việc gì làm mà viết ra. Không liên quan đến phần chính văn ‘câu lạc bộ sắc lang’)

~Nhân phi thánh hiền, ai có thể không ‘Sắc’ chứ ! (người không phải thánh nhân, ai mà không dê)

.

Kỳ nghỉ hè lại bắt đầu, Tân Thuần cùng Tân Đàm đều bắt đầu kế hoạch nghỉ hè của hai người.

“Tiểu Thuần, nghỉ hè có tính toán gì không?” Tân Đàm xoa xoa bóp bóp mặt tiểu đệ, rồi vươn đầu lưỡi tới liếm nhẹ.

“Đại ca, đừng cứ liếm ta nữa, bị anh diễm thấy thì sẽ lại.” Tân Thuần ở bên cạnh Tân Đàm vắn vẹo cơ thể.

“Lại cái gì?” Tân Đàm cố ý không trả lời cho Tân Thuần, khi hần sắp nói thì hôn lên môi hần hết lần này tới lần khác.

“Tiểu Thuần, miệng của người đều là mật hoa, hảo ngọt nha.”

Tân Đàm đem nhóc hôn đến thở không nổi rồi đẩy ngã trên giường.

“Để cho ta yêu thương người một chút đi.” Tân Đàm thuận tay cởi quần áo trên người Tân Thuần ra.

“Đại ca, đừng mà!” Tân Thuần kháng nghị đẩy lão ca ra.

“Tiểu Thuần, người đều để cho Anh Diễm làm, mà không để cho ta làm sao. Đối với ta thật không công bằng nha.” Tân Đàm thay thành vẽ mặt đau thương.

“Ta cũng sẽ làm cho người thoải mái mà.” Tân Đàm cẩn thận gỡ bàn ta chống cự của nhóc ra, đặt nhóc lên giường, rồi liếm vào vành tai.

“Lão ca. đừng náo loạn, từ từ Anh Diễm sắp đến” Tân Thuần đã buông tha chống cự, mềm mại nằm dưới thân Tân Đàm.

“Tiểu Thuần, trước khi Anh Diễm đến chúng ta sẽ xong việc.” Tân Đàm đem Tân Thuần áp xuống trước ngực.

“Ca. Ân.” Tiếng kháng nghị đến bên miệng hóa thành giọng rên rỉ.

“Tiểu Thuần, cứng thật diễm tình nha. Quả là làm cho người ta nhìn không được mà!” Tân Đàm rất nhanh lột sạch quần áo trên người, chuẩn bị cùng Tân Thuần đại chiến một trận.

Tân Đàm từ phía sau ôm lấy Tân Thuần, một tay khiêu khích tiểu nhũ tiêm phần hồng, một tay cầm tiểu phân thân của nhóc.

“Tiểu Thuần, muốn kêu liền kêu lên đi.” Tân Đàm từ sau lưng liếm vào vai Tân Thuần.

Vừa kích thích trước ngực, vừa xoa nắn hạ thân, hơn nữa vừa kết hợp hôn nồng nhiệt, thân thể Tân Thuần bắt đầu nóng lên, trong cơ thể giống như dấy lên từng ngọn lửa hùng hực. Bé cố chống cự nhưng không ngăn được khô nóng trên người, bắt đầu cọ sát vào người Tân Đàm.

“Tiểu Thuần, nhanh có cảm giác như thế ? Nhìn thân thể người phiếm hồng.” Tân Đàm lại xấu xa nhéo nhéo vào núm hoa be bé, còn tay đang chà xát vào hạ thân nhóc lại càng đẩy nhanh tốc độ.

“Ca. người. . . thật xấu!” Tân Thuần khó nhìn ngẩng đầu lên, vắn vẹo đóng đưa tấm lưng.

“Là Tiểu Thuần thật non mềm, làm cho ca nhìn không được mà muốn khi dễ một chút thôi!” Tân Đàm lập tức cắn lên yết hầu nhóc tiểu đệ cứng của hần, rồi khê liếm xuống dưới.

“Ca. ân.....ừ.....” Hạ thân của Tân Thuần đã hoàn toàn nằm ở trong lòng bàn tay Tân Đàm, hần xoa nắn lên xuống khối lửa nóng ấy, rồi vuốt ve sang hai bên. Toàn bộ lửa nóng toàn thân đều tập trung tại nửa thân dưới của Tân Thuần, giống như cắt ngang và thiêu đốt tất cả lý trí.

“Ca. nơi đó của người . . . đâm ta đau quá!” Tân Thuần đóng đưa uốn éo cái mông.

Hạ thân của Tân Đàm đã sớm ‘đứng’ lên. Hắn một tay cầm hạ thân chính mình, xoa nắn vài cái.

“Đương nhiên phải cho người thoải mái trước.” Ngón tay Tân Đàm bắt đầu bồi hồi (lượn lờ) ở chung quanh phân thân cùng tiểu huyết của Tân Thuần. Một tay kia không quên đẩy nhanh tốc độ.

“A!” Tân Thuần cảm giác sâu sắc được một ngón tay đang xoay vào ra trong tiểu huyết của mình.

“Tiểu Thuần, tiếng kêu của người thật dễ nghe.” Ngón tay Tân Đàm ở bên trong không ngừng chuyển động.

“Ca. ta. . . phía dưới. . . a. .” Tân Thuần bị ngón tay xoay xoay chạm chạm đến mức khó nhịn nổi mà đóng đưa qua lại. “Ta. thật muốn. . . muốn . . .ư...a...”

Lời Tân Thuần nói còn chưa hết câu, cửa phòng chợt mở ra .

“Anh Diễm!” Tân Thuần không thể chống cự lửa nóng tại hạ thân, vừa đóng đưa hạ thân, vừa kêu Quý Anh Diễm vừa mới bước vào.

“Các người làm gì bắt đầu mau như thế!” Quý Anh Diễm đóng cửa lại, lập tức ‘quăng’ sạch quần áo chính mình. “Ta đây cũng cùng các người chơi.”

“Thật tốt quá. Lần trước chúng ta ba người cùng nhau chơi thực sướng khoái a.” Tân Đàm cao hứng đến gần cấp cho Quý Anh Diễm một cái hôn nồng nhiệt. Quý Anh Diễm lập tức âu yếm lửa nóng của Tân Đàm.

“Nhìn người nhẵn như thế, sao còn chưa đem Tiểu Thuần áp xuống, bản thân đều vênh cao như thế.” Động tác của Quý Anh Diễm đương nhiên là rất thuần thực, vài cái đã khiến cho Tân Đàm bắt đầu rên rỉ.

“Anh Diễm.” Tân Thuần hàm oán mở to hai mắt.

“Con mèo nhỏ đáng yêu của ta, xảy ra chuyện gì.” Quý Anh Diễm nâng cầm Tân Thuần lên, mãnh liệt hôn vào.

“Người này tiểu yêu tinh vẫn là liêu tình như thế !”

“Anh Diễm, chúng ta trước tiên làm cho Tiểu Thuần thoải mái đi, nhìn hắn đã bị *** tăng vọt khó nhịn rồi.” Tân Đàm đem thí thí (mông) Tân Thuần nâng lên, để Quý Anh Diễm liếc mắt một cái là có thể thấy tiểu huyết hé ra hợp lại chờ đợi để được bao quanh dìm vật sắp tiến vào.

“Hảo. Nhìn người cũng chờ không nổi rồi. Chúng ta đây trước hết để Tiểu Thuần được giải phóng đi.” Quý Anh Diễm vuốt ve tay Tân Đàm rồi ôm Tân Thuần.

“Người đến từ phía sau đi, còn ta ở phía trước giúp hắn.”

“Tiểu Thuần ngoan, sẽ thật thoải mái ngay đây.” Quý Anh Diễm trực tiếp quỳ giữa hai chân Tân Thuần.

“Tiểu Thuần, mở chân tách ra thê chút nữa.” Vừa nói, tay Quý Anh Diễm vừa khiêu khích hạ thân Tân Thuần với kỹ xảo điêu luyện.

“A. Anh Diễm.....ưư.....” Tân Thuần ôm lấy đầu Quý Anh Diễm, đem chân ra giang ra.

“Sao rồi, dễ đi vào không?” Tay Quý Anh Diễm cọ vòng qua cổ Tân Thuần, cầm lấy khối lửa nóng của Tân Đàm.

“Tiểu huyết của Tiểu Thuần vừa nhỏ lại vừa chặt. Chờ ta thoa nhiều dầu bôi trơn một chút, không thể để hắn bị thương.” Phía sau Tân Thuần, Tân Đàm cẩn thận đùa nghịch tiểu huyết của bé.

“Ca.” Ngón tay Tân Đàm lại tiến sâu hơn vào tiểu huyết của Tân Thuần.

“Tiểu Thuần ngoan, thả lỏng nào, đừng đem ngón tay ca ép chặt như thế.” Tân Đàm một tay từ phía sau ôm lấy Tân Thuần, châm thêm khoái cảm cho hắn thật sâu thật sâu...

“A!”

“A!”

Hai tay Quý Anh Diễm âu yếm trên hai đùi Tân Thuần, miệng hàm chứa nguồn nhiệt hạ thân bé. Hắn khẽ liếm, hút, lại chuyển động ra vào. Vừa thưởng thức ‘căn nguyên’ phía trước, vừa xoa nắn ‘hai bên’.

Dòng nhiệt cực nóng ở trong cơ thể Tân Thuần chạy tán loạn. Khoái cảm ở khối dục vọng cùng ngón tay tiến vào tiểu huyết tiến cùng lúc làm cho Tân Thuần khô nóng khó nhin bốc cao. “Ta muốn.”

“Không được bắn!” Quý Anh Diễm ở trước người Tân Thuần, nắm chặt ‘hệ căn’ của nhóc.

“Còn chưa bắt đầu sao có thể bắn chứ. Tiểu Thuần, ca muốn vào đây.” Tân Đàm vừa dứt lời, hấn ôm chặt cái mông của bé vọt đi vào.

“A! ần. . . ư. . .” Đột nhiên tiến vào làm cho Tân Thuần hướng về phía trước. Cả người ôm chặt Quý Anh Diễm. Hạ thân lúc đó cũng chưa hoàn toàn vào hết trong miệng Quý Anh Diễm. Lúc này bỗng dừng phía sau đẩy mạnh khiến ‘nó’ đưa sâu vào đến hoàn toàn.

“A! Tiểu Thuần, người thật chặt nha!” Tân Đàm đã đi vào nhưng không thể tự mình cử động dễ dàng, hấn mãnh liệt đánh sâu vào tiểu huyết Tân Thuần. Tròng vách bên trong tiểu huyết khuếch trương ra, co rút lại, hút vào tất cả cú đánh sâu của Tân Đàm.

“Tiểu thuần, nhóc thật liều nhân nha.” Quý Anh Diễm nhìn Tân Thuần bị đánh sâu vào, một cỗ nhiệt lưu lập tức dâng lên trong cơ thể hấn. Hấn lại ở trên người bé cắn liếm, làm cho toàn thân bé che kín dấu vết của hấn. Cuối cùng lại quay về hạ thân của bé, nơi nào cũng lưu lại ấn ký của hấn.

“Tiểu Thuần, thích không?” Quý Anh Diễm lại đem hạ thân của bé ngậm vào miệng, đẩy nhanh động tác vào ra.

“Ta. lần này. thật sự. ần. . .” Tân Thuần nắm chặt cánh tay Tân Đàm. “Anh Diễm, để cho ta. bắn đi.” Tân Thuần *** dạt dào sóng cuộn, nhẩn nại không được, khóc ra.

“A!” Tân Đàm rên khẽ một tiếng, ở trong thân thể Tiểu Thuần đánh sâu vào càng thêm mãnh liệt.

“Ca.” Tân Thuần nắm chặt tóc Quý Anh Diễm, tiếng động ‘! !’ ở dưới thân đánh vào liên tục, dạt tới cao trào. Quý Anh Diễm một giọt không chừa, toàn bộ nuốt xuống.

“Nước sinh mệnh của Tiểu Thuần thật hảo uống nha.” Hấn thưởng cho Tân Thuần nụ hôn sâu nồng nàn.

“Anh Diễm!” Tân Thuần nhìn hạ thân Quý Anh Diễm. “Ta đến giúp người làm đi.”

Quý Anh Diễm nằm trên giường, Tân Thuần nằm úp sấp lên, cầm lấy khối hạ thân đã nhếch lên của hấn. Còn Tân Đàm lại nâng lên một chân của Tân Thuần, lại công tiến vào tiểu huyết.

“Ấn!” Đột nhiên bị công chiếm tiểu huyết, Tân Thuần rên rỉ một tiếng, rồi lại lập tức ngậm vào lửa nóng của Quý Anh Diễm.

“Ấn.” Phía sau của Tân Thuần không ngừng bị đánh sâu vào, làm cho hấn vừa run rẩy vừa liếm lên hạ thân Quý Anh Diễm. Nụ hôn môi liên tiếp của bé, làm cho hạ thân Quý Anh Diễm hoá tốc cứng lên.

“Tiểu Thuần ngoan, đều ngậm vào toàn bộ đi.” Quý Anh Diễm đẩy hạ thân về phía trước càng sâu vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn của con mèo con.

“Ồ. . .” Tiếng rên rỉ vang lên, cả từ hạ thân của Quý Anh Diễm.

“A! Tiểu Thuần làm chính là thật thoải mái.” Cả khối lửa nóng của Quý Anh Diễm ở trong miệng Tân Thuần run run lên. Tân Đàm một tay vừa sờ vừa xoa niết hạ thân mình, một tay thì vuốt ve đùi Quý Anh Diễm.

“A! Ta thật muốn làm! Tiểu Thuần, há miệng ra đi.” Quý Anh Diễm kéo qua khuôn miệng đầy *** của Tân Thuần, hung hăng chiếm đoạt hôn sâu vào.

Quý Anh Diễm chuyển tới phía sau Tân Đàm, xuất ra dầu bôi trơn, thoa vào tiểu huyết Tân Đàm.

“Ta muốn đi vào.” Ngón tay rất nhanh làm cho tiểu huyết của Tân Đàm thả lỏng ướt át. Quý Anh Diễm động thân một cái, vọt vào hậu đình của tân Đàm.

“A.” Còn Tân Đàm thả chậm, đánh sâu vào Tân Thuần.

“Tốt lắm, ta phải chuyển động đây.” Quý Anh Diễm vỗ vỗ vào mông Tân Đàm, ý bảo hấn phải bắt đầu rồi.

Quý Anh Diễm bắt đầu trườn sấp, Tân Đàm rất nhanh một trước một sau phối hợp lại. Làm cho ba người chuyển động nhịp nhàng phối hợp ăn ý vô cùng.

“Xem ra thành quả lần trước không tồi nha!” Quý Anh Diễm ôm chặt lưng Tân Đàm, đưa môi hôn xuống. Tân Đàm vừa chuyển động ‘cái’ ở phía trước gây kích thích sâu, vừa nhận sự đâm vào phía sau khiến hắn muốn lập tức tiết ra.

“Ta. . . không được!” Nhanh chóng rút ra khỏi cực đại của bản thân, nhũ dịch màu trắng bắn ở trên đùi Tân Thuần.

“A!” Tân Thuần rên rỉ kháng nghị. Dục hoả của hắn lại bị khơi mào. “Đừng rời đi.” Tân Thuần khóc rên yêu cầu càng nhiều thêm.

“Anh Diễm, người tới cấp Tiểu Thuần đi.” Tân Đàm mệt nằm úp sấp trên giường.

Quý Anh Diễm rút ra, ôm lấy Tân Thuần. “Tiểu yêu tinh, đến lượt ta vội tới cho cứng nè?”

“Hảo. Anh Diễm, ta muốn người.” Tân Thuần ôm lấy Quý Anh Diễm liền hướng hạ thân hắn cọ vào.

“Tiểu Thuần ngoan, ta đến ngay đây.” Quý Anh Diễm đem Tân Thuần phóng ngã trên giường. Tân Thuần lập tức mở ra hai chân chờ Quý Anh Diễm tiến vào. Hắn có thể thấy tiểu huyết màu hồng phấn co rút lại mời gọi mình. Hạ thân hắn lại bắt đầu càng trường đứng cao lên.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm nằm úp sấp lên người Tân Thuần, đẩy vào một cái, liền tiến nhập vào hậu hoa viên của Tân Thuần.

“A.” Dịch vật cực đại tiến vào trong cơ thể Tân Thuần, lập tức được nội vách vây quanh.

“Tiểu Thuần, bên trong của người vừa ướt lại vừa mềm mịn, thật sự khiến ta muốn không ngừng công chiếm người!” Quý Anh Diễm yêu thương cắn nhẹ Tân Thuần một cái.

“Anh Diễm. sâu một chút, nhiều thêm một chút.” Tân Thuần ôm lấy lưng Quý Anh Diễm, không ngừng đong đưa vận vẹo thân thể chính mình.

“Tiểu Thuần, người thật sự vô cùng diễm lệ nha.” Tân Đàm từ bên kia chồm đến, cắn vào tiểu nhũ tiem của đệ đệ.

“Ca.” Tân Thuần cảm giác được một cổ tư vị khác thường theo tiểu nhũ tiem kéo dài.

“Tiểu Thuần giúp ca làm đi.” Tân Đàm quỳ gối bên cạnh Tân Thuần, đem phân thân chính mình đưa đến trước mặt Tân Thuần. Hai tay bé bắt lấy phân thân đưa vào trong miệng.

“Ân.” Tân Đàm thật hưởng thụ đến rên rỉ ra tiếng.

Tần suất Quý Anh Diễm đánh sâu vào Tân Thuần càng lúc càng nhanh, làm cho khoái cảm càng lúc càng dâng lên mãnh liệt, khối cực đại càng lúc càng trường to, dịch ân ái càng lúc càng tràn ra không ngừng.

“A!” Theo luật động dồn dập của Quý Anh Diễm, một tiếng rên rỉ cao vút tràn ra khỏi miệng Tân Thuần, mà thanh âm rên rỉ tràn ra lại toàn bộ bao phủ ở hạ thân Tân Đàm. Vì bé đang hàm ngậm dục vọng của lão ca.

“Tiểu Thuần.” Quý Anh Diễm gọi tên Tân Thuần, vừa trườn tổng mãnh liệt, còn bàn tay vừa nắm lấy thanh lửa nóng của nhóc chà sát nhanh hơn. “Ta phải. . . bắn.”

“A” Sự trườn tặc (chuyển động) liên tục mãnh mẽ của Quý Anh Diễm cuối cùng cũng làm cho Tân Thuần cùng bản thân hắn cùng nhau đạt tới cao trào.

“Tiểu Thuần, ta bắn ở bên trong.” Quý Anh Diễm thật có lỗi mà hôn hôn Tân Thuần.

“A. . . Anh Diễm.” Nhũ tiem của nhóc bị Tân Đàm khằng cắn một chút. Nhóc thì đang ngậm khối to lớn của hắn. Tân Đàm cũng tới cực khoái.

“Ca. . . . a....” Trên mặt Tân Thuần dính đầy ướt át của lão ca.

“Chúng ta tiếp tục đến đây đi.” Tân Đàm nhìn thoáng qua Quý Anh Diễm...

Quý Anh Diễm tặng quay về một cái tươi cười mê đắm. “Đây chẳng phải mới là khởi động cho âm người thôi sao! Tiếp tục đi!” (Diễm ca, anh là cầm thú a =))))

“A. ân. ư.....ư.....a”

Lại một thanh âm rên rỉ nữa truyền ra....

.....

.....

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-lac-bo-sac-lang>